Jubileer

KAPITTEL 1

1 I det første året etter at Israels barn hadde trukket ut av Egypt, i den tredje måneden, på den sekstende dagen i måneden, [2450 Anno Mundi] talte Gud til Moses og sa: «Kom opp til meg på fjellet, så vil jeg gi deg to steintavler med loven og budet som jeg har skrevet, for at du skal lære dem.»
2 Så gikk Moses opp på Guds berg, og Herrens herlighet hvilte på Sinai-berget, og en sky overskygget det i seks dager.
3 På den sjuende dagen kalte han på Moses midt ut av skyen, og Herrens herlighet viste seg som en flammende ild på toppen av fjellet.
4 Og Moses var på fjellet i førti dager og førti netter, og Gud lærte ham den tidligere og den senere historien om inndelingen av alle lovens dager og vitnesbyrdets dager.
5 Og han sa: «Bøy ditt hjerte til hvert ord jeg skal tale til deg på dette fjellet, og skriv det i en bok, så deres slekter kan se at jeg ikke har forlatt dem for alt det onde de har gjort ved å brøt pakten som jeg oppretter mellom meg og deg for deres slekter i dag på Sinai-fjellet.»
6 Og når alt dette kommer over dem, skal de innse at jeg er mer rettferdig enn dem i alle deres dommer og i alle deres gjerninger, og de skal innse at jeg i sannhet har vært med dem.
7 Og skriv ned for deg selv alle disse ordene som jeg forkynner for deg i dag, for jeg vet om deres opprør og deres stivnakkede handlemåte før jeg fører dem inn i det landet jeg med ed lovte deres fedre Abraham, Isak og Jakob: «Til deres ætt vil jeg gi et land som flyter med melk og honning.»
8 Og de skal spise og bli mette, og de skal vende seg til fremmede guder, til (guder) som ikke kan frelse dem fra noen av deres trengsler. Og dette vitnesbyrdet skal bli hørt som et vitnesbyrd mot dem. For de skal glemme alle mine bud, (ja) alt det jeg befaler dem, og de skal følge hedningene og følge deres urenhet og etter sin skam, og de skal tjene deres guder, og disse skal bli til en fornærmelse og en trengsel og en plage og en snare for dem.
9 Og mange skal omkomme og bli tatt til fange og falle i fiendens hender, fordi de har forlatt mine forskrifter og mine bud og min pakts fester og mine sabbater og mitt hellige sted som jeg har helliget for meg selv midt iblant dem, og mitt tabernakel og min helligdom, som jeg har helliget for meg selv midt i landet, for at jeg skulle sette mitt navn på det, og for at det skulle bo (der).
10 Og de skal lage seg offerhauger og auraer og utskårne bilder, og de skal tilbe, hver sitt (utskårne bilde), for å fare vill, og de skal ofre sine barn til demoner og til alle sine hjerters villfarelses gjerninger.
11 Og jeg vil sende vitner til dem, så jeg kan vitne mot dem, men de vil ikke høre, og de vil også drepe vitnene, og de vil forfølge dem som søker loven, og de vil oppheve og forandre alt for å gjøre ondt for mine øyne.
12 Og jeg vil skjule mitt ansikt for dem og overgi dem i hedningenes hånd til fangenskap, til bytte og til fortæring. Jeg vil fjerne dem fra landet og spre dem blant hedningene.
13 Og de skal glemme hele min lov og alle mine bud og alle mine dommer og fare vill som til nymåner og sabbater og høytider og jubelår og forskrifter.
14 Og etter dette skal de vende seg til meg blant hedningene av hele sitt hjerte og av hele sin sjel og av all sin kraft, og jeg vil samle dem fra alle hedningene, og de skal søke meg, så jeg kan bli funnet av dem, når de søker meg av hele sitt hjerte og av hele sin sjel.
15 Og jeg vil åpenbare for dem rik fred med rettferdighet, og jeg vil fjerne rettskaffenhetens plante fra dem, av hele mitt hjerte og av hele min sjel, og de skal være til velsignelse og ikke til forbannelse, og de skal være hode og ikke hale.
16 Og jeg vil bygge min helligdom midt iblant dem, og jeg vil bo hos dem, og jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk i sannhet og rettferdighet.
17 Jeg vil ikke forlate dem eller svikte dem, for jeg er Herren deres Gud.
18 Da falt Moses ned på sitt ansikt og ba: «Herre, min Gud, forlat ikke ditt folk og din arv, så de farer vill i sine hjerters villfarelse. Overgi dem ikke i hendene på deres fiender, hedningene, så de ikke skal herske over dem og få dem til å synde mot deg.»
19 La din barmhjertighet, Herre, bli opphøyet over ditt folk, og skap i dem en oppriktig ånd, og la ikke Beliars ånd herske over dem, så han anklager dem for deg og fanger dem fra alle rettferdighetens stier, slik at de kan gå til grunne for ditt åsyn.
20 Men de er ditt folk og din arv, som du har utfridd med din store kraft fra egypternes hender. Skap i dem et rent hjerte og en hellig ånd, og la dem ikke bli fanget i sine synder fra nå av og inntil evigheten.
21 Og Herren sa til Moses: «Jeg kjenner deres gjenstridighet og deres tanker og deres stivnakker, og de vil ikke være lydige før de bekjenner sin egen synd og sine fedres synd.»
22 Og etter dette skal de vende seg til meg i all oppriktighet og av hele sitt hjerte og av hele sin sjel, og jeg vil omskjære forhuden på deres hjerte og forhuden på deres ætts hjerte, og jeg vil skape i dem en Hellig Ånd, og jeg vil rense dem, så de ikke skal vende seg bort fra meg fra den dag og inntil evig tid.
23 Og deres sjeler skal holde fast ved meg og ved alle mine bud, og de skal holde mine bud, og jeg skal være deres far, og de skal være mine barn.
24 Og de skal alle kalles den levende Guds barn, og hver engel og hver ånd skal vite, ja, de skal vite at disse er mine barn, og at jeg er deres Far i rettskaffenhet og rettferdighet, og at jeg elsker dem.
25 Og skriv ned for deg selv alle disse ordene som jeg forkynner for deg på dette fjellet, det første og det siste, som skal skje i alle dagers inndelinger i loven og i vitnesbyrdet og i ukene og jubelårene til evigheten, inntil jeg stiger ned og bor hos dem i evigheten.

26 Og han sa til Åsynets engel: Skriv for Moses fra skapelsens begynnelse inntil min helligdom er bygget blant dem for all evighet.
27 Herren skal åpenbares for alles øyne, og alle skal vite at jeg er Israels Gud og alle Jakobs barns far og konge på Sions berg i all evighet. Sion og Jerusalem skal være hellige.
28 Og Guds engel, som gikk foran Israels leir, tok tavlene over årsinndelingene – fra skapelsens tid – av loven og vitnesbyrdet om jubelårenes uker, i henhold til de enkelte årene, i henhold til hele antallet jubelår [i henhold til de enkelte årene], fra den [nye] skapelsens dag da himlene og jorden skal fornyes og all deres skapelse i henhold til himmelens krefter og i henhold til all jordens skapelse, inntil Herrens helligdom skal bli reist i Jerusalem på Sions berg, og alle lysene skal fornyes til helbredelse og til fred og til velsignelse for alle Israels utvalgte, og at det slik må være fra den dagen og til alle jordens dager.

KAPITTEL 2

1 Og Åsynets engel talte til Moses etter Herrens ord og sa: Skriv ned hele skaperverkets historie, hvordan Herren Gud i seks dager fullførte alle sine gjerninger og alt det han skapte, og holdt sabbaten på den sjuende dagen og helliget den for alle tider, og satte den til et tegn for alle sine gjerninger.
2 For på den første dagen skapte Han himmelen som er ovenover og jorden og vannet og alle åndene som tjener for Ham – nærværets engler og helliggjørelsens engler og vindenes ånds engler og skyenes ånds engler og mørkets og snøens og haglets og rimfrostens engler og tordenens og lynets engler og kuldens og hetens ånds engler og vinterens og vårens og høstens og sommerens ånds engler og alle hans skapningers ånder som er i himmelen og på jorden. (Han skapte) avgrunnene og mørket, aftenen <og natten> og lyset, morgengryet og dagen, som Han har beredt med sitt hjertes kunnskap.
3 Og da så vi Hans gjerninger, og priste Ham og priste for Ham for alle Hans gjerninger; for sju store gjerninger skapte Han på den første dagen.
4 Og på den andre dagen skapte Han hvelvingen midt i vannet, og vannet delte seg på den dagen – halvparten steg oppover og halvparten sank ned under hvelvingen (som var) midt over hele jordens overflate. Og dette var det eneste verket (Gud) skapte på den andre dagen.
5 Og på den tredje dagen befalte han at vannet skulle flyte bort fra hele jorden til ett sted, og at det tørre landet skulle vise seg.
6 Og vannet gjorde slik som Han befalte dem, og de trakk seg tilbake fra jordens overflate til ett sted utenfor denne hvelvingen, og det tørre landet kom til syne.
7 Og på den dagen skapte Han for dem alle havene etter deres separate samlingssteder, og alle elvene og vannsamlingene i fjellene og på hele jorden, og alle innsjøene og all jordens dugg og frøet som blir sådd, og alt som spirer og fruktbærende trær og trær i skogen og Edens hage, i Eden og alle planter etter sitt slag.
8 Disse fire store gjerningene skapte Gud på den tredje dagen. Og på den fjerde dagen skapte han solen, månen og stjernene og satte dem på himmelhvelvingen for å lyse over hele jorden og herske over dagen og natten og skille lys fra mørke.
9 Og Gud satte solen til å være et stort tegn på jorden for dager og for sabbater og for måneder og for høytider og for år og for årssabbater og for jubelår og for alle årstider.
10 Og den skiller lys fra mørket til velstand, for at alt som spirer og gror på jorden skal ha fremgang.
11 Disse tre slagene skapte han på den fjerde dagen. Og på den femte dagen skapte han store sjøuhyrer i vannets dyp. For disse var de første skapningene av kjøtt som ble skapt av hans hender: fiskene og alt som rører seg i vannet, og alt som flyr, fuglene og alle deres slag.
12 Og solen gikk opp over dem for å la det gå dem godt, og over alt som var på jorden, alt som skyter opp av jorden, og alle fruktbærende trær og alt kjød.
13 Disse tre slagene skapte han på den femte dagen. Og på den sjette dagen skapte han alle jordens dyr og alt fe og alt som rører seg på jorden.
14 Og etter alt dette skapte Han mennesket, en mann og en kvinne skapte Han dem, og ga ham herredømme over alt som er på jorden, og i havene, og over alt som flyr, og over dyr og over fe, og over alt som rører seg på jorden, og over hele jorden, og over alt dette ga Han ham herredømme.
15 Og disse fire slagene skapte Han på den sjette dagen. Og det var i alt tjueto slag.
16 Og han fullførte alt sitt verk på den sjette dagen – alt som er i himmelen og på jorden og i havene og i avgrunnene og i lyset og i mørket og i alle ting.
17 Og Han ga oss et stort tegn, sabbatsdagen, at vi skulle arbeide i seks dager, men holde sabbaten på den sjuende dagen fra alt arbeid.
18 Og alle nærværets engler og alle helliggjørelsens engler, disse to store klassene – Han har befalt oss å holde sabbaten med Ham i himmelen og på jorden.
19 Og Han sa til oss: «Se, Jeg vil skille ut et folk for Meg blant alle folkene, og disse skal holde sabbatsdagen, og Jeg vil hellige dem for Meg selv som Mitt folk, og Jeg vil velsigne dem. Likesom Jeg har helliget sabbatsdagen og helliger den for Meg selv, slik vil Jeg velsigne dem, og de skal være Mitt folk, og Jeg vil være deres Gud.»
20 Og jeg har utvalgt Jakobs ætt blant alt jeg har sett, og har skrevet ham ned som min førstefødte sønn, og har helliget ham for meg selv for alltid og alltid. Og jeg vil lære dem sabbatsdagen, så de kan holde sabbaten på den og ikke gjøre noe arbeid.
21 Og dermed skapte Han deri et tegn som gjorde det mulig for dem å holde sabbat sammen med oss på den sjuende dagen, for å spise og drikke og for å velsigne Ham som har skapt alle ting, slik Han har velsignet og helliget for seg selv et eiendomsfolk fremfor alle folk, og at de skulle holde sabbat sammen med oss.
22 Og han lot sine bud stige opp som en søt duft, velbehagelig for ham alle dager ...
23 Det var to og tjue menneskehoder fra Adam til Jakob, og to og tjue slags arbeid ble utført inntil den sjuende dagen; denne er velsignet og hellig; og den første er også velsignet og hellig; og denne tjener sammen med den andre til helliggjørelse og velsignelse.
24 Og til denne (Jakob og hans ætt) ble det gitt at de alltid skulle være de velsignede og hellige i det første

vitnesbyrdet og loven, slik som han hadde helliget og velsignet sabbatsdagen på den sjuende dagen.
25 Han skapte himmelen og jorden og alt han skapte på seks dager, og Gud helliggjorde den sjuende dagen for alle sine gjerninger. Derfor befalte han at den som gjør noe arbeid på den, skal dø, og den som vanhelliger den, skal visselig dø.
26 Derfor befaler du Israels barn å holde denne dagen hellig, så de kan holde den hellig og ikke gjøre noe arbeid på den, og ikke gjøre den uren, ettersom den er helligere enn alle andre dager.
27 Og den som vanhelliger den, skal visselig dø, og den som gjør noe arbeid på den, skal visselig dø evig, for at Israels barn kan feire denne dagen i sine generasjoner og ikke bli utryddet av landet. For det er en hellig dag og en velsignet dag.
28 Og enhver som overholder den og holder sabbaten på den fra alt sitt arbeid, skal være hellig og velsignet i alle dager, i likhet med oss.
29 Forkynn og si til Israels barn loven for denne dag, både at de skal holde sabbaten den dagen, og at de ikke skal forlate den i sine hjerters feil, (og) at det ikke er tillatt å gjøre noe arbeid den dagen som er upassende, å gjøre den etter eget behag, og at de ikke skal tilberede noe til å spise eller drikke, og (at det ikke er tillatt) å dra vann, eller bringe inn eller ut gjennom sine porter noen byrde, som de ikke hadde forberedt for seg selv på den sjette dagen i sine boliger.
30 Og de skal ikke bringe inn eller ta ut fra hus til hus på den dagen. For den dagen er helligere og mer velsignet enn noen av jubeldagene. På denne holdt vi sabbat i himmelen før det ble kunngjort for noe kjød å holde sabbat på den.
31 Og Skaperen av alle ting velsignet den, men han helliget ikke alle folk og nasjoner til å holde sabbat der, men bare Israel. Bare dem tillot han å spise og drikke og holde sabbat der på jorden.
32 Og Skaperen av alle ting velsignet denne dagen som han hadde skapt til velsignelse og hellighet og ære over alle dager.
33 Denne loven og dette vitnesbyrdet ble gitt Israels barn som en evig lov fra slekt til slekt.

KAPITTEL 3

1 Og på de seks dagene i den andre uken førte vi, i samsvar med Guds ord, til Adam alle dyrene og alt feet og alle fuglene og alt som rører seg på jorden, og alt som rører seg i vannet, etter deres slag og etter deres typer: dyrene på den første dagen, feet på den andre dagen, fuglene på den tredje dagen, og alt som rører seg på jorden på den fjerde dagen, og det som rører seg i vannet på den femte dagen.
2 Og Adam ga dem alle navn, og slik som han kalte dem, slik ble navnet deres.
3 I løpet av disse fem dagene så Adam alle disse, hann og hunn, etter alle slag som fantes på jorden, men han var alene og fant ingen medhjelp som passet ham.
4 Og Herren sa til oss: «Det er ikke godt at mannen er alene. La oss lage en medhjelp som passer for ham.»
5 Og Herren vår Gud lot en dyp søvn falle over ham, og han sov. Og han tok et ribbein fra hans ribbein til kvinnen, og dette ribbeinet var kvinnens opphav fra hans ribbein. Han bygde opp kjøttet i dets sted og skapte kvinnen.
6 Og Han vekket Adam av søvnen hans, og da han våknet, sto han opp på den sjette dagen. Han førte henne til seg. Han kjente henne igjen og sa til henne: «Dette er nå bein av mine bein og kjøtt av mitt kjøtt. Hun skal kalles min kone, for hun ble tatt fra sin mann.»
7 Derfor skal mann og hustru være ett, og derfor skal en mann forlate sin far og sin mor og holde seg til sin hustru, og de skal være ett kjød.
8 I den første uken ble Adam skapt, og ribbenet – hans hustru. I den andre uken viste han henne for ham. Derfor ble det gitt bud om å holde seg urene i sju dager for en mann og to ganger i sju dager for en kvinne.
9 Og etter at Adam hadde fullført førti dager i landet der han var skapt, førte vi ham inn i Edens hage for å dyrke og stelle den, men hans kone førte de inn på den åttiende dagen, og etter dette gikk hun inn i Edens hage.
10 Og av denne grunn er budet skrevet på de himmelske tavler angående henne som føder: «Hvis hun føder et guttebarn, skal hun forbli i sin urenhet i sju dager i henhold til den første uken, og trettitre dager skal hun forbli i sitt renselsesblod, og hun skal ikke røre noe hellig eller gå inn i helligdommen før hun har fullført disse dagene som (er pålagt) et guttebarn.»
11 Men når det gjelder et pikebarn, skal hun være i sin urenhet i to uker, i likhet med de to første ukene, og sekstiseks dager i sitt renselsesblod, og de skal være i alt åtti dager.
12 Og da hun hadde fullført disse åtti dagene, førte vi henne inn i Edens hage, for den er helligere enn hele jorden foruten, og hvert tre som er plantet i den, er hellig.
13 Derfor ble det fastsatt en forskrift for henne som føder et guttebarn eller et jentebarn i de dager: Hun skal ikke røre noe hellig eller gå inn i helligdommen før disse dagene for guttebarn eller jentebarn er fulle.
14 Dette er loven og vitnesbyrdet som ble skrevet ned for Israel, for at de skulle holde det alle dager.
15 Og i den første uken av det første jubelåret [kl. 1–7] var Adam og hans kone i Edens hage i sju år og dyrket og pleiet den, og vi ga ham arbeid og instruerte ham til å gjøre alt som er egnet for dyrking.
16 Og han dyrket (hagen) og var naken og visste det ikke, og skammet seg ikke, og han beskyttet hagen mot fuglene og dyrene og kveget, og sanket dens frukt og spiste, og la til side resten for seg selv og sin kone [og la til side det som ble holdt].
17 Og etter at de sju årene som han hadde fullført der, nøyaktig sju år, [kl. 8], og i den andre måneden, på den syttende dagen (i måneden), kom slangen og nærmet seg kvinnen, og slangen sa til kvinnen: «Har Gud befalt dere og sagt: Dere skal ikke ete av noe trær i hagen?»
18 Og hun sa til den: «Av all frukten på trærne i hagen har Gud sagt til oss: Spis! Men av frukten på treet som står midt i hagen har Gud sagt til oss: Dere skal ikke spise av den og ikke røre ved den, for da skal dere dø.»
19 Og slangen sa til kvinnen: «Dere skal visselig ikke dø. For Gud vet at den dagen dere spiser av det, skal øynene deres åpnes, og dere skal bli som guder og kjenne godt og ondt.»

20 Og kvinnen så at treet var tiltalende og behagelig for øyet, og at frukten var god å spise av, og hun tok av det og spiste.
21 Og da hun først hadde dekket sin skam med fikenblader, ga hun av dem til Adam, og han spiste. Og øynene hans ble åpnet, og han så at han var naken.
22 Og han tok fikenblader og sydde dem sammen, og laget et forkle til seg selv og dekket over sin skam.
23 Og Gud forbannet slangen og var vred på den for evig ...
24 Og han ble vred på kvinnen, fordi hun lyttet til slangens røst og spiste. Og han sa til henne: «Jeg vil gjøre din sorg og dine smerter stor. Med sorg skal du føde barn, og du skal vende tilbake til din mann, og han skal herske over deg.»
25 Og til Adam sa han også: «Fordi du har lyttet til din hustrus røst og spist av det treet jeg befalte deg at du ikke skulle ete av, skal jorden være forbannet for din skyld! Torner og tistler skal den bære for deg, og du skal ete ditt brød i ditt ansikts sved, inntil du vender tilbake til jorden du ble tatt fra. For jord er du, og til jorden skal du vende tilbake.»
26 Og han laget skinnfrakker til dem og kledde dem i dem og sendte dem ut av Edens hage.
27 Og den dagen Adam gikk ut av hagen, ofret han som en velbehagelig offergave røkelse, galbanum og stakte, og krydderier om morgenen ved soloppgang fra den dagen han skjulte sin skam.
28 Og på den dagen ble munnen lukket for alle dyr og for fe og for fugler og for alt som gikk og rørte seg, så de ikke lenger kunne tale. For de hadde alle talt med hverandre med én leppe og med én tunge.
29 Og Han sendte ut av Edens hage alt kjød som var i Edens hage, og alt kjød ble spredt etter sine slag og etter sine typer til de stedene som var skapt for dem.
30 Og bare til Adam ga Han (midlene) for å skjule sin skam, av alle dyrene og kveget.
31 Derfor er det foreskrevet på de himmelske tavler at alle som kjenner lovens dom, skal dekke over sin skam og ikke avdekke seg slik hedningene avdekker seg.
32 Og på nymånedagen i den fjerde måneden gikk Adam og hans kone ut av Edens hage, og de bodde i Eldas land, i det landet de ble skapt.
33 Og Adam kalte sin kone Eva.
34 Og de hadde ingen sønn før det første jubelåret, [kl. 8], og etter dette kjente han henne.
35 Nå dyrket han jorden slik han hadde blitt befalt i Edens hage.

KAPITTEL 4

1 Og i den tredje uken i det andre jubelåret [64–70] fødte hun Kain, og i den fjerde [71–77] fødte hun Abel, og i den femte [78–84] fødte hun datteren Awân.
2 Og i det første (året) av det tredje jubelåret [99-105 AM] drepte Kain Abel fordi (Gud) aksepterte Abels offer og ikke aksepterte Kains offer.
3 Og han drepte ham ute på marken, og blodet hans ropte fra jorden til himmelen og klaget fordi han hadde drept ham.
4 Og Herren refset Kain for Abels skyld, fordi han hadde drept ham, og han gjorde ham til flyktning på jorden for sin brors blods skyld, og han forbannet ham på jorden.
5 Og derfor står det skrevet på de himmelske tavler: «Forbannet være den som slår sin neste forrædersk, og la alle som har sett og hørt si: Så skje det! Og den mann som har sett og ikke forkynt det, la ham være forbannet som den andre.»
6 Og derfor forkynner vi, når vi kommer frem for Herren vår Gud, all den synd som er begått i himmelen og på jorden, og i lyset og i mørket og overalt.
7 Og Adam og hans kone sørget over Abel i fire uker, år [99-127 AM], og i det fjerde året av den femte uken [130 AM] ble de glade. Og Adam kjente sin kone igjen, og hun fødte ham en sønn, og han kalte ham Set. For han sa: «Gud har oppreist en annen ætt for oss på jorden i Abels sted, for Kain drepte ham.»
8 Og i den sjette uken [134-40 AM] fikk han datteren Azûrâ.
9 Og Kain tok sin søster Awân til hustru, og hun fødte ham Enok ved slutten av det fjerde jubelåret. [190-196 AM] Og i det første året av den første uken av det femte jubelåret [197 AM] ble det bygget hus på jorden, og Kain bygde en by og kalte den opp etter sin sønn Enok.
10 Og Adam kjente Eva, sin kone, og hun fødte enda ni sønner.
11 Og i den femte uken av det femte jubelåret [225–31] tok Set sin søster Azûrâ til hustru, og i det fjerde (året av den sjette uken) [235] fødte hun ham Enos.
12 Han begynte å påkalle Herrens navn på jorden.
13 Og i det syvende jubelåret, i den tredje uken [309-15 AM] tok Enos sin søster Noâm til hustru, og hun fødte ham en sønn i det tredje året av den femte uken, og han kalte ham Kenan.
14 Ved slutten av det åttende jubelåret [325, 386-3992 AM] tok Kenan sin søster Mualêleth til hustru, og hun fødte ham en sønn i det niende jubelåret, i den første uken i det tredje året av denne uken [395 AM], og han kalte ham Mahalalel.
15 Og i den andre uken av det tiende jubelåret [449-55] tok Mahalalel Dina til hustru, datter av Barakiel, datter av hans fars bror, og hun fødte ham en sønn i den tredje uken i det sjette året [461]. Og han kalte ham Jared, for i hans dager steg Herrens engler ned til jorden, de som kalles Vekterne, for å undervise menneskenes barn og gjøre rett og rettskaffenhet på jorden.
16 Og i det ellevte jubelåret [512-18 AM] tok Jared seg en kone, og hennes navn var Baraka, datter av Râsûjâl, en datter av hans fars bror, i den fjerde uken av dette jubelåret [522 AM] og hun fødte ham en sønn i den femte uken, i det fjerde året av jubelåret, og han kalte ham Enok.
17 Og han var den første blant menn som er født på jorden som lærte skriving og kunnskap og visdom, og som skrev ned himmelens tegn i en bok etter månedenes rekkefølge, slik at menneskene kunne kjenne årstidene etter deres individuelle måneders rekkefølge.
18 Og han var den første som skrev et vitnesbyrd, og han vitnet for menneskenes sønner blant jordens generasjoner, og regnet opp jubelårenes uker, og kunngjorde for dem årenes dager, og satte månedene i rekkefølge og regnet opp årenes sabbater slik vi kunngjorde (dem) for ham.

19 Og det som var og det som skal bli, så han i et syn i sin søvn, slik det skal skje med menneskenes barn gjennom deres generasjoner inntil dommedag. Han så og forsto alt, og skrev sitt vitnesbyrd, og plasserte vitnesbyrdet på jorden for alle menneskenes barn og for deres generasjoner.
20 Og i det tolvte jubelåret, [582-88] i den sjuende uken av jubelåret, tok han seg en kone, og hennes navn var Edna, datter av Daniel, datter av hans fars bror. Og i det sjette året i denne uken [587 AM] fødte hun ham en sønn, og han kalte ham Metusalah.
21 Og han var dessuten sammen med Guds engler i disse seks jubelårene, og de viste ham alt som er på jorden og i himmelen, solens herredømme, og han skrev ned alt.
22 Og han vitnet for Vekterne, som hadde syndet med menneskenes døtre; for disse hadde begynt å forene seg, slik at de ble urene, med menneskenes døtre, og Enok vitnet mot (dem) alle.
23 Og han ble tatt fra menneskenes barn, og vi førte ham inn i Edens hage i majestet og ære, og se, der skriver han ned verdens fordømmelse og dom og all menneskenes barns ondskap.
24 Og på grunn av dette lot Gud flommen komme over hele Edens land; for der ble han satt som et tegn, og for at han skulle vitne mot alle menneskenes barn, for at han skulle fortelle om alle generasjonenes gjerninger inntil fordømmelsens dag.
25 Og han brente røkelsen for helligdommen, velluktende krydder som var velbehagelig for Herren på fjellet.
26 For Herren har fire steder på jorden: Edens hage og Østens berg, og dette fjellet hvor du er i dag, Sinai berg og Sions berg, som skal helliges i den nye skapelse til helliggjørelse av jorden. Gjennom det skal jorden helliges fra all sin skyld og urenhet gjennom verdens generasjoner.
27 Og i det fjortende jubelåret [652 AM] tok Metusalah seg en hustru, Edna, datter av Asrial, datter av hans fars bror, i den tredje uken, i det første året av denne uken [701-7 AM], og han fikk en sønn og kalte ham Lamek.
28 Og i det femtende jubelåret, i den tredje uken, tok Lamek seg en kone. Hennes navn var Betenos, datter av Baraki'il, datter av hans fars bror. I denne uken fødte hun ham en sønn. Han kalte ham Noah, for å si: «Denne skal trøste meg for mitt strev og alt mitt arbeid og for jorden som Herren har forbannet.»
29 Og ved slutten av det nittende jubelåret, i den syvende uken i det sjette året [9:30], døde Adam, og alle hans sønner begravde ham i hans skaperland, og han var den første som ble begravet i jorden.
30 Og han manglet sytti år av tusen år; for tusen år er som én dag i himmelens vitnesbyrd, og derfor ble det skrevet om kunnskapens tre: «På den dagen dere spiser av det, skal dere dø.» Av denne grunn fullførte han ikke årene på denne dagen; for han døde i løpet av den.
31 Ved slutten av dette jubelåret ble Kain drept etter ham i samme år. Huset hans falt over ham, og han døde midt i huset sitt, og han ble drept av steinene. For med en stein hadde han drept Abel, og med en stein ble han drept i rettferdig dom.
32 Derfor ble det forordnet på de himmelske tavler: Med det redskapet som en mann dreper sin neste med, skal han bli drept; på samme måte som han såret ham, skal de gjøre med ham på samme måte.
33 Og i det tjuefemte [1205 AM] jubelåret tok Noah seg en kone, og hennes navn var Emzârâ, datter av Râkê'êl, datter av hans fars bror, i det første året i den femte uken [1207 AM]. Og i det tredje året fødte hun ham Sem, i det femte året [1209 AM] fødte hun ham Ham, og i det første året i den sjette uken [1212 AM] fødte hun ham Jafet.

KAPITTEL 5

1 Og det skjedde da menneskenes barn begynte å bli mange på jordens overflate og døtre ble født til dem, at Guds engler så dem i et visst jubelår, at de var vakre å se på; og de tok seg koner blant alle dem de valgte, og de fødte dem sønner, og de var kjemper.
2 Og lovløsheten økte på jorden, og alt kjød fordervet sin vei, både mennesker og kveg og dyr og fugler og alt som vandrer på jorden – alle fordervet sine veier og sine ordener, og de begynte å fortære hverandre, og lovløsheten økte på jorden, og hver fantasi i tankene til alle mennesker (var) dermed ond til stadighet.
3 Og Gud så på jorden, og se, den var fordervet, og alt kjød hadde fordervet dens ordener, og alle som var på jorden hadde gjort all slags ondskap for hans øyne.
4 Og Han sa at Han ville ødelegge mennesket og alt kjød på jordens overflate, den jorden Han hadde skapt.
5 Men Noah fant nåde for Herrens øyne.
6 Og mot englene som Han hadde sendt til jorden, ble Han overmåte vred, og Han ga befaling om å utrydde dem fra hele deres herredømme, og Han befalte oss å binde dem i jordens dyp, og se, de er bundet midt iblant dem, og holdes (atskilt).
7 Og mot deres sønner gikk det ut en befaling fra hans åsyn om at de skulle bli slått med sverd og fjernet fra under himmelen.
8 Og han sa: «Min Ånd skal ikke for alltid være over mennesket, for de er også kjød, og deres dager skal være hundre og tjue år.»
9 Og han sendte sitt sverd midt iblant dem, så hver av dem skulle drepe sin neste, og de begynte å drepe hverandre inntil de alle falt for sverdet og ble utryddet fra jorden.
10 Og deres fedre var vitner (til deres ødeleggelse), og etter dette ble de bundet i jordens dyp for evig, inntil den store fordømmelsens dag, da dommen fullbyrdes over alle dem som har fordervet sine veier og sine gjerninger for Herren.
11 Og han utryddet alle fra deres bosteder, og det ble ikke én tilbake av dem som han ikke dømte etter all deres ondskap.
12 Og han skapte en ny og rettferdig natur for alle sine gjerninger, slik at de ikke skulle synde i hele sin natur for alltid, men alle skulle være rettferdige, hver i sitt slag, alltid.
13 Og alles dom er forordnet og skrevet på de himmelske tavler i rettferdighet – ja (dommen over) alle som avviker fra den veien som er forordnet for dem å vandre på; og hvis de ikke vandrer på den, er dommen skrevet ned for enhver skapning og for enhver art.
14 Og det er ingenting i himmelen eller på jorden, eller i lys eller i mørke, eller i dødsriket eller i dypet, eller i mørkets sted (som ikke blir dømt); og alle deres dommer er forordnet og skrevet og inngravert.

15 Han skal dømme alle, den store etter sin storhet, den lille etter sin litenhet, og hver enkelt etter sin vei.
16 Og Han er ikke en som vil se på personen (til noen), og Han er heller ikke en som vil motta gaver, hvis Han sier at Han vil fullbyrde dom over hver enkelt. Hvis noen gir alt som er på jorden, vil Han ikke se på gavene eller personen (til noen), og Han vil heller ikke ta imot noe fra Hans hender, for Han er en rettferdig dommer.
17 Og om Israels barn er det skrevet og forordnet: Dersom de vender seg til ham i rettferdighet, vil han tilgi alle deres overtredelser og forlate alle deres synder.
18 Det er skrevet og forordnet at Han skal vise barmhjertighet mot alle som vender om fra all sin skyld én gang i året.
19 Og alle de som fordervet sine veier og tanker før flommen, ble ikke tatt imot av noen annen enn Noahs; for hans person ble tatt imot av hensyn til hans sønner, som (Gud) reddet fra flommens vann for hans skyld; for hans hjerte var rettferdig i alle hans veier, slik det var befalt angående ham, og han hadde ikke veket fra noe som var foreskrevet for ham.
20 Og Herren sa at han ville ødelegge alt som var på jorden, både mennesker og fe og ville dyr og fugler under himmelen og alt som rørte seg på jorden. Og han befalte Noah å bygge seg en ark, så han kunne redde seg fra flommens vann.
21 Og Noah bygde arken i alle henseender slik han befalte ham, i det tjuesjuende jubelåret, i den femte uken i det femte året (på nymånen i den første måneden). [1307 AM]
22 Og han gikk inn i det sjette (året) der, [kl. 13.08] i den andre måneden, på nymånedagen i den andre måneden, helt til den sekstende; og han gikk inn i arken, og alt vi hadde med oss til ham, og Herren lukket den utenfra den syttende kvelden.
23 Og Herren åpnet himmelens sju sluser og munningene til kildene i det store dypet, sju munninger i tall.
24 Og slusene begynte å øse vann ned fra himmelen i førti dager og førti netter, og dypets kilder sendte også vann opp, inntil hele verden var full av vann.
25 Og vannet økte over jorden. Femten alen steg vannet over alle de høye fjellene. Arken ble løftet over jorden og beveget seg på vannets overflate.
26 Og vannet holdt seg over jordens overflate i fem måneder – hundre og femti dager.
27 Og arken dro og hvilte på toppen av Lubar, et av Ararat-fjellene.
28 Og (på nymånen) i den fjerde måneden ble kildene i det store dypet lukket og himmelens sluser ble hindret; og på nymånen i den syvende måneden ble alle jordens avgrunners munninger åpnet, og vannet begynte å synke ned i dypet nedenfor.
29 Og ved nymånen i den tiende måneden ble fjelltoppene synlige, og ved nymånen i den første måneden ble jorden synlig.
30 Og vannet forsvant fra jorden i den femte uken i det sjuende året [1309 AM], og på den syttende dagen i den andre måneden var jorden tørr.
31 Og på den tjuesjuende åpnet han arken og sendte ut fra den ville dyr og fe og fugler og alt som rørte seg.

KAPITTEL 6

1 Og på nymånedagen i den tredje måneden gikk han ut av arken og bygde et alter på fjellet.
2 Og han gjorde soning for jorden. Han tok et kje og gjorde soning med dets blod for all jordens skyld. Alt som hadde vært på den, var blitt ødelagt, unntatt de som var i arken med Noah.
3 Og han la fettet på alteret, og han tok en okse, en geit, et sau og kje, salt, en turteldue og en dueunge, og la et brennoffer på alteret, og helte et offer blandet med olje på det, og stenket vin og strødde røkelse over alt sammen, og lot en velbehagelig duft stige opp, velbehagelig for Herren.
4 Og Herren kjente en velbehagelig duft, og han sluttet en pakt med ham om at det ikke mer skulle komme en flom som ødelegger jorden, at alle jordens dager – såtid og innhøsting – aldri skulle ta slutt; kulde og hete og sommer og vinter og dag og natt skulle ikke forandre sin rekkefølge og ikke opphøre for alltid.
5 «Og dere skal bli mange og tallrike på jorden, og bli mange på den, og vær til velsignelse på den. Frykt og redsel for dere vil jeg inngyte i alt som er på jorden og i havet.»
6 Og se, jeg har gitt dere alle dyr og alle vingede skapninger og alt som rører seg på jorden, og fiskene i vannet og alt som skal fødes; som de grønne urtene har jeg gitt dere alt å spise.
7 Men kjøtt med dets sjel, med blodet, skal dere ikke ete. For alt kjøtts sjel er i blodet, så deres blod, deres livs blod, ikke skal kreves. Av hvert menneskes hånd, av hvert (dyrs) hånd vil jeg kreve menneskeblod.
8 Den som utøser menneskeblod ved menneske, hans blod skal utøses. For i Guds bilde skapte han mennesket.
9 Og dere, bli mange og tallrike på jorden.
10 Og Noah og sønnene hans sverget at de ikke skulle spise noe blod som var i noe kjøtt, og han sluttet en pakt for Herren Gud for evig, gjennom alle jordens generasjoner i denne måneden.
11 Derfor sa han til deg at du skulle slutte en pakt med Israels barn i denne måneden på fjellet med en ed, og at du skulle stenke blod på dem på grunn av alle ordene i den pakten som Herren sluttet med dem for evig.
12 Og dette vitnesbyrdet er skrevet om dere, at dere skal holde det alltid, slik at dere ikke skal spise blod av dyr, fugler eller kveg på noen dag i alle jordens dager. Og den mannen som spiser blod av dyr, kveg eller fugler i alle jordens dager, han og hans ætt skal utryddes av landet.
13 Og befal Israels barn at de ikke skal spise blod, slik at deres navn og deres ætt kan være for Herren vår Guds ansikt alle dager.
14 Og for denne loven er det ingen grense for antall dager, for den varer evig. De skal holde den gjennom sine generasjoner, slik at de kan fortsette å be for deg med blod foran alteret; hver dag og morgen og kveld skal de be om tilgivelse for deg for alltid for Herren, så de kan holde den og ikke bli utryddet.
15 Og han ga Noah og sønnene hans et tegn om at det ikke mer skulle komme flom over jorden.
16 Han satte buen sin i skyen som et tegn på den evige pakten om at det aldri mer skulle komme en flom over jorden og ødelegge den alle jordens dager.

17 Derfor er det forordnet og skrevet på de himmelske tavler at de skal feire ukefesten i denne måneden én gang i året for å fornye pakten hvert år.
18 Og hele denne høytiden ble feiret i himmelen fra skapelsens dag til Noahs dager – tjueseks jubelår og fem uker med år [1309–1659 AM]: Noah og sønnene hans feiret den i sju jubelår og én uke med år, til Noahs dødsdag, og fra Noahs dødsdag avskaffet sønnene hans den og til Abrahams dager, og de spiser blod.
19 Men Abraham holdt det, og Isak og Jakob og hans barn holdt det like til dine dager, og i dine dager glemte Israels barn det inntil dere feiret det på nytt på dette fjellet.
20 Og du skal befale Israels barn å holde denne høytiden i alle sine generasjoner. Det skal være en befaling for dem: Én dag i året, i denne måneden, skal de feire høytiden.
21 For det er ukenes høytid og førstegrødens høytid. Denne høytiden er todelt og har dobbelt natur. I samsvar med det som er skrevet og inngravert om den, skal dere feire den.
22 For i den første lovboken, i den jeg har skrevet for deg, har jeg skrevet at du skal feire den til sin tid, én dag i året, og jeg forklarte for deg dens ofre, som Israels barn skal huske og feire den i alle sine generasjoner i denne måneden, én dag hvert år.
23 Og på nymånen i den første måneden, og på nymånen i den fjerde måneden, og på nymånen i den syvende måneden, og på nymånen i den tiende måneden er det minnedagene og årstidenes dager i årets fire deler. Disse er skrevet og fastsatt som et vitnesbyrd for evig.
24 Og Noah bestemte dem for seg selv som høytider for slektsledd til evig tid, slik at de dermed er blitt et minne om ham.
25 Og på nymånedagen i den første måneden ble han befalt å lage seg en ark, og på den dagen ble jorden tørr, og han åpnet (arken) og så jorden.
26 Og på nymånen i den fjerde måneden ble munningene til avgrunnens dyp lukket. Og på nymånen i den sjuende måneden ble alle munningene til jordens avgrunner åpnet, og vannet begynte å synke ned i dem.
27 Og ved nymånen i den tiende måneden ble fjelltoppene sett, og Noah gledet seg.
28 Og av denne grunn forordnet han dem for seg selv som høytider til minne for evig, og slik er de forordnet.
29 Og de plasserte dem på de himmelske tavlene, hver med tretten uker; fra den ene til den andre (passerte) deres minne, fra den første til den andre, og fra den andre til den tredje, og fra den tredje til den fjerde.
30 Og alle budets dager skal være to og femti uker med dager, og (disse skal gjøre) hele året fullendt. Slik er det inngravert og forordnet på de himmelske tavler.
31 Og det er ikke mulig å forsømme (dette budet) i et enkelt år eller fra år til år.
32 Og befal Israels barn at de skal overholde årene i henhold til denne beregningen – tre hundre og sekstifire dager, og (disse) skal utgjøre et helt år, og de skal ikke forstyrre dets tid fra dets dager og fra dets høytider; for alt skal skje i dem i henhold til deres vitnesbyrd, og de skal ikke utelate noen dag eller forstyrre noen høytider.
33 Men hvis de forsømmer og ikke overholder dem i henhold til Hans bud, da vil de forstyrre alle deres årstider, og årene vil bli fortrengt fra denne (orden), [og de vil forstyrre årstidene, og årene vil bli fortrengt] og de vil forsømme sine forskrifter.
34 Og alle Israels barn skal glemme og ikke finne årenes gang, og de skal glemme nymånene og årstidene og sabbatene, og de skal fare vill med hensyn til hele årsrekkefølgen.
35 For jeg vet det, og fra nå av vil jeg forkynne det for deg, og det er ikke min egen idé. For boken (ligger) skrevet foran meg, og på de himmelske tavlene er dagenes inndeling foreskrevet, for at de ikke skal glemme paktens fester og vandre i henhold til hedningenes fester etter sin villfarelse og etter sin uvitenhet.
36 For det vil være de som med sikkerhet vil observere månen – hvordan den forstyrrer årstidene og kommer ti dager for tidlig fra år til år.
37 Derfor skal det komme år over dem da de forstyrrer (ordenen) og gjør vitnesbyrdets dag til en avskyelig (dag), og en uren dag til en festdag, og de skal blande sammen alle dagene, den hellige med den urene, og den urene dagen med den hellige; for de skal fare feil med hensyn til måneder og sabbater og fester og jubelår.
38 Derfor befaler og vitner jeg for deg at du skal vitne for dem; for etter din død skal dine barn forstyrre (dem), slik at de ikke skal gjøre året til bare tre hundre og sekstifire dager, og av denne grunn skal de gjøre feil når det gjelder nymåner og høytider og sabbater og høytider, og de skal spise all slags blod med all slags kjøtt.

KAPITTEL 7

1 Og i den syvende uken i det første året [13:17] av dette jubelåret plantet Noah vinranker på fjellet hvor arken hadde hvilt, som het Lubar, et av Ararat-fjellene, og de bar frukt i det fjerde året [13:20], og han voktet frukten deres og samlet den i det året i den syvende måneden.
2 Og han laget vin av det og helte det i en kar og oppbevarte det til det femte året, [1321 AM] til den første dagen, på nymånen i den første måneden.
3 Og han feiret med glede dagen for denne festen, og han ofret et brennoffer til Herren, en ung okse og en vær, sju sauer, hvert årsgamle, og et geitekilling, for å gjøre soning for seg selv og sønnene sine.
4 Så tilberedte han først kjeet og strøk noe av blodet på kjøttet som var på alteret han hadde laget, og alt fettet la han på alteret der han ofret brennofferet, og oksen, væren og sauet la han på alteret.
5 Og han la alle offergavene deres blandet med olje på det, og deretter stenket han vin på ilden som han tidligere hadde tent på alteret, og han la røkelse på alteret og lot en velbehagelig duft stige opp for Herren hans Gud.
6 Og han frydet seg og drakk av denne vinen, han og barna hans med glede.
7 Det ble kveld, og han gikk inn i teltet sitt. Da han var drukken, la han seg ned og sov. Han sov naken i teltet sitt.
8 Og Ham så Noah, sin far, naken, og gikk ut og fortalte det til sine to brødre utenfor.
9 Sem tok kappen sin og reiste seg, han og Jafet. De la kappen på skuldrene sine og gikk baklengs og dekket over sin fars skam, med ansiktene sine vendt bakover.
10 Og Noah våknet av søvnen og fikk vite alt hans yngste sønn hadde gjort mot ham. Han forbannet sin sønn og sa:

«Forbannet være Kanaan! En slave skal han være for sine brødre.»
11 Og han velsignet Sem og sa: «Lovet være Herren, Sems Gud, og Kana'an skal være hans tjener.»
12 Gud skal gi Jafet stort område, og Gud skal bo i Sems bolig, og Kana'an skal være hans tjener.
13 Ham visste at faren hans hadde forbannet den yngste sønnen hans, og han var misfornøyd med at han hadde forbannet sønnen hans. Så skiltes han fra faren sin, han og sønnene hans med ham, Kusj, Misrajim, Put og Kana'an.
14 Og han bygde seg en by og kalte den opp etter sin kone Ne‘elatama‘uk.
15 Jafet så det og ble misunnelig på broren sin. Han bygde også en by for seg selv, og han kalte den opp etter sin kone Adataneses.
16 Og Sem bodde hos sin far Noah, og han bygde en by nær sin far på fjellet, og han kalte den også opp etter sin kone Sedeqetelebab.
17 Og se, disse tre byene ligger nær Lubar-fjellet; Sedeqetelebab ligger foran fjellet mot øst; og Na'eltama'uk mot sør; 'Adatan'eses mot vest.
18 Og dette var Sems sønner: Elam, Assur og Arpaksad – denne (sønnen) ble født to år etter flommen – og Lud og Aram.
19 Jafets sønner var Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Mesek og Tiras. Dette var Noahs sønner.
20 Og i det tjueåttende jubelår [1324-1372] begynte Noah å pålegge sine sønnesønner forordningene og budene og alle de dommer han kjente, og han formante sine sønner til å praktisere rettferdighet og dekke over sitt kjøds skam og velsigne sin Skaper og ære far og mor og elske sin neste og vokte sine sjeler fra utukt og urenhet og all urettferdighet.
21 For på grunn av disse tre tingene kom flommen over jorden, nemlig på grunn av utukten hvorved vokterne, imot loven og sine forskrifter, drev hor etter menneskenes døtre og tok seg koner av alle de valgte, og de var begynnelsen på urenhet.
22 Og de fikk sønner, nafidimene, og de var alle forskjellige, og de fortærte hverandre. Og kjempene drepte nafilene, og nafilene drepte eljoene, og eljo-menneskeheten, og én mann en annen.
23 Og hver av dem solgte seg til å gjøre urett og utøse mye blod, og jorden ble fylt med urett.
24 Og etter dette syndet de mot dyrene og fuglene og alt som rører seg og går på jorden. Mye blod ble utøst på jorden, og alle menneskenes fantasier og begjær uttenkte stadig tomhet og ondskap.
25 Og Herren utslettet alt fra jordens overflate; på grunn av deres onde gjerninger og på grunn av blodet de hadde utøst midt på jorden, utslettet han alt.
26 «Og vi ble igjen, jeg og dere, mine sønner, og alt som gikk inn i arken med oss, og se, jeg ser deres gjerninger foran meg, at dere ikke vandrer i rettferdighet. For dere har begynt å vandre på ødeleggelsens vei, og dere skiller dere fra hverandre og er misunnelige på hverandre, og (slik kommer det) at dere ikke er i harmoni, mine sønner, hver med sin bror.»
27 For jeg ser, og se, demonene har begynt sine forførelser mot dere og deres barn, og nå frykter jeg på deres vegne at dere etter min død vil utgyte menneskeblod på jorden, og at også dere vil bli utryddet fra jordens overflate.
28 For den som utøser menneskeblod, og den som spiser blodet av noe kjød, skal alle bli utryddet fra jorden.
29 Og det skal ikke bli igjen noen mann som spiser blod, eller som utøser menneskeblod på jorden, og det skal ikke bli igjen noen ætt eller etterkommere under himmelen. For til dødsriket skal de gå, og til fordømmelsens sted skal de stige ned, og til dypets mørke skal de alle bli kastet bort ved en voldsom død.
30 Det skal ikke være noe blod å se på dere av alt blodet som skal være i alle de dager dere har drept dyr eller kveg eller hva som helst som fluer på jorden, og gjør en god gjerning for deres sjeler ved å dekke over det som er utøst på jordens overflate.
31 Og dere skal ikke være som den som spiser med blod, men vokt dere så ingen spiser blod foran dere. Dekk til blodet, for slik har jeg blitt befalt å vitne for dere og deres barn, sammen med alt kjød.
32 Og la ikke sjelen bli spist sammen med kjøttet, for at ikke blodet deres, som er deres liv, skal kreves av noe kjød som utgyter det på jorden.
33 For jorden skal ikke bli ren fra blodet som er blitt utøst på den; for (bare) ved blodet til ham som utøste det skal jorden bli renset gjennom alle sine generasjoner.
34 Og nå, mine barn, lytt! Gjør rett og rettferdighet, så dere kan plantes i rettferdighet over hele jorden, og deres herlighet kan løftes opp for min Gud, som frelste meg fra flommens vann.
35 Og se, dere skal gå og bygge dere byer, og plante i dem alle planter som er på jorden, og dessuten alle fruktbærende trær.
36 I tre år skal ikke frukten av noe som spises sankes inn. I det fjerde året skal frukten regnes som hellig, velbehagelig for den Høyeste Gud, som skapte himmel og jord og alle ting. La dem ofre i overflod den første av vinen og oljen (som) førstegrøden på Herrens alter, som mottar det, og det som er igjen, skal tjenerne i Herrens hus ete foran alteret som mottar det.
37 Og i det femte året skal dere gi den fri, slik at dere gir den fri i rettferdighet og oppriktighet, og dere skal være rettferdige, og alt dere planter skal lykkes.
38 For slik befalte Enok, deres fars far, Metusalah, sin sønn, og Metusalah, sin sønn, Lamek, og Lamek befalte meg alt det hans fedre befalte ham.
39 Og jeg vil også gi dere befaling, mine sønner, slik Enok befalte sin sønn i det første jubelår: Mens han fortsatt levde, den syvende i sin generasjon, befalte og vitnet han for sin sønn og sine sønnesønner inntil sin dødsdag.

KAPITTEL 8

1 I det tjueniende jubelåret, i den første uken, [1373 AM], i begynnelsen av jubelåret, tok Arpaksad seg en kone. Hennes navn var Rasu‘eja, datter av Susan, datter av Elam. Hun fødte ham en sønn i det tredje året i denne uken, [1375 AM], og han kalte ham Kainam.
2 Sønnen vokste opp, og faren hans lærte ham å skrive. Han dro avsted for å finne et sted hvor han kunne erobre en by.
3 Og han fant en skrift som tidligere (generasjoner) hadde risset inn i klippen, og han leste hva som sto der, og han skrev den ned og syndet på grunn av den; for den inneholdt

vekternes lære, i samsvar med hvilken de pleide å observere solens, månens og stjernenes varsler i alle himmelens tegn.
4 Og han skrev det ned og sa ingenting om det; for han var redd for å snakke med Noah om det, av frykt for å bli sint på ham på grunn av det.
5 Og i det trettiende jubelåret, [1429 AM] i den andre uken, i det første året av jubelåret, tok han seg en kone, og hennes navn var Melka, datter av Madai, sønn av Jafet. Og i det fjerde året [1432 AM] fikk han en sønn, og han kalte ham Sela, for han sa: «Sannelig, jeg er sendt.»
6 [Og i det fjerde året ble han født], og Selah vokste opp og tok seg en kone, og hennes navn var Mu'ak, datter av Kesed, hans fars bror, i det ene og trettiende jubelåret, i den femte uken, i det første året [1499 AM] av det.
7 Og hun fødte ham en sønn i det femte året [1503 AM] av dette året, og han kalte ham Eber. Han tok seg en kone, og hennes navn var Azûrâd, datter av Nebrod, i det trettito jubelåret, i den syvende uken, i det tredje året av dette året. [1564 AM]
8 Og i det sjette året [1567 AM] fødte hun ham en sønn, og han kalte ham Peleg. For i de dager da han var født, begynte Noahs barn å dele jorden mellom seg. Derfor kalte han ham Peleg.
9 Og de delte det i hemmelighet mellom seg og fortalte det til Noah.
10 Og det skjedde i begynnelsen av det trettitredje jubelåret [1569] at de delte jorden i tre deler, for Sem, Ham og Jafet, i henhold til arven til hver av dem, i det første året i den første uken, da en av oss som var blitt sendt, var med dem.
11 Og han kalte på sine sønner, og de kom nær til ham, de og deres barn, og han delte jorden inn i loddene som hans tre sønner skulle ta i eie, og de rakte ut sine hender og tok skriften ut av Noahs, sin fars, bryst.
12 Og på skriften kom Sems lodd frem, midten av jorden, som han skulle ta som arv for seg selv og sine sønner i evighetens generasjoner, fra midten av Rafas fjellkjede, fra utløpet av vannet fra elven Tina, og hans del går mot vest gjennom midten av denne elven, og den strekker seg til den når vannet i avgrunnene, hvorfra denne elven renner ut og øser sitt vann ut i havet Me'at, og denne elven renner ut i det store havet. Og alt som er mot nord er Jafets, og alt som er mot sør tilhører Sem.
13 Og den strekker seg til den når Karaso: dette er i tungens favn som vender mot sør.
14 Og hans del strekker seg langs det store havet, og den strekker seg i en rett linje inntil den når vest for tungen som vender mot sør. For dette havet kalles tungen til det egyptiske havet.
15 Og den dreier seg herfra mot sør mot utløpet av det store havet ved bredden av (dens) vann, og den strekker seg mot vest til Afra, og den strekker seg til den når vannet i elven Gihon, og sør for vannet i Gihon, til bredden av denne elven.
16 Og den strekker seg mot øst, inntil den når Edens hage, sør for den, [mot sør] og fra øst for hele Edens land og hele øst, dreier den mot øst og fortsetter inntil den når øst for fjellet som heter Rafa, og den går ned til bredden av elven Tinas utløp.
17 Denne delen kom ved loddtrekning til Sem og sønnene hans, slik at de skulle eie den for alltid, fra slekt til slekt.
18 Og Noah gledet seg over at denne delen kom frem for Sem og hans sønner, og han husket alt han hadde talt med sin munn i profeti; for han hadde sagt: «Lovet være Herren, Sems Gud, og måtte Herren bo i Sems bolig!»
19 Og han visste at Edens hage er det aller helligste og Herrens bolig, og Sinai-fjellet er ørkenens sentrum, og Sions-fjellet er jordens midtpunkt. Disse tre ble skapt som hellige steder vendt mot hverandre.
20 Og han priste gudenes Gud, som hadde lagt Herrens ord i hans munn, og Herren til evig tid.
21 Og han visste at en velsignet del og en velsignelse hadde kommet til Sem og hans sønner fra generasjon til generasjon for evig – hele Edens land og hele landet ved Rødehavet, og hele landet i øst og India, og ved Rødehavet og fjellene der, og hele landet Bashan, og hele landet Libanon og øyene Kaftur, og alle fjellene Sanir og Amana, og fjellene Assur i nord, og hele landet Elam, Assur og Babel, og Susan og Maedai, og alle fjellene Ararat, og hele området bortenfor havet, som er bortenfor fjellene Assur mot nord, et velsignet og vidstrakt land, og alt som er i det er svært godt.
22 Og for Ham kom den andre delen, bortenfor Gihon mot sør til høyre for Hagen, og den strekker seg mot sør og den strekker seg til alle ildfjellene, og den strekker seg mot vest til Atelhavet og den strekker seg mot vest inntil den når Ma'ukhavet – det (havet) hvor alt som ikke er ødelagt, stiger ned i.
23 Og den går videre mot nord til grensen av Gadir, og den går videre til kysten av havets vann til vannet i det store havet inntil den kommer nær elven Gihon, og går langs elven Gihon inntil den når høyre side av Edens hage.
24 Og dette er landet som kom til Ham som den delen han skulle eie for evig for seg selv og sine sønner fra generasjon til generasjon.
25 Og for Jafet kom den tredje delen bortenfor elven Tina, nord for utløpet av dens vann, og den strekker seg nordøstover til hele Gogs område og til hele landet øst for det.
26 Og den strekker seg nordover mot nord, og den strekker seg til Qelt-fjellene mot nord, og mot Ma'uk-sjøen, og den går videre øst for Gadir så langt som til området med havets vann.
27 Og den strekker seg til den nærmer seg vest for Fara og vender tilbake mot Aferag, og den strekker seg østover til vannet i Me'at-sjøen.
28 Og den strekker seg til området rundt elven Tina i nordøstlig retning inntil den nærmer seg grensen for dens vann mot fjellet Rafa, og den svinger mot nord.
29 Dette er landet som kom til Jafet og hans sønner som den delen av arven han skulle eie for seg selv og sine sønner, fra slekt til slekt: fem store øyer og et stort land i nord.
30 Men det er kaldt, og Hams land er varmt, og Sems land er verken varmt eller kaldt, men det er en blanding av kulde og hete.

KAPITTEL 9

1 Og Ham delte mellom sine sønner, og den første delen kom til Kusj mot øst, og vest for ham til Misrajim, og vest

for ham til Put, og vest for ham [og vest for] Kanaan ved havet.
2 Og Sem delte også mellom sine sønner, og den første delen kom til Ham og hans sønner, øst for elven Tigris inntil den nærmer seg øst, hele Indias land, og ved Rødehavet langs kysten, og Dedans vann, og alle Mebri-fjellene og Ela-fjellene, og hele Susans land og alt som ligger på siden av Pharnak til Rødehavet og elven Tina.
3 Og for Assur kom den andre delen, hele landet Assur og Ninive og Sinear og til grensen til India, og den går oppover og langs elven.
4 Og til Arpaksad kom den tredje delen, hele landet i kaldeerlandet øst for Eufrat, som grenser til Rødehavet, og alle vannene i ørkenen nær havtungen som vender mot Egypt, hele landet Libanon og Sanir og Amana til grensen til Eufrat.
5 Og til Aram kom den fjerde delen, hele Mesopotamia-landet mellom Tigris og Eufrat, nord for kaldeerne, til grensen av Assur-fjellene og Arara-landet.
6 Og til Lud kom den femte delen, Assurfjellene og alt som tilhørte dem, helt til det når Storhavet og øst for hans bror Assur.
7 Jafet delte også arvelandet mellom sønnene sine.
8 Og den første delen kom til Gomer mot øst fra nordsiden til elven Tina; og i nord kom det til Magog alle de indre delene i nord inntil den når til Meat-sjøen.
9 Og Madai kom frem som hans del, at han skulle eie fra vestsiden av sine to brødre til øyene og til kysten av øyene.
10 Og til Javan kom den fjerde delen, hver øy og øyene som ligger mot Luds grense.
11 Og for Tubal kom den femte delen ut midt på tungen som nærmer seg grensen til Luds del til den andre tungen, til området bortenfor den andre tungen til den tredje tungen.
12 Og for Mesek kom den sjette delen, hele området bortenfor den tredje tungen inntil den nærmer seg øst for Gadir.
13 Og for Tiras kom den sjuende delen, fire store øyer midt i havet, som når til Hams del [og Kamaturis øyer kom ut ved loddtrekning for Arpakshads sønner som hans arv].
14 Og slik delte Noahs sønner ut til sine sønner i Noahs, sin fars, nærvær, og han bandt dem alle med en ed og forbannet enhver som forsøkte å tilegne seg den delen som ikke hadde falt (på ham) ved hans lodd.
15 Og de sa alle: «Så la det være, så la det være!» for dem selv og deres sønner for evig, gjennom deres generasjoner, inntil dommens dag, da Herren Gud skal dømme dem med sverd og ild for all deres urene ondskap og feiltrinn, som de har fylt jorden med med overtredelse og urenhet og hor og synd.

KAPITTEL 10

1 Og i den tredje uken av dette jubelåret begynte de urene demoner å villede Noahs sønners barn og få dem til å fare vill og ødelegge dem.
2 Noahs sønner kom til Noah, sin far, og de fortalte ham om demonene som forvillet og blindet og drepte sønnesønnene hans.
3 Og han ba for Herren sin Guds ånder og sa: «Gud, over åndene i alt kjød, du som har vist meg barmhjertighet, og som har frelst meg og mine sønner fra flommens vann, og som ikke har latt meg gå til grunne slik du gjorde med fortapelsens sønner. For din nåde har vært stor mot meg, og stor har din barmhjertighet vært mot min sjel. La din nåde være opphøyet over mine sønner, og la ikke onde ånder herske over dem, for at de ikke skal utrydde dem fra jorden.»
4 Men velsign meg og mine sønner, så vi kan bli mange og tallrike og fylle jorden.
5 Og du vet hvordan dine voktere, disse ånders fedre, handlet i min tid: og når det gjelder disse levende ånder, fengs dem og hold dem fast på fordømmelsens sted, og la dem ikke bringe ødeleggelse over din tjeners, min Guds, sønner; for disse er ondsinnede og skapt for å ødelegge.
6 Og la dem ikke herske over de levendes ånder, for du alene kan herske over dem. Og la dem ikke ha makt over de rettferdiges sønner fra nå av og for alltid.
7 Og Herren vår Gud befalte oss å binde alle.
8 Og åndenes høvding, Mastêmâ, kom og sa: «Herre, Skaper, la noen av dem bli igjen for meg, og la dem lytte til min røst og gjøre alt jeg sier til dem; for hvis noen av dem ikke blir overlatt til meg, skal jeg ikke være i stand til å utføre min viljes kraft på menneskenes sønner; for disse er til fordervelse og leder vill for min dom, for stor er menneskenes sønners ondskap.»
9 Og han sa: «La tiendedelen av dem bli værende foran ham, og ni deler fare ned til fordømmelsens sted.»
10 Og en av oss befalte han at vi skulle lære Noah all deres medisin; for han visste at de ikke ville vandre i rettskaffenhet eller strebe i rettferdighet.
11 Og vi gjorde etter alle hans ord: alle de onde bandt vi på fordømmelsens sted, og en tiendedel av dem lot vi være igjen, så de kunne bli underdanige for Satan på jorden.
12 Og vi forklarte Noah all medisin mot sykdommene deres, sammen med deres forførelser, hvordan han kunne helbrede dem med jordens urter.
13 Og Noah skrev ned alle ting i en bok, slik vi instruerte ham om all slags medisin. Slik ble de onde åndene utelukket fra å skade Noahs sønner.
14 Og han ga alt det han hadde skrevet til Sem, sin eldste sønn; for han elsket ham overmåte mer enn alle sine sønner.
15 Og Noah la seg til hvile hos sine fedre og ble gravlagt på fjellet Lubar i Ararat-landet.
16 Ni hundre og femti år fullførte han i sitt liv, nitten jubelår og to uker og fem år. [1659 AM]
17 Og i sitt liv på jorden overgikk han menneskenes barn unntatt Enok på grunn av den rettferdighet han var fullkommen i. For Enoks embede var innsatt som et vitnesbyrd for verdens generasjoner, slik at han skulle fortelle om alle gjerningene fra generasjon til generasjon, inntil dommedag.
18 Og i det trettiende jubelåret, i det første året i den andre uken, tok Peleg seg en kone som het Lomna, datter av Sina'ar, og hun fødte ham en sønn i det fjerde året av denne uken, og han kalte ham Re'u. For han sa: «Se, menneskenes barn har blitt onde ved den onde hensikt å bygge seg en by og et tårn i Sinears land.»
19 For de dro fra Ararats land østover til Sinear. For i hans dager bygde de byen og tårnet og sa: «Kom, la oss stige opp til himmelen derfra!»
20 Og de begynte å bygge, og i den fjerde uken laget de teglstein med ild, og teglsteinene tjente dem som stein, og

leiren de sementerte dem sammen med var asfalt som kommer opp av havet og fra vannkildene i Sinears land.
21 Og de bygde den: førti og tre år [1645-1688 AM] bygde de den; bredden var 203 murstein, og høyden (på en murstein) var den tredjedelen av én; høyden var 5433 alen og 2 palmer, og (lengden av den ene muren var) tretten stadier (og av den andre tretti stadier).
22 Og Herren vår Gud sa til oss: Se, de er ett folk, og (dette) har de begynt å gjøre, og nå skal ingenting holdes tilbake fra dem. Kom, la oss gå ned og forvirre språket deres, så de ikke forstår hverandres tale, og de kan bli spredt i byer og nasjoner, og ett plan skal ikke lenger være med dem før dommens dag.
23 Og Herren steg ned, og vi steg ned med ham for å se byen og tårnet som menneskenes barn hadde bygd.
24 Og han forvirret språket deres, og de forsto ikke lenger hverandres språk, og de sluttet da å bygge byen og tårnet.
25 Derfor kalles hele landet Sinear Babel, fordi Herren der forvirret alle menneskenes språk, og derfra ble de spredt til sine byer, hver etter sitt språk og sin nasjon.
26 Og Herren sendte en sterk vind mot tårnet og veltet det ned på jorden. Se, det lå mellom Assur og Babylon i landet Sinear. De kalte det «Omveltelse».
27 I den fjerde uken i det første året [1688 AM] i begynnelsen av det fire og trettiende jubelåret ble de spredt fra landet Sinear.
28 Og Ham og sønnene hans dro inn i det landet han skulle ta i eie, det som han hadde fått som sin arv i landet i sør.
29 Kanaan så at landet Libanon var svært godt, helt til Egypt-elven. Han dro ikke inn i sitt arveland mot vest, det vil si mot havet. Han bodde i Libanon, mot øst og vest, fra Jordans grense og fra havets grense.
30 Og Ham, hans far, og Kusj og Misraim, hans brødre, sa til ham: «Du har slått deg ned i et land som ikke er ditt, og som ikke falt i vår eie ved loddtrekning. Gjør ikke det! For hvis du gjør det, skal du og dine sønner falle i landet og bli forbannet ved opprør. For ved opprør har dere slått dere ned, og ved opprør skal dine barn falle, og du skal bli rømt for alltid.»
31 Bo ikke i Sems bolig, for Sem og sønnene hans fikk det ved loddtrekning.
32 Forbannet er du, og forbannet skal du være fremfor alle Noahs sønner, ved den forbannelsen som vi bandt oss til med en ed i den hellige dommers nærvær og i vår far Noahs nærvær.
33 Men han hørte ikke på dem, og han bodde i Libanon-landet fra Hamat til Egypt, han og sønnene hans, og ble til denne dag.
34 Og derfor heter dette landet Kanaan.
35 Jafet og sønnene hans dro mot havet og bosatte seg i landet de hadde fått sin arv. Madai så havets land, og det likte ham ikke. Han ba Ham, Assur og Arpaksad, sin kones bror, om en arv. Han bodde i landet Media, nær sin kones bror, og det har han fortsatt i dag.
36 Og han kalte sin bolig og sine sønners bolig Media, etter deres far Madai.

KAPITTEL 11

1 Og i det trettifemte jubelåret, i den tredje uken, i det første året [1681 AM] av dette jubelåret, tok Re'u seg en kone, og hennes navn var 'Ôrâ, datter av 'Ûr, sønn av Kesed, og hun fødte ham en sønn, og han kalte ham Serôh, i det syvende året av denne uken i dette jubelåret. [1687 AM]
2 Og Noahs sønner begynte å krige mot hverandre, å ta fanger og å drepe hverandre, og å utgyte menneskers blod på jorden, og å spise blod, og å bygge sterke byer, og murer, og tårn, og enkeltpersoner (begynte) å opphøye seg over nasjonen, og å grunnlegge begynnelsen på riker, og å gå i krig folk mot folk, og nasjon mot nasjon, og by mot by, og alle (begynte) å gjøre ondt, og å skaffe seg våpen, og å lære sine sønner krig, og de begynte å innta byer, og å selge mannlige og kvinnelige slaver.
3 Og Ur, Keseds sønn, bygde byen Ara i kaldeerne og kalte den opp etter sitt eget navn og sin fars navn. Og de laget seg støpte bilder, og de tilba hver avguden, det støpte bildet som de hadde laget seg, og de begynte å lage utskårne bilder og urene simulakra, og ondsinnede ånder hjalp og forførte (dem) til å begå overtredelse og urenhet.
4 Og prins Mastêmâ anstrengte seg for å gjøre alt dette, og han sendte ut andre ånder, de som var underlagt hans hånd, for å gjøre all slags urett og synd og all slags overtredelse, for å forderve og ødelegge og utøse blod på jorden.
5 Derfor kalte han Seroh Serug, for alle som vendte seg til å gjøre all slags synd og overtredelse.
6 Og han vokste opp og bodde i Ur i Kaldea, nær sin kones mors far, og han tilba avguder, og han tok seg en kone i det trettisjette jubelåret, i den femte uken, i det første året, [1744 AM] og hennes navn var Melka, datter av Kaber, datter av hans fars bror.
7 Og hun fødte ham Nakor i det første året av denne uken, og han vokste opp og bodde i Ur i Kaldea. Hans far lærte ham kaldeernes undersøkelser for å spå og varsle, i henhold til himmelens tegn.
8 Og i det trettisjuende jubelåret, i den sjette uken, i det første året, [kl. 1800] tok han seg en kone, og hennes navn var Ijaska, datter av Nestag fra kaldeerne.
9 Og hun fødte ham Terah i det sjuende året av denne uken. [1806 AM]
10 Og prins Mastêmâ sendte ravner og fugler for å fortære frøet som var sådd i landet, for å ødelegge landet og frarøve menneskenes barn deres arbeid. Før de kunne pløye inn frøet, plukket ravnene det opp fra jordens overflate.
11 Og derfor kalte han ham Terah, fordi ravnene og fuglene tvang dem til armod og fortærte deres sæd.
12 Og årene begynte å bli ufruktbare på grunn av fuglene, og de fortærte all frukten på trærne. Bare med stor innsats kunne de redde litt av all jordens frukt i sine dager.
13 Og i dette trettiniende jubelåret, i den andre uken i det første året, [1870 AM] tok Terah seg en kone, og hennes navn var Edna, datter av Abram, datter av hans fars søster. Og i det syvende året i denne uken [1876 AM] fødte hun ham en sønn, og han kalte ham Abram, etter hans mors fars navn;
14 for han var død før datteren hans hadde unnfanget en sønn.
15 Og barnet begynte å forstå jordens villfarelser som alle gikk vill etter utskårne bilder og etter urenhet, og hans far lærte ham å skrive, og han var to uker gammel, [1890 AM] og han skilte seg fra sin far, så han ikke skulle tilbe avguder sammen med ham.

16 Og han begynte å be til Skaperen av alle ting om at Han måtte frelse ham fra menneskenes feil, og at hans del ikke skulle falle i villfarelse etter urenhet og ondskap.
17 Såtiden kom for å så frø i landet, og de dro alle ut sammen for å beskytte sæden sin mot ravnene. Abram dro ut med dem som dro, og barnet var en gutt på fjorten år.
18 Og en sky av ravner kom for å fortære såkornet, og Abram løp for å møte dem før de slo seg ned på bakken, og ropte til dem før de slo seg ned på bakken for å fortære såkornet, og sa: «Kom ikke ned! Vend tilbake til stedet dere kom fra!» Og de vendte tilbake.
19 Og han lot ravneskyene vende tilbake den dagen sytti ganger, og av alle ravnene i hele landet der Abram var, slo det seg ikke ned der så mye som én.
20Og alle som var med ham i hele landet så ham rope, og alle ravnene vendte tilbake, og hans navn ble stort i hele kaldeernes land.
21 Og i år kom alle de som ville så, og han gikk med dem inntil såtiden var over. De sådde jorden sin, og det året brakte de nok korn hjem, spiste og ble mette.
22 Og i det første året av den femte uken [1891] lærte Abram dem som lagde okseredskaper, tresmedene, og de laget et kar over bakken, vendt mot plogens ramme, for å legge såkornet på det, og såkornet falt ned derfra på plogens skjær og ble gjemt i jorden, og de fryktet ikke lenger ravnene.
23 Og på denne måten laget de (kar) over bakken på alle plogrammene, og de sådde og dyrket hele landet, slik Abram befalte dem, og de fryktet ikke lenger fuglene.

KAPITTEL 12

1 Og det skjedde i den sjette uken, i det sjuende året av året, [1904 AM] at Abram sa til sin far Terah: «Far!»
2 Og han sa: «Se, her er jeg, min sønn.» Og han sa:
«Hvilken hjelp og vinning har vi av de avgudene du tilber,»
Og for hvem bøyer du deg?
3 For det er ingen ånd i dem,
For de er dumme skikkelser og et villfarelse av hjertet.
Tilbe dem ikke:
4 Tilbe himmelens Gud,
Hvem lar regn og dugg falle ned over jorden
Og gjør alt på jorden,
Og har skapt alt ved sitt ord,
Og alt liv er fra for hans åsyn.
5 Hvorfor tilber dere ting som ikke har ånd i seg?
For de er et verk av (menneskehender),
Og på skuldrene deres bærer dere dem,
Og dere får ingen hjelp fra dem,
Men de er til stor skam for dem som lager dem,
og en villledning av hjertet til dem som tilber dem:
Tilbe dem ikke.
6 Og faren hans sa til ham: Jeg vet det også, min sønn, men hva skal jeg gjøre med et folk som har satt meg til å tjene for dem?
7 Og hvis jeg forteller dem sannheten, vil de drepe meg, for deres sjel henger ved dem, for å tilbe dem og ære dem.
8 Ti stille, min sønn, så de ikke skal drepe deg!' Disse ordene talte han til sine to brødre, og de ble sinte på ham, og han tidde.
9 Og i det førtiende jubelåret, i den andre uken, i det sjuende året, [1925 AM] tok Abram seg en hustru, og hennes navn var Sarai, datter av hans far, og hun ble hans hustru.
10 Og Haran, hans bror, tok seg en kone i det tredje året av den tredje uken, [1928 AM], og hun fødte ham en sønn i det sjuende året av denne uken, [1932 AM], og han kalte ham Lot.
11 Og Nakor, broren hans, tok seg en kone.
12 Og i Abrams sekstiende leveår, det vil si i den fjerde uken, i det fjerde året, [1936 AM] sto Abram opp om natten og brente opp avgudshuset, og han brente opp alt som var i huset, og ingen visste det.
13 Og de sto opp om natten og forsøkte å redde gudene sine fra ilden.
14 Haran skyndte seg å redde dem, men ilden flammet opp over ham, og han ble brent i ilden. Han døde i Ur i Kaldea foran sin far Terah, og de begravde ham i Ur i Kaldea.
15 Og Terah dro ut fra Ur i Kaldea, han og sønnene hans, for å dra til Libanon-landet og Kanaan-landet, og han bodde i Haran-landet, og Abram bodde hos Terah, sin far, i Haran i to uker i år.
16 Og i den sjette uken, i det femte året av denne måneden, [1951 AM] satt Abram oppe hele natten på nymånen i den syvende måneden for å observere stjernene fra kveld til morgen, for å se hvordan årets karakter ville bli med hensyn til regnet, og han var alene mens han satt og observerte.
17 Og et ord kom til hans hjerte, og han sa: Alle stjernenes tegn, månens og solens tegn er alle i Herrens hånd. Hvorfor skal jeg granske dem?
18 Om han vil, lar han det regne morgen og kveld;
Og hvis Han ønsker det, holder Han det tilbake,
Og alt er i hans hånd.
19 Og han ba den natten og sa:
«Min Gud, Gud den Høyeste, du alene er min Gud,
Og deg og ditt herredømme har jeg valgt.
Og du har skapt alle ting,
og alt som er dine henders verk.
20 Befri meg fra onde ånders hender, de som hersker over menneskehjertenes tanker,
Og la dem ikke lede meg vill fra Deg, min Gud.
Og la meg og min ætt bli grunnlagt for alltid
At vi ikke farer vill fra nå av og for alltid.
21 Og han sa: «Skal jeg vende tilbake til Ur i kaldeerne som søker mitt ansikt, så jeg kan vende tilbake til dem, skal jeg bli her på dette stedet? Den rette veien foran deg la den lykkes i din tjeners hender, så han kan oppfylle den og jeg ikke vandrer i mitt hjertes bedrag, o min Gud.»
22 Og han var ferdig med å tale og be, og se, Herrens ord ble sendt til ham gjennom meg, og det lød: «Dra opp fra ditt land og fra din slekt og fra din fars hus til et land som jeg vil vise deg, og jeg vil gjøre deg til et stort og tallrikt folk.»
23 Og jeg vil velsigne deg
Og jeg vil gjøre ditt navn stort,
Og du skal bli velsignet på jorden,
Og i deg skal alle jordens slekter velsignes,
Og jeg vil velsigne dem som velsigner deg,
Og forbann dem som forbanner deg.

24 Jeg vil være en Gud for deg og din sønn og din sønnesønn og for hele din ætt. Frykt ikke! Fra nå av og til alle jordens slekter er jeg din Gud.
25 Og Herren Gud sa: «Åpne hans munn og hans ører, så han kan høre og tale med sin munn, med det språk som er åpenbart.» For det var opphørt fra alle menneskenes barns munn fra den dagen da Babel ble omstyrtet.
26 Og jeg åpnet munnen hans, ørene hans og leppene hans, og jeg begynte å tale med ham på hebraisk, på skapelsens språk.
27 Og han tok sine fedres bøker, og disse var skrevet på hebraisk, og han skrev dem ned, og han begynte fra nå av å studere dem, og jeg gjorde ham kjent det han ikke kunne (forstå), og han studerte dem i løpet av de seks regnfulle månedene.
28 Og det skjedde i det sjuende året av den sjette uken [1953 AM] at han talte til sin far og fortalte ham at han ville forlate Haran for å dra inn i Kanaans land for å se det og vende tilbake til ham.
29 Og hans far Tarah sa til ham: Gå i fred!
Måtte den evige Gud gjøre din vei rett.
Og Herren være med deg og beskytte deg fra alt ondt,
Og gi deg nåde, barmhjertighet og gunst for dem som ser deg,
Og måtte ingen av menneskenes barn ha makt over deg til å skade deg;
Gå i fred.
30 Og dersom du ser et land som er behagelig for dine øyne å bo i, da reis deg og ta meg til deg, og ta Lot, sønn av din bror Haran, med deg som din egen sønn! Herren være med deg!
31 Og Nakor, broren din, bli med meg til du kommer tilbake i fred, så drar vi alle sammen med deg.»

KAPITTEL 13

1 Abram dro fra Haran og tok med seg Sarai, sin kone, og Lot, sin bror Harans sønn, til Kanaans land. Han kom til Assur og dro videre til Sikem og bodde ved en høy eik.
2 Og han så, og se, landet var et meget fagert sted fra inngangen til Hamat til den høye eiketreet.
3 Og Herren sa til ham: «Til deg og din ætt vil jeg gi dette landet.»
4 Og han bygde et alter der, og på det ofret han et brennoffer til Herren, som hadde åpenbart seg for ham.
5 Så brøt han opp derfra til fjellet ... Betel i vest og Ai i øst, og der slo han opp teltet sitt.
6 Og han så, og se, landet var vidstrakt og godt, og alt vokste der – vinranker og fiken og granatepler, eik og ilex og terebinter og oljetrær og sedertre og sypresser og daddeltrær og alle trær på marken, og det var vann på fjellene.
7 Og han priste Herren, som hadde ført ham ut av Ur i Kaldea og brakt ham til dette landet.
8 Og det skjedde i det første året, i den sjuende uken, på nymånedagen i den første måneden, 1954 AM] at han bygde et alter på dette fjellet og påkalte Herrens navn: «Du, den evige Gud, er min Gud.»
9 Og han ofret et brennoffer på alteret til Herren, for at han skulle være med ham og ikke forlate ham alle hans livsdager.
10 Og han dro derfra og dro mot sør, og han kom til Hebron, og Hebron ble bygget på den tiden, og han bodde der i to år, og han dro (derfra) til landet i sør, til Bealot, og det var hungersnød i landet.
11 Abram dro til Egypt i det tredje året av uken, og han bodde i Egypt i fem år før hans kone ble revet fra ham.
12 Nå ble Tanais i Egypt bygget på den tiden – sju år etter Hebron.
13 Da farao tok Sarai, Abrams kone, til fange, lot Herren farao og hans hus bli plaget av store plager for Sarais, Abrams kone, skyld.
14 Abram var svært rik på grunn av sin eiendom i form av sauer, kveg, esler, hester, kameler, tjenere og tjenestepiker, og i overflod av sølv og gull. Lot, hans brorsønn, var også rik.
15 Farao ga tilbake Sarai, Abrams kone, og sendte ham ut av Egypt. Han dro til det stedet der han hadde slått opp teltet sitt i begynnelsen, til alterets sted, med Ai i øst og Betel i vest. Han priste Herren sin Gud, som hadde ført ham tilbake i fred.
16 Og det skjedde i det førtiførste jubelåret, i det tredje året av den første uken [1963 AM], at han vendte tilbake til dette stedet og ofret et brennoffer der, og påkalte Herrens navn og sa: «Du, den høyeste Gud, er min Gud for alltid og alltid.»
17 Og i det fjerde året av denne uken [1964 AM] skilte Lot seg fra ham, og Lot ble boende i Sodoma, og mennene i Sodoma syndet store.
18 Og det sørget ham i hjertet at brorens sønn var gått bort fra ham; for han hadde ingen barn.
19 I det året da Lot ble tatt til fange, sa Herren til Abram, etter at Lot hadde skilt seg fra ham, i det fjerde året av denne uken: «Løft dine øyne fra det stedet hvor du bor, mot nord og sør, mot vest og mot øst.
20 For hele det landet du ser, vil jeg gi deg og din ætt til evig tid, og jeg vil gjøre din ætt som havets sand. Selv om en mann kan telle støvet på jorden, skal din ætt ikke telles.
21 Reis deg opp, gå gjennom landet i både lengde og bredde og se alt det har å by på. For til din ætt vil jeg gi det.» Abram dro til Hebron og bosatte seg der.
22 Og i dette året kom Kedorlaomer, kongen av Elam, og Amrafel, kongen av Sinear, og Arjok, kongen av Sellasar, og Tergal, kongen over folkeslag, og drepte kongen av Gomorra, og kongen av Sodoma flyktet, og mange falt på grunn av sår i Siddim-dalen ved Salthavet.
23 De tok Sodoma, Adam og Seboim til fange, og de tok også Lot, Abrams brorsønn, og alt han eide, og dro til Dan.
24 Og en som hadde rømt kom og fortalte Abram at brorens sønn var blitt tatt til fange, og (Abram) bevæpnet sine hustjenere ...
25 ... for Abram og hans ætt skulle Herren gi tiendedel av førstegrøden, og Herren bestemte det som en evig forskrift at de skulle gi det til prestene som tjente for ham, så de skulle eie det for alltid.
26 Og denne loven har ingen grense for antall dager, for Han har forordnet det for generasjonene for evig at de skal gi Herren tiende av alt, av såkornet og av vinen og av oljen og av storfeet og av sauene.
27 Og Han ga det til sine prester å spise og drikke med glede for Hans åsyn.

28 Kongen av Sodoma kom til ham, bøyde seg ned for ham og sa: «Herre Abram, gi oss de sjelene du har reddet, men la byttet bli ditt.»
29 Abram sa til ham: «Jeg løfter mine hender til Den høyeste Gud: Jeg skal ikke ta imot noe av det som er ditt, verken en tråd eller en skorem, for at du ikke skal si: Jeg har gjort Abram rik. Bare det de unge mennene har spist, og den delen som mennene som fulgte meg, Aner, Eskol og Mamre, har fått. Disse skal få sin del.»

KAPITTEL 14

1 Etter disse hendelsene, i det fjerde året i denne uken, ved nymånen i den tredje måneden, kom Herrens ord til Abram i en drøm: «Frykt ikke, Abram! Jeg er din forsvarer, og din lønn skal bli overmåte stor.»
2 Og han sa: «Herre, Herre, hva vil du gi meg? Jeg går herfra barnløs, og sønnen til Maseq, sønnen til min tjenestepike, er Dammasek Elieser. Han skal være min arving, og til meg har du ikke gitt noen avkom.»
3 Og han sa til ham: «Denne (mannen) skal ikke være din arving, men en som skal komme ut av ditt eget liv; han skal være din arving.»
4 Og han førte ham ut og sa til ham: «Se mot himmelen og tell stjernene hvis du kan telle dem.»
5 Og han så mot himmelen og så stjernene. Og han sa til ham: «Slik skal din ætt bli.»
6 Og han trodde på Herren, og det ble regnet ham til rettferdighet.
7 Og han sa til ham: «Jeg er Herren, som førte deg ut fra Ur i kaldeerne for å gi deg kanaanittenes land til eie for alltid. Jeg vil være Gud for deg og din ætt etter deg.»
8 Og han sa: «Herre, Herre, hvordan skal jeg vite at jeg skal arve (det)?»
9 Og han sa til ham: «Ta meg en tre år gammel kvige, en tre år gammel geit, et tre år gammelt får, en turteldue og en due.»
10 Og han tok alt dette midt i måneden og bodde ved Mamres eiketrær, som ligger nær Hebron.
11 Og han bygde et alter der og ofret alt dette. Han helte blodet deres på alteret og delte det midt imellom og la det rett overfor hverandre, men fuglene delte han ikke.
12 Fugler kom ned på bitene, og Abram jaget dem bort og lot ikke fuglene røre ved dem.
13 Da solen gikk ned, falt Abram i ekstase, og se, et stort mørke falt over ham. Det ble sagt til Abram: «Du skal vite at din ætt skal være fremmed i et land som ikke er deres, og de skal gjøre dem til slaver og plage dem i fire hundre år.»
14 Og også den nasjonen som de skal være i slaveri under, skal jeg dømme, og deretter skal de dra ut derfra med mye gods.
15 Og du skal gå til dine fedre i fred og bli begravet i en god alderdom.
16 Men i den fjerde generasjonen skal de vende tilbake hit, for amorittenes misgjerning er ennå ikke full.
17 Så våknet han av søvnen og sto opp. Solen var gått ned, og der var en flamme, og se, en ovn ryket, og en flamme av ild fór frem mellom stykkene.
18 På den dagen sluttet Herren en pakt med Abram og sa: «Til din ætt vil jeg gi dette landet, fra Egypts elv til den store elven, Eufrat, kenittene, kenisittene, kadmonittene, perisittene, refaittene, pakorittene, hevittene, amorittene, kanaanittene, girgasittene og jebusittene.»
19 Så gikk dagen, og Abram ofret stykkene og fuglene og fruktofrene deres og drikkofrene deres, og ilden fortærte dem.
20 Og på den dagen inngikk vi en pakt med Abram, slik som vi hadde inngått en pakt med Noah i denne måneden; og Abram fornyet høytiden og forordningen for seg selv for alltid.
21 Abram gledet seg og fortalte Sarai, sin kone, alt dette. Han trodde at han ville få barn, men hun fødte ikke.
22 Sarai ga Abram, sin mann, råd og sa til ham: «Gå inn til Hagar, min egyptiske tjenestepike! Kanskje jeg kan bygge deg en avkom ved henne.»
23 Abram lyttet til Sarais, sin kone, og sa til henne: «Gjør det!» Sarai tok Hagar, sin tjenestepike, den egyptiske, og ga henne til Abram, sin mann, til kone.
24 Og han gikk inn til henne, og hun ble med barn og fødte ham en sønn, og han kalte ham Ismael i det femte året av denne uken [1965 AM]; og dette var det åttisjette året i Abrams liv.

KAPITTEL 15

1 Og i det femte året av den fjerde uken av dette jubelåret, [1979 AM] i den tredje måneden, midt i måneden, feiret Abram festen for førstegrøden av kornhøsten.
2 Og han ofret nye offergaver på alteret, førstegrøden av avlingen, til Herren, en kvige, en geit og et får på alteret som brennoffer til Herren. Fruktofferene og drikkofferene deres ofret han på alteret sammen med røkelse.
3 Herren åpenbarte seg for Abram og sa til ham: «Jeg er Gud den allmektige; vær god for meg og vær uskyldig.»
4 Og jeg vil opprette min pakt mellom meg og deg, og jeg vil gjøre deg overmåte tallrik.
5 Abram falt ned på sitt ansikt, og Gud talte til ham og sa:
6 «Se, min forordning er med deg,
Og du skal bli far til mange folkeslag.
7 Ditt navn skal ikke lenger hete Abram,
Men ditt navn skal fra nå av og til evig tid være Abraham.
For jeg har gjort deg til far til mange folkeslag.
8 Og jeg vil gjøre deg overmåte stor,
Og jeg vil gjøre deg til folkeslag,
Og konger skal komme fra deg.
9 Og jeg skal opprette min pakt mellom meg og deg og din ætt etter deg, gjennom alle slektsledd, en evig pakt, så jeg kan være din Gud og din ætt etter deg.
10 Jeg vil gi deg og din ætt etter deg det landet hvor du har vært som fremmed, Kanaans land, så du kan eie det for alltid, og jeg vil være deres Gud.
11 Herren sa til Abraham: «Hold min pakt, du og din ætt etter deg. Omskjær alt mannkjønn blant dere og omskjær forhuden deres. Det skal være et tegn på en evig pakt mellom meg og dere.»
12 Og på den åttende dagen skal dere omskjære alle guttunger i slektsledd, både de som er født i huset og de som dere har kjøpt for penger fra en fremmed som dere har ervervet og ikke er av din ætt.
13 Den som er født i ditt hus skal omskjæres, og de du har kjøpt for penger skal omskjæres, og min pakt skal være i deres kjød som en evig forordning.

14 Og den uomskårne av mannlig hold som ikke blir omskåret på forhuden på den åttende dagen, den sjelen skal utryddes fra sitt folk, for han har brutt min pakt.
15 Og Gud sa til Abraham: «Sarai, din kone, skal ikke lenger hete Sarai, men Sara skal være navnet hennes.»
16 Jeg vil velsigne henne og gi deg en sønn med henne. Jeg vil velsigne ham, og han skal bli til et folk, og konger over folkeslag skal utgå fra ham.
17 Abraham falt ned på sitt ansikt og frydet seg. Han sa i sitt hjerte: «Skal en som er hundre år gammel få en sønn, og skal Sara, som er nitti år gammel, føde?»
18 Og Abraham sa til Gud: «Å, bare Ismael måtte leve for ditt åsyn!»
19 Og Gud sa: «Ja, også Sara skal føde deg en sønn, og du skal kalle ham Isak, og jeg vil opprette min pakt med ham, en evig pakt for hans ætt etter ham.»
20 Og også når det gjelder Ismael, har jeg hørt deg. Se, jeg vil velsigne ham og gjøre ham stor og gjøre ham overmåte tallrik. Han skal få tolv fyrster, og jeg vil gjøre ham til et stort folk.
21 Men min pakt vil jeg opprette med Isak, som Sara skal føde deg i disse dager, i det neste året.
22 Og da Gud hadde holdt opp å tale med ham, steg han opp fra Abraham.
23 Abraham gjorde slik Gud hadde sagt til ham. Han tok Ismael, sin sønn, og alle som var født i hans hus, og som han hadde kjøpt for pengene hans, alle mannkjønn i hans hus, og omskar forhuden deres.
24 Samme dag ble Abraham omskåret, og alle mennene i hans hus, *og de som var født i huset*, og alle de han hadde kjøpt for penger fra fremmedes barn, ble omskåret med ham.
25 Denne loven gjelder for alle generasjoner til evig tid, og det er ingen omskjærelse av dagene, og ingen utelatelse av én dag av de åtte dagene; for det er en evig forordning, forordnet og skrevet på de himmelske tavler.
26 Og hver den som er født uten at forhuden er omskåret på den åttende dagen, tilhører ikke paktens barn som Herren sluttet med Abraham, men ødeleggelsens barn. Det er heller ikke noe tegn på ham at han er Herrens, men (han er bestemt til) å bli ødelagt og drept fra jorden og bli opprykket fra jorden, for han har brutt Herrens, vår Guds pakt.
27 For alle Guds åsyns engler og alle helliggjørelsens engler er skapt slik fra den dagen de ble skapt, og for Guds åsyns engler og helliggjørelsens engler har Han helliget Israel, for at de skulle være med Ham og med Hans hellige engler.
28 Og du skal befale Israels barn at de skal holde denne paktens tegn i sine generasjoner som en evig forskrift, og de skal ikke bli utryddet av landet.
29 For budet er fastsatt som en pakt, at de skal holde det for evig blant alle Israels barn.
30 Herren lot ikke Ismael og hans sønner og hans brødre og Esau komme nær ham, og han utvalgte dem ikke fordi de var Abrahams barn, fordi han kjente dem, men han utvalgte Israel til å være sitt folk.
31 Og Han helliget det og samlet det fra alle menneskenes barn; for det er mange nasjoner og mange folk, og alle er Hans, og over alt har Han gitt ånder myndighet til å lede dem vill fra Ham.
32 Men over Israel utnevnte han ingen engel eller ånd, for han alene er deres hersker, og han skal bevare dem og kreve dem av sine engler og sine ånder og av all sin makt, for at han kan bevare dem og velsigne dem, og at de kan være hans, og han kan være deres fra nå av og til evig tid.
33 Og nå forkynner jeg for deg at Israels barn ikke skal holde seg til denne forordningen, og de skal ikke omskjære sine sønner i henhold til hele denne loven; for i sin omskjærelses kjød skal de unnlate denne omskjærelsen av sine sønner, og alle de, sønner av Beliar, skal la sine sønner være uomskårne slik de ble født.
34 Og Herren skal komme med stor vrede mot Israels barn, fordi de har forlatt hans pakt og vendt seg bort fra hans ord, og provosert og spottet, i den grad de ikke holder denne lovens forskrifter. For de har behandlet sine medlemmer som hedningene, slik at de kan bli fjernet og rotet ut av landet. Og det skal ikke mer være tilgivelse eller forlatelse for dem [slik at det skulle være tilgivelse og forlatelse] for all synden i denne evige feilen.

KAPITTEL 16

1 Og på nymånedagen i den fjerde måneden åpenbarte vi oss for Abraham ved Mamres eiketrær, og vi talte med ham, og vi kunngjorde for ham at Sara, hans kone, skulle gi ham en sønn.
2 Og Sara lo, for hun hørte at vi hadde talt disse ordene med Abraham, og vi irettesatte henne, og hun ble redd og nektet for at hun hadde ledd av ordene.
3 Og vi fortalte henne navnet på sønnen hennes, slik navnet hans er forordnet og skrevet på de himmelske tavlene (dvs. Isak),
4 Og (at) når vi kom tilbake til henne til en fastsatt tid, ville hun ha blitt gravid med en sønn.
5 Og i denne måneden fullbyrdet Herren sine dommer over Sodoma og Gomorra og Seboim og hele Jordan-området. Han brente dem med ild og svovel og ødela dem til denne dag, slik som jeg har forkynt deg alle deres gjerninger, at de er onde og syndere i stor grad, og at de besmitter seg og driver hor i sitt kjød og gjør urenhet på jorden.
6 Og på samme måte skal Gud fullbyrde dom over de stedene der de har handlet i samsvar med Sodomittenes urenhet, slik som dommen ble fylt over Sodoma.
7 Men vi frelste Lot, for Gud husket Abraham og førte ham ut av ødeleggelsen.
8 Og han og døtrene hans begikk en synd på jorden, en synd som ikke hadde vært på jorden fra Adams dager og frem til hans tid; for mannen lå med døtrene sine.
9 Og se, det ble befalt og inngravert angående hele hans ætt på de himmelske tavler å fjerne dem og utrydde dem, og å fullbyrde dom over dem slik som dommen ble gjort over Sodoma, og å ikke la noen avkom av mennesket bli igjen på jorden på fordømmelsens dag.
10 I denne måneden brøt Abraham opp fra Hebron og dro og slo seg ned mellom Kadesj og Sur i Gerar-fjellene.
11 Og midt i den femte måneden flyttet han derfra og slo seg ned ved Edsbrønnen.
12 Og midt i den sjette måneden så Herren til Sara og gjorde med henne som han hadde sagt, og hun ble med barn.

13 Og hun fødte en sønn i den tredje måneden, og midt i måneden, på den tiden Herren hadde talt til Abraham, på høytiden for førstegrøden av innhøstingen, ble Isak født.
14 Og Abraham omskar sønnen sin på den åttende dagen. Han var den første som ble omskåret, etter den pakten som varer evig.
15 Og i det sjette året av den fjerde uken kom vi til Abraham, til Edsbrønnen, og vi åpenbarte oss for ham [slik vi hadde sagt til Sara at vi skulle vende tilbake til henne, og at hun skulle unnfange en sønn].
16 Og vi kom tilbake i den syvende måneden og fant Sara med barn foran oss] og vi velsignet ham, og vi kunngjorde for ham alt det som var bestemt angående ham, at han ikke skulle dø før han fikk seks sønner til, og skulle se dem før han døde; men at Isak skulle gi ham navn og ætt.
17 Og at hele hans sønners ætt skulle være hedninger og regnes blant hedningene, men av Isaks sønner skulle én bli en hellig ætt og ikke regnes blant hedningene.
18 For han skulle bli Den Høyestes del, og hele hans ætt skulle falle i Guds eie, så det skulle være Herrens eiendomsfolk fremfor alle folkeslag, og det skulle bli et kongerike og prester og et hellig folk.
19 Så gikk vi vår vei og fortalte Sara alt vi hadde fortalt ham, og de frydet seg begge overmåte.
20 Og han bygde der et alter for Herren, som hadde frelst ham og som lot ham glede i landet der han bodde som utlending. I denne måneden feiret han en gledesfest i sju dager nær alteret han hadde bygd ved Edsbrønnen.
21 Og han bygde løvhytter for seg selv og tjenerne sine på denne høytiden, og han var den første som feiret løvhyttefesten på jorden.
22 I løpet av disse sju dagene bar han hver dag frem et brennoffer til Herren, to okser, to værer, sju sauer og én geitebukk som syndoffer, for å sone for seg selv og sin ætt.
23 Og som takkoffer sju værer, sju kje, sju sauer og sju geitebukker med tilhørende fruktoffer og drikkoffer. Alt fettet brente han på alteret, et utvalgt offer til Herren, en velbehagelig duft.
24 Morgen og kveld brente han velduftende stoffer: røkelse, galbanum, nardus, myrra, krydder og røkelse; alle disse sju ofret han, knust og blandet i like deler (og) rent.
25 Og han feiret denne festen i sju dager og gledet seg av hele sitt hjerte og av hele sin sjel, han og alle som var i hans hus. Ingen fremmed eller uomskåret var med ham.
26 Og han priste sin Skaper som hadde skapt ham i sin generasjon, for han hadde skapt ham etter sitt velbehag. For han visste og forsto at fra ham skulle rettferdighetens plante oppstå for de evige generasjoner, og fra ham et hellig frø, slik at det skulle bli likt ham som hadde skapt alle ting.
27 Og han velsignet og frydet seg, og han kalte denne høytiden Herrens høytid, en glede som Gud den Høyeste kan behage.
28 Og vi priste ham for evig, og all hans ætt etter ham gjennom alle jordens generasjoner, fordi han feiret denne høytiden i sin tid, i henhold til vitnesbyrdet på de himmelske tavlene.
29 Derfor er det foreskrevet på de himmelske tavler for Israel at de skal feire løvhyttefesten i sju dager med glede i den sjuende måneden, en velbehagelig for Herren – en evig lov gjennom alle slekter hvert år.
30 Og dette er det ingen grense for antall dager; for det er foreskrevet for Israel for evig at de skal feire den og bo i løvhytter og sette kranser på hodene sine og ta løvrike grener og piletrær fra bekken.
31 Abraham tok palmegrener og frukt av vakre trær, og hver dag gikk han rundt alteret med grenene sju ganger om morgenen og lovet og takket sin Gud for alle ting med glede.

KAPITTEL 17

1 I det første året av den femte uken ble Isak avvent i dette jubelåret. Abraham holdt et stort gjestebud i den tredje måneden, den dagen hans sønn Isak ble avvent.
2 Og Ismael, sønn av Hagar, den egyptiske, stod i Abrahams sted for sin far. Abraham gledet seg og priste Gud fordi han hadde sett sønnene sine og ikke var død barnløs.
3 Og han husket de ordene han hadde talt til ham den dagen Lot skiltes fra ham, og han gledet seg fordi Herren hadde gitt ham sæd på jorden for å arve jorden, og han velsignet Skaperen av alle ting med hele sin munn.
4 Sara så Ismael spille og danse, og Abraham fryde seg stort. Hun ble sjalu på Ismael og sa til Abraham: «Kast ut denne tjenestekvinnen og sønnen hennes! For denne tjenestekvinnens sønn skal ikke arve med min sønn, Isak.»
5 Og Abraham syntes det var vondt for tjenestepiken og sønnen hans, så han skulle jage dem bort fra seg.
6 Og Gud sa til Abraham: «La det ikke være vondt for barnets og tjenestekvinnens skyld. Lytt til Saras ord og gjør i alt det hun har sagt til deg. For etter Isak skal ditt navn og din ætt bli kalt.»
7 Men denne tjenestekvinnens sønn vil jeg gjøre til et stort folk, fordi han er av din ætt.
8 Tidlig om morgenen sto Abraham opp. Han tok brød og en vannflaske og la det på Hagars og barnets skuldre og sendte henne av sted.
9 Så dro hun av sted og vandret i Be'ersebas ørken. Vannet i flasken var tomt, og barnet tørstet og kunne ikke gå videre, og falt om.
10 Moren hans tok ham og kastet ham under et oliventre. Hun gikk bort og satte seg rett overfor ham, et bueskudd unna. For hun sa: «La meg ikke se barnet mitt dø.» Og mens hun satt, gråt hun.
11 Og en Guds engel, en av de hellige, sa til henne: «Hvorfor gråter du, Hagar? Reis deg, ta barnet og hold det i din hånd! For Gud har hørt din røst og sett barnet.»
12 Hun åpnet øynene og så en vannbrønn. Hun gikk og fylte flasken sin med vann og ga barnet sitt å drikke. Så sto hun opp og dro mot Paran-ørkenen.
13 Og barnet vokste opp og ble en bueskytter, og Gud var med ham, og moren hans tok ham en kone blant Egypts døtre.
14 Hun fødte ham en sønn, og han kalte ham Nebajot, for hun sa: «Herren var nær meg da jeg påkalte ham.»
15 Og det skjedde i den sjuende uken, i det første året av jubelåret, [2003 AM] i den første måneden i dette jubelåret, på den tolvte i denne måneden, at det var røster i himmelen om Abraham, at han var trofast i alt det Han sa til ham, og at han elsket Herren, og at han var trofast i all trengsel.

16 Og prinsen Mastêmâ kom og sa for Gud: «Se, Abraham elsker Isak, sin sønn, og han har mer enn alt annet glede i ham. Be ham ofre ham som brennoffer på alteret, og du skal se om han vil gjøre dette, og du skal vite om han er trofast i alt hvor du prøver ham.»
17 Og Herren visste at Abraham var trofast i alle hans plager, for han hadde prøvd ham gjennom landet hans og med hungersnød, og han hadde prøvd ham med kongers rikdom, og han hadde prøvd ham igjen gjennom hans hustru, da hun ble revet fra ham, og med omskjærelse; og han hadde prøvd ham gjennom Ismael og Hagar, hans tjenestepike, da han sendte dem bort.
18 Og i alt hvor han hadde prøvd ham, ble han funnet trofast, og hans sjel var ikke utålmodig, og han var ikke sen til å handle; for han var trofast og en som elsket Herren.

KAPITTEL 18

1 Gud sa til ham: «Abraham, Abraham!» Og han sa: «Se, her er jeg.»
2 Og han sa: «Ta din elskede sønn, som du elsker, Isak, og dra opp til høylandet og ofre ham på et av fjellene som jeg vil vise deg.»
3 Tidlig om morgenen sto han opp og salet eselet sitt. Han tok med seg de to unge mennene sine og sønnen Isak. Han kløyvde veden til brennofferet. Den tredje dagen dro han til stedet, og han så stedet langt borte.
4 Så kom han til en brønn og sa til sine unge menn: «Bli her med eselet, så skal jeg og gutten gå dit. Når vi har tilbedt, skal vi komme tilbake til dere.»
5 Så tok han veden til brennofferet og la den på Isak, sin sønn. Ilden og kniven tok han i hånden, og de gikk begge sammen dit.
6 Isak sa til sin far: «Far!» Og han sa: «Her er jeg, min sønn.» Og han sa til ham: «Se, ilden og kniven og veden, men hvor er sauen til brennofferet, far?»
7 Og han sa: «Gud skal sørge for et får til brennoffer, min sønn.» Og han kom nærmere stedet der Guds berg står.
8 Så bygde han et alter og la veden på alteret. Han bandt Isak, sønnen hans, og la ham oppå veden som var på alteret. Så rakte han ut hånden for å ta kniven for å slakte Isak, sønnen hans.
9 Og jeg sto foran ham og foran fyrsten Mastêmâ, og Herren sa: «Si ham ikke at han skal legge hånd på gutten eller gjøre ham noe, for jeg har vist at han frykter Herren.»
10 Og jeg ropte til ham fra himmelen og sa til ham: «Abraham, Abraham!» Og han ble forferdet og sa: «Se, her er jeg.»
11 Og jeg sa til ham: «Legg ikke hånden din på gutten, og gjør ham ikke noe! For nå har jeg vist at du frykter Herren og ikke har spart din sønn, din førstefødte, for meg.»
12 Og prinsen Mastêmâ ble skamfull, og Abraham løftet blikket og så, og se, en vær som var fanget ... i hornene, og Abraham gikk og tok væren og ofret den som brennoffer i stedet for sin sønn.
13 Og Abraham kalte dette stedet «Herren har sett», derfor sies det om fjellet at Herren har sett; det er Sions fjell.
14 Og Herren kalte Abraham ved navn for andre gang fra himmelen, idet han lot oss åpenbare oss for å tale til ham i Herrens navn.
15 Og han sa: «Ved meg selv har jeg sverget, sier Herren: Fordi du har gjort dette og ikke holdt din sønn, din elskede sønn, tilbake fra meg, at jeg vil velsigne deg rikelig og gjøre din ætt tallrik, som himmelens stjerner og som sanden på havets strand. Og din ætt skal arve sine fienders byer,
16 Og i din ætt skal alle jordens folk velsignes, fordi du har adlydt min røst, og jeg har vist alle at du er trofast mot meg i alt det jeg har sagt til deg: Gå i fred.
17 Så gikk Abraham til sine unge menn, og de brøt opp og dro sammen til Be'erseba. Abraham bodde ved Edsbrønnen.
18 Og han feiret denne høytiden hvert år, sju dager med glede, og han kalte den Herrens høytid i henhold til de sju dagene han dro og vendte tilbake i fred.
19 Og følgelig er det forordnet og skrevet på de himmelske tavler angående Israel og dets ætt at de skal feire denne høytiden i sju dager med høytidsglede.

KAPITTEL 19

1 I det første året av den første uken i det førti-andre jubelåret vendte Abraham tilbake og bosatte seg rett overfor Hebron, det er Kirjat-Arba, i to uker.
2 I det første året av den tredje uken av dette jubelåret ble Saras levedager fullført, og hun døde i Hebron.
3 Og Abraham gikk for å sørge over henne og begrave henne, og vi prøvde ham for å se om hans ånd var tålmodig og om han ikke var indignert i sine munns ord; og han ble funnet tålmodig i dette og ble ikke forstyrret.
4 For i tålmodighet talte han med Hets barn for å få et sted å begrave hans døde.
5 Og Herren lot ham vise nåde hos alle som så ham, og han bønnfalt Hets sønner med mildhet, og de ga ham landet med den doble hulen rett overfor Mamre, det er Hebron, for fire hundre sølvpenger.
6 Og de tryglet ham og sa: «Vi skal gi deg det gratis.» Men han ville ikke ta det fra dem gratis, for han ga hele prisen for stedet, pengene, og han bøyde seg ned for dem to ganger, og deretter begravde han sin døde i den doble hulen.
7 Alle Saras levedager var hundre og tjuesju år, det vil si to jubelår, fire uker og ett år. Dette er Saras leveår.
8 Dette er den tiende prøvelsen Abraham ble satt på prøve med, og han ble funnet trofast og tålmodig i ånden.
9 Og han sa ikke et eneste ord om ryktet i landet om at Gud hadde sagt at han ville gi det til ham og hans ætt etter ham, og han ba om et sted der å begrave sine døde; for han ble funnet trofast og var skrevet på de himmelske tavler som Guds venn.
10 Og i det fjerde året tok han en kone til sin sønn Isak, og hennes navn var Rebekka [2020 AM] [datter av Betuel, sønn av Nakor, Abrahams bror], søster av Laban og datter av Betuel; og Betuel var sønn av Melka, som var kone til Nakor, Abrahams bror.
11 Abraham tok seg en tredje kone. Hun het Ketura, en av døtrene til hans tjenere. Hagar døde før Sara. Hun fødte ham seks sønner i løpet av de to årsukene: Simram, Joksjan, Medan, Midjan, Jisbak og Suah.
12 Og i den sjette uken, i det andre året av året, fødte Rebekka Isak to sønner, Jakob og Esau,

13 Og [2046 AM] Jakob var en glatt og rettskaffen mann, og Esau var en villmann, en mann av marken og hårete, og Jakob bodde i telt.
14 Og guttene vokste opp, og Jakob lærte å skrive; men Esau lærte ikke, for han var en mann ute på marken og en jeger, og han lærte krig, og alle hans gjerninger var harde.
15 Abraham elsket Jakob, men Isak elsket Esau.
16 Og Abraham så Esaus gjerninger, og han visste at etter Jakob skulle hans navn og ætt bli kalt; og han kalte Rebekka og ga befaling angående Jakob, for han visste at hun elsket Jakob mye mer enn Esau.
17 Og han sa til henne: Min datter, vokt min sønn Jakob, for han skal være i mitt sted på jorden og til en velsignelse blant menneskenes barn og til ære for hele Sems ætt.
18 For jeg vet at Herren vil utvelge ham til å være sitt eiendomsfolk, fremfor alle folk som er på jordens overflate.
19 Og se, Isak, min sønn, elsker Esau mer enn Jakob, men jeg ser at du virkelig elsker Jakob.
20 Vis ham ennu mer godhet, og la dine øyne være rettet mot ham i kjærlighet, for han skal være en velsignelse for oss på jorden fra nå av og til alle jordens slekter.
21 La dine hender være sterke, og la ditt hjerte glede seg i din sønn Jakob! For jeg har elsket ham mer enn alle mine sønner. Han skal være velsignet evig, og hans ætt skal fylle hele jorden.
22 Kan en mann telle sanden på jorden, skal også hans ætt telles.
23 Og alle de velsignelser som Herren har velsignet meg og min ætt med, skal tilhøre Jakob og hans ætt for alltid.
24 Og i hans ætt skal mitt navn bli velsignet, og mine fedres navn Sem og Noab og Enok og Mahalalel og Enos og Set og Adam.
25 Og disse skal tjene til å legge himmelens grunnvoller og styrke jorden og fornye alle lysene som er på hvelvingen.
26 Så kalte han på Jakob foran Rebekka, sin mor, og kysset ham, velsignet ham og sa:
27 «Jakob, min elskede sønn, som min sjel elsker, måtte Gud velsigne deg fra himmelhvelvingen, og måtte Han gi deg alle de velsignelser Han velsignet Adam og Enok og Noah og Sem med, og alt Han fortalte meg om, og alt Han lovet å gi meg, måtte Han la det holde seg til deg og din ætt for evig, i henhold til himmelens dager over jorden.»
28 Og Mastêmâs ånder skal ikke herske over deg eller over din ætt så at du vender deg bort fra Herren, som er din Gud fra nå av og til evig tid.
29 Måtte Herren Gud være en far for deg og for deg, den førstefødte sønnen, og for folket alle dager.
30 Gå i fred, min sønn! Og de gikk begge ut sammen fra Abraham.
31 Og Rebekka elsket Jakob av hele sitt hjerte og av hele sin sjel, overmåte mer enn Esau, men Isak elsket Esau mye mer enn Jakob.

KAPITTEL 20

1 Og i det førti-andre jubelåret, i det første året av den sjuende uken, kalte Abraham Ismael [2052 (2045?) AM] og hans tolv sønner og Isak og hans to sønner og Keturas seks sønner og deres sønner.
2 Og han befalte dem at de skulle holde Herrens vei, at de skulle gjøre rettferdighet og elske sin neste og handle på denne måten blant alle mennesker, at de skulle vandre slik i forhold til dem at de gjorde rett og rettferdighet på jorden.
3 at de skulle omskjære sønnene sine, i samsvar med den pakten han hadde gjort med dem, og ikke vike av til høyre eller venstre fra noen av de stiene Herren hadde befalt oss, og at vi skulle vokte oss for all hor og urenhet [og avstå fra all hor og urenhet blant oss].
4 Og dersom noen kvinne eller jomfru driver hor blant dere, skal dere brenne henne med ild, og de skal ikke drive hor med henne etter sine øyne og sitt hjerte, og de skal ikke ta seg koner av Kanaans døtre, for Kanaans ætt skal bli utryddet av landet.
5 Og han fortalte dem om dommen over kjempene og dommen over sodomittene, hvordan de var blitt dømt på grunn av sin ondskap og hadde dødd på grunn av sin utukt og urenhet og gjensidig fordervelse gjennom utukt.
6 Vokt dere for all hor og urenhet og all syndens urenhet, så dere ikke gjør vårt navn til en forbannelse og hele deres liv til spott og alle deres sønner blir drept av sverdet, og dere blir forbannet som Sodoma og hele deres rest som Gomorras sønner.
7 Jeg ber dere innstendig, mine sønner: Elsk himmelens Gud og hold dere til alle hans bud. Følg ikke deres avguder og deres urenheter.
8 Og lag dere ikke støpte eller utskårne guder! For de er tomhet, og det er ingen ånd i dem. For de er et verk av menneskehender, og alle som stoler på dem, stoler ikke på noe.
9 Tjen dem ikke, og tilbe dem ikke, men tjen den høyeste Gud, og tilbe ham stadig. Håp alltid på hans åsyn. Gjør rettskaffenhet og rettferdighet for hans åsyn, så han kan ha behag i dere og gi dere sin miskunnhet. Han kan sende regn over dere morgen og kveld. Han skal velsigne alle de gjerninger dere har gjort på jorden. Han skal velsigne ditt brød og ditt vann. Han skal velsigne frukten av ditt liv og frukten av ditt land, ditt kveg og dine småfe.
10 Og dere skal være til velsignelse på jorden, og alle jordens folkeslag skal begjære dere og velsigne deres sønner i mitt navn, så de kan bli velsignet slik som jeg er.
11 Og han ga Ismael og sønnene hans og Keturas sønner gaver og sendte dem bort fra sin sønn Isak, og han ga alt til sin sønn Isak.
12 Ismael og sønnene hans, Keturas sønner og deres sønner dro sammen og bosatte seg fra Paran til inngangen til Babylon, i hele landet som ligger mot øst, vendt mot ørkenen.
13 Og disse blandet seg med hverandre, og de fikk navnet sitt arabere og ismaelitter.

KAPITTEL 21

1 I det sjette året av den sjuende uken av dette jubelåret kalte Abraham Isak til seg, sin sønn, og [2057 (2050?) AM] befalte ham og sa: «Jeg er blitt gammel og vet ikke når jeg skal dø, og jeg er mett av mine dager.»
2 Og se, jeg er ett hundre og syttifem år gammel, og i alle mine livs dager har jeg husket Herren og av hele mitt hjerte søkt å gjøre hans vilje og å vandre rettskaffent på alle hans veier.

3 Min sjel har hatet avguder, og jeg har foraktet dem som tjener dem, og jeg har gitt mitt hjerte og min ånd for å gjøre hans vilje som skapte meg.
4 For Han er den levende Gud, og Han er hellig og trofast, og Han er rettferdig over alt, og hos Ham er det ingen som tar imot personer eller gaver. For Gud er rettferdig og holder dom over alle dem som overtrer Hans bud og forakter Hans pakt.
5 Og du, min sønn, hold hans bud og hans forskrifter og hans dommer, og følg ikke vederstyggeligheter og etter utskårne og støpte bilder.
6 Og dere skal ikke ete blod av dyr eller storfe eller noen fugl som flyr under himmelen.
7 Og dersom du slakter et offer som et velbehagelig fredsoffer, skal du slakte det og helle blodet ut på alteret, og alt fettet fra offeret som ofres på alteret, skal du ofre sammen med fint mel og matofferet blandet med olje, sammen med drikkofferet. Du skal ofre alt sammen på brennofferalteret. Det er en velbehagelig duft for Herrens åsyn.
8 Og du skal ofre fettet fra takkofferet på ilden som er på alteret, og fettet som er på magen og alt fettet på innvollene og begge nyrene og alt fettet som er på dem, og du skal ta ut det på lendene og leveren, sammen med nyrene.
9 Og ofre alt dette til en velbehagelig duft for Herrens åsyn, sammen med tilhørende matoffer og drikkoffer, til en velbehagelig duft, brødet som skal ofres til Herren.
10 Og spis kjøttet den dagen og den andre dagen, og la ikke solen gå ned over det den andre dagen før det er spist, og la ingenting bli igjen til den tredje dagen; for det er ikke akseptabelt [for det er ikke godkjent] og la det ikke lenger spises, og alle som spiser det vil bringe synd over seg selv; for slik har jeg funnet det skrevet i mine forfedres bøker og i Enoks ord og i Noahs ord.
11 Og på alle dine offergaver skal du strø salt, og paktens salt skal ikke mangle i noen av dine offergaver for Herrens åsyn.
12 Og når det gjelder veden til ofrene, så pass på at du ikke tar med deg annet ved til alteret i tillegg til dette: sypress, laurbær, mandel, furu, sedertre, savin, fiken, oliven, myrra, laurbær og aspalat.
13 Og legg av disse tresortene på alteret under offeret, slikt som er testet med tanke på utseende, og legg ikke (på det) kløyvd eller mørkt tre, (men (hardt og rent, uten feil, en sunn og ny vekst; og legg ikke (på det) gammelt tre, [for duften er borte] for det er ikke lenger duft i det som før.
14 Foruten disse tresortene er det ikke noe annet tre du skal legge (på alteret), for duften spres, og lukten av dets duft stiger ikke opp til himmelen.
15 Hold dette budet og gjør det, min sønn, så du kan være rettskaffen i alle dine gjerninger.
16 Vær alltid ren på kroppen din og vask deg med vann før du går bort for å ofre på alteret, og vask hendene og føttene dine før du går bort til alteret. Når du er ferdig med å ofre, vask hendene og føttene dine igjen.
17 Og la ikke blod komme til syne på deg eller på klærne dine. Vær på vakt, min sønn, mot blod, vær ytterst på vakt, dekk det med støv.
18 Og spis ikke noe blod, for det er sjelen; spis ikke noe blod i det hele tatt.
19 Og ta ikke imot gaver for menneskeblod, for at det ikke skal utøses ustraffet, uten dom; for det er blodet som utøses som får jorden til å synde, og jorden kan ikke renses fra menneskeblod uten blodet til den som utøste det.
20 Ta ikke imot noen gave eller offergave for menneskeblod, blod for blod, så du kan bli tatt imot av Herren, den høyeste Gud, for han er de godes vern, og så du kan bli bevart fra alt ondt, og så han kan frelse deg fra all slags død.
21 Jeg ser, min sønn, at alle menneskenes gjerninger er synd og ondskap, og alle deres gjerninger er urenhet og en vederstyggelighet og en forurensning, og det er ingen rettferdighet hos dem.
22 Vokt deg at du ikke vandrer på deres veier og trer på deres stier og begår en synd til døden for den Høyeste Gud! Ellers skal han skjule sitt ansikt for deg og gi deg tilbake i hendene på din overtredelse og utrydde deg fra landet og din ætt, likeså fra under himmelen. Ditt navn og din ætt skal utryddes fra hele jorden.
23 Vend deg bort fra alle deres gjerninger og all deres urenhet, og hold den høyeste Guds forskrifter, og gjør hans vilje og vær rettskaffen i alle ting.
24 Og han skal velsigne deg i alle dine gjerninger, og skal la rettferdighetens plante oppstå fra deg over hele jorden, gjennom alle jordens generasjoner, og mitt navn og ditt navn skal ikke bli glemt under himmelen for evig.
25 Gå, min sønn i fred. Måtte den høyeste Gud, min Gud og din Gud, gi deg styrke til å gjøre hans vilje, og måtte han velsigne hele din ætt og resten av din ætt fra slekt til evighet med all rettferdig velsignelse, så du kan være en velsignelse på hele jorden.
26 Og han gikk ut fra ham i glede.

KAPITTEL 22

1 I den første uken i det førti-fire jubelåret, i det andre året, det vil si året Abraham døde, kom Isak og Ismael fra Edsbrønnen for å feire ukefesten, det vil si festen for førstegrøden av innhøstingen, til Abraham, sin far. Abraham gledet seg fordi hans to sønner var kommet.
2 For Isak hadde mange eiendommer i Be'erseba, og Isak pleide å dra og se på eiendommene hans og deretter vende tilbake til faren sin.
3 I de dager kom Ismael for å se sin far, og de kom begge sammen. Isak ofret et brennoffer og bar det frem på sin fars alter, som han hadde laget i Hebron.
4 Så ofret han et takkoffer og holdt et gledesfest for Ismael, sin bror. Rebekka bakte nye kaker av det nye kornet og ga dem til Jakob, sin sønn, for at han skulle ta dem med til Abraham, sin far, av landets førstegrøde, så han kunne spise dem og velsigne Skaperen av alle ting før han døde.
5 Isak sendte også et lovoffer av høy kvalitet med Jakob til Abraham, så han kunne spise og drikke.
6 Og han spiste og drakk og priste Gud den høyeste, som har skapt himmel og jord, som har skapt alle jordens fete dyr og gitt dem til menneskenes barn, så de kan ete og drikke og prise sin Skaper.
7 «Og nå takker jeg deg, min Gud, fordi du har latt meg se denne dagen. Se, jeg er hundre og seksti og femten år gammel, en gammel mann og mett av dager, og alle mine dager har vært med fred for meg.»

8 Djevelens sverd har ikke overvunnet meg i alt det du har gitt meg og mine barn, alle mine levedager og helt til denne dag.
9 Min Gud, måtte din miskunnhet og din fred være over din tjener og over hans sønners ætt, så de må være deg et utvalgt folk og en arv blant alle jordens folkeslag fra nå av og til alle jordens dager, slekter til alle slekter.
10 Og han kalte på Jakob og sa: «Min sønn Jakob, måtte alles Gud velsigne deg og gi deg styrke til å gjøre rettferdighet og gjøre sin vilje for sitt åsyn, og måtte han utvelge deg og din ætt, så dere kan bli et folk til hans arv etter hans vilje for alltid.»
11 Og du, min sønn, Jakob, kom nær og kyss meg!' Og han kom nær og kysset ham, og han sa: 'Velsignet være min sønn Jakob, og alle Guds Den Høyestes sønner, fra evighet til evighet! Måtte Gud gi deg en rettferdig ætt, og måtte han hellige noen av dine sønner midt på hele jorden! Måtte folkeslag tjene deg, og alle folkeslag bøye seg for din ætt.'
12 Vær sterk i menneskenes nærvær og utøv makt over hele Sets ætt. Da skal dine veier og dine sønners veier bli rettferdige, og de skal bli et hellig folk.
13 Måtte Gud den høyeste gi deg alle de velsignelser som han har velsignet meg med, og som han har velsignet Noah og Adam med. Måtte de hvile over din ætts hellige hode fra generasjon til generasjon for evig.
14 Og måtte han rense deg fra all urettferdighet og urenhet, så du kan bli tilgitt alle overtredelsene du har begått i uvitenhet. Og måtte han styrke deg og velsigne deg. Og måtte du arve hele jorden,
15 Og måtte han fornye sin pakt med deg, så du kan være hans arvfolk i all evighet, og så må han være for deg og din ætt en Gud i sannhet og rettferdighet i alle jordens dager.
16 Og du, min sønn Jakob, husk mine ord og hold Abrahams, din fars, bud: Skill deg fra folkeslagene og spis ikke med dem. Gjør ikke som deres gjerninger og bli ikke deres nære venn. For deres gjerninger er urene, og alle deres veier er en forurensning og en vederstyggelighet og urenhet.
17 De ofrer til de døde, og de tilber onde ånder, og de spiser over gravene, og alle deres gjerninger er tomhet og intethet.
18 De har ikke hjerte til å forstå, og øynene deres ser ikke hva deres gjerninger er, og hvordan de farer vill når de sier til et trestykke: «Du er min Gud!» og til en stein: «Du er min Herre og du er min befrier.» [Og de har ikke hjerte.]
19 Og hva deg angår, min sønn Jakob, måtte Gud den høyeste hjelpe deg, og himmelens Gud velsigne deg og fjerne deg fra deres urenhet og fra all deres feiltrinn.
20 Vokt deg, min sønn Jakob, for å ta deg en hustru av noen av Kanaans døtres ætt, for all hans ætt skal rykkes opp av jorden.
21 For på grunn av Hams overtredelse feilet Kanaan, og all hans ætt skal utslettes fra jorden og alt som er igjen av den, og ingen som kommer fra ham skal bli frelst på dommens dag.
22 Og alle avgudsdyrkerne og de vanhellige
(a) Det skal ikke være noe håp for dem i de levendes land;
(b) Og det skal ikke bli noe minne om dem på jorden;
(c) For de skal stige ned i dødsriket,
(d) Og til fordømmelsens sted skal de gå,
Likesom Sodomas barn ble tatt bort fra jorden, slik skal alle de som tilber avguder bli tatt bort.
23 Frykt ikke, min sønn Jakob, og vær ikke forferdet, Abrahams sønn! Måtte Gud den Høyeste bevare deg fra ødeleggelse og utfri deg fra alle villfarelsens stier.
24 Dette huset har jeg bygd for meg selv for å la mitt navn bli værende på jorden. Det skal gis deg og din ætt til evig tid, og det skal kalles Abrahams hus. Det skal gis deg og din ætt til evig tid. For du skal bygge mitt hus og grunnfeste mitt navn for Gud til evig tid. Din ætt og ditt navn skal bestå fra slekt til slekt på jorden.
25 Og han holdt opp med å befale ham og velsigne ham.
26 Og de to lå sammen i én seng, og Jakob sov i Abrahams, sin fars, favn. Han kysset ham sju ganger, og hans hjerte og hengivenhet frydet seg over ham.
27 Og han velsignet ham av hele sitt hjerte og sa: «Den Høyeste Gud, alles Gud og alles Skaper, som førte meg ut fra Ur i Kaldea for å gi meg dette landet til arv for alltid, og for at jeg skulle grunnlegge en hellig ætt – velsignet være Den Høyeste for alltid!»
28 Og han velsignet Jakob og sa: «Min sønn, som jeg av hele mitt hjerte og min hengivenhet gleder meg over, måtte din nåde og din barmhjertighet være over ham og hans ætt alltid.»
29 Forlat ham ikke og forakt ham ikke fra nå av og inntil evighetens dager. Måtte dine øyne åpnes over ham og hans ætt, så du kan bevare ham og velsigne ham og helliggjøre ham som et folk til din arv.
30 Og velsign ham med alle dine velsignelser fra nå av og inntil alle evighetens dager, og forny din pakt og din nåde med ham og hans ætt i samsvar med all din velbehag til alle jordens generasjoner.

KAPITTEL 23

1 Og han la to av Jakobs fingre på hans øyne, og han priste gudenes Gud, og han dekket sitt ansikt og strakte ut føttene sine og sov inn evighetens søvn, og han ble samlet med sine fedre.
2 Til tross for alt dette lå Jakob i hans barm, og han visste ikke at Abraham, hans farfar, var død.
3 Da Jakob våknet av søvnen sin, var Abraham kald som is. Han sa: «Far, far!» Men det var ingen som talte, og han visste at han var død.
4 Så reiste han seg fra sin barm og løp og fortalte Rebekka, sin mor. Rebekka gikk til Isak om natten og fortalte ham det. De gikk sammen, og Jakob var med dem, og han hadde en lampe i hånden. Da de gikk inn, fant de Abraham liggende død.
5 Isak falt ned over sin fars ansikt og gråt og kysset ham.
6 Og stemmene ble hørt i Abrahams hus, og Ismael, hans sønn, sto opp og gikk til Abraham, sin far, og gråt over Abraham, hans far, han og hele Abrahams hus, og de gråt høylytt.
7 Og sønnene hans, Isak og Ismael, begravde ham i den dobbelte hulen, nær Sara, hans kone, og de gråt over ham i førti dager, alle mennene i hans hus, og Isak og Ismael og alle deres sønner, og alle Keturas sønner på deres sted; og dagene med gråt over Abraham var forbi.

8 Og han levde i tre jubelår og fire årsuker, hundre og syttifem år, og fullførte sine levedager. Han ble gammel og mett av dager.
9 For forfedrenes levedager var nitten jubelår, og etter flommen begynte de å bli færre enn nitten jubelår, og å få færre jubelår, og å bli raskt gamle og mette sine dager på grunn av mangfoldige trengsler og ondskapen i sine veier, med unntak av Abraham.
10 For Abraham var fullkommen i alle sine gjerninger for Herren og levde i rettferdighet alle sitt livs dager. Men se, han fullførte ikke fire jubelår i sitt liv, da han var blitt gammel på grunn av ondskap og mett av sine dager.
11 Og alle generasjoner som skal oppstå fra denne tiden og frem til den store dommens dag, skal bli raskt gamle før de har fullført to jubelår, og deres kunnskap skal forlate dem på grunn av deres alderdom, og all deres kunnskap skal forsvinne.
12 Og i de dager, hvis en mann lever et jubelår og et halvt år, skal de si om ham: «Han har levd lenge, og størstedelen av hans dager er smerte og sorg og trengsel, og det er ingen fred.»
13 For ulykke følger ulykke etter ulykke, og sår etter sår, og trengsel etter trengsel, og ondt budskap etter ondt budskap, og sykdom etter sykdom, og alle slags onde dommer som disse, den ene etter den andre, sykdom og fall, og snø og frost og is, og feber og kuldegysninger og dvale, og sult, og død, og sverd og fangenskap, og alle slags ulykker og smerter.
14 Og alt dette skal komme over en ond generasjon, som begår overtredelse på jorden; deres gjerninger er urenhet og hor og besmittelse og vederstyggeligheter.
15 Da skal de si: «Forfedrenes dager var mange (til og med tusen år), og de var gode. Men se, våre levedager, hvis en mann har levd mange, er seksti år, og hvis han er sterk, fire ti år, og de er onde, og det er ingen fred i denne onde generasjonens dager.»
16 Og i den generasjon skal sønnene overbevise sine fedre og sine eldste om synd og urettferdighet, og om ordene i sin munn og de store ondskapene som de gjør, og om at de har forlatt pakten som Herren sluttet mellom dem og ham, at de skulle holde og gjøre etter alle hans bud og hans forskrifter og alle hans lover, uten å vike av verken til høyre eller venstre.
17 For alle har gjort ondt, og hver munn taler urett, og alle deres gjerninger er urenhet og en vederstyggelighet, og alle deres veier er besmittelse, urenhet og ødeleggelse.
18 Se, jorden skal bli ødelagt på grunn av alle deres gjerninger, og det skal ikke være noe frø fra vintreet og ingen olje; for deres gjerninger er fullstendig troløse, og de skal alle omkomme på én gang, dyr og kveg og fugler og alle havets fisker, på grunn av menneskenes barn.
19 Og de skal stride med hverandre, unge med gamle, gamle med unge, fattige med rike, ringe med store og tiggere med fyrster, på grunn av loven og pakten. For de har glemt bud og pakt og høytider og måneder og sabbater og jubelår og alle dommer.
20 Og de skal stå frem med buer og sverd og krig for å få dem tilbake på veien; men de skal ikke vende tilbake før mye blod er blitt utøst på jorden, den ene etter den andre.
21 Og de som har unnsluppet, skal ikke vende om fra sin ondskap til rettferdighetens vei, men de skal alle opphøye seg til svik og rikdom, så de kan ta hver sin nestes alt som er hans nestes, og de skal nevne det store navn, men ikke i sannhet og ikke i rettferdighet, og de skal vanhellige det aller helligste med sin urenhet og sin fordervelse.
22 Og en stor straff skal ramme denne generasjonens gjerninger fra Herren, og han skal overgi dem til sverdet og til dommen og til fangenskap, og til å bli plyndret og fortært.
23 Og han skal vekke opp mot dem synderne blant hedningene, som verken har barmhjertighet eller medfølelse, og som ikke skal respektere noen, verken gammel eller ung, eller noen, for de er mer onde og sterkere til å gjøre ondt enn alle menneskenes barn. Og de skal bruke vold mot Israel og overtredelse mot Jakob, og mye blod skal utgytes på jorden, og det skal ikke være noen til å samle og ingen til å begrave.
24 I de dager skal de rope høyt og be og be om at de må bli frelst fra synderes, hedningenes, hånd; men ingen skal bli frelst.
25 Barnas hoder skal være hvite med grått hår, og et tre ukers barn skal se gammelt ut som en hundre år gammel mann, og deres vekst skal bli ødelagt av trengsel og undertrykkelse.
26 Og i de dager skal barna begynne å studere lovene og søke budene og vende tilbake til rettferdighetens vei.
27 Og dagene skal begynne å bli mange og øke blant disse menneskenes barn, inntil deres dager nærmer seg tusen år. Og antallet år er større enn (før) var dagenes antall.
28 Og det skal ikke være noen gammel mann, og ingen som ikke er mett av sine dager. For alle skal være som barn og unge.
29 Og alle sine dager skal de fullføre og leve i fred og glede, og det skal ikke være noen Satan eller noen ond ødelegger; for alle deres dager skal være dager med velsignelse og helbredelse.
30 Og på den tid skal Herren helbrede sine tjenere, og de skal reise seg og se stor fred og drive ut sine motstandere. Og de rettferdige skal se det og være takknemlige og fryde seg med glede i all evighet og skal se alle deres dommer og alle deres forbannelser over sine fiender.
31 Og deres bein skal hvile i jorden, og deres ånd skal glede seg, og de skal vite at det er Herren som holder dom og viser nåde mot hundrevis og tusenvis og mot alle som elsker ham
32 Og du, Moses, skriv ned disse ordene; for slik er de skrevet, og de nedtegner dem på de himmelske tavler som et vitnesbyrd for generasjonene for evig.

KAPITTEL 24

1 Etter Abrahams død velsignet Herren Isak, hans sønn. Han brøt opp fra Hebron og dro og bodde ved synets brønn i det første året av den tredje uken [2073 AM] av dette jubelåret, sju år.
2 Og i det første året av den fjerde uken begynte det en hungersnød i landet, [2080 AM] i tillegg til den første hungersnøden som hadde vært i Abrahams dager.
3 Jakob kokte linsegryte, og Esau kom sulten hjem fra marken. Og han sa til sin bror Jakob: «Gi meg noe av denne røde gryten.» Og Jakob sa til ham: «Selg meg din

førstefødselsrett, så skal jeg gi deg brød og også noe av denne linsegryten.»
4 Esau sa i sitt hjerte: «Jeg skal dø. Hva gagner denne førstefødselsretten meg?»
5 «Og han sa til Jakob: «Jeg gir det til deg.» Og Jakob sa: «Sverg det til meg i dag!» Og han sverget det til ham.
6 Jakob ga sin bror Esau brød og rett, og han spiste til han var mett. Esau foraktet sin førstefødselsrett. Derfor fikk Esau navnet Edom, etter den røde retten Jakob ga ham som førstefødselsrett.
7 Jakob ble eldst, og Esau mistet sin ære.
8 Og hungersnøden var over landet, og Isak dro ned til Egypt i det andre året av denne uken, og han dro til filisterkongen i Gerar, til Abimelek.
9 Og Herren åpenbarte seg for ham og sa til ham: «Dra ikke ned til Egypt! Bo i det landet jeg sier deg, og opphold deg som fremmed i dette landet. Jeg vil være med deg og velsigne deg.»
10 For til deg og din ætt vil jeg gi hele dette landet, og jeg vil holde min ed som jeg svor Abraham, din far, og jeg vil gjøre din ætt tallrik som himmelens stjerner, og jeg vil gi din ætt hele dette landet.
11 Og i din ætt skal alle jordens folk velsignes, fordi din far adlød min røst og holdt mine befalinger og mine lover og mine forskrifter og min pakt. Lyd nå min røst og bo i dette landet.
12 Og han bodde i Gelar i tre uker i ett år.
13 Abimelek ga ham og alt han hadde, og sa: «Enhver som rører ved ham eller noe han har, skal visselig dø.»
14 Isak ble mektig blant filisterne og fikk mange eiendeler: okser, sauer, kameler og esler og en stor husstand.
15 Og han sådde i filisternes land og innbrakte hundre ganger så mye, og Isak ble overmåte mektig, og filisterne misunnet ham.
16 Alle brønnene som Abrahams tjenere hadde gravd mens Abraham levde, dem hadde filisterne tettet igjen etter Abrahams død og fylt med jord.
17 Abimelek sa til Isak: «Dra bort fra oss, for du er mye mektigere enn vi.» Isak dro derfra i det første året av den sjuende uken og oppholdt seg som fremmed i Gerar-dalene.
18 Og de gravde igjen vannbrønnene som Abrahams, hans fars, tjenere hadde gravd, og som filisterne hadde stengt etter Abrahams, hans fars, død, og han ga dem navnene slik Abraham, hans far, hadde gitt dem.
19 Isaks tjenere gravde en brønn i dalen og fant levende vann. Gerars gjetere kranglet med Isaks gjetere og sa: «Vannet er vårt.» Isak kalte brønnen «Vranghet», fordi de hadde vært vrang mot oss.
20 Og de gravde en annen brønn, og de kranglet også om den, og han kalte den «Fiendskap». Og han reiste seg derfra, og de gravde en annen brønn, og de kranglet ikke om den, og han kalte den «Romme». Og Isak sa: «Nå har Herren gitt plass for oss, og vi er blitt mange i landet.»
21 Og han dro opp derfra til Edsbrønnen i det første året av den første uken i det førti-fire jubelåret.
22 Og Herren åpenbarte seg for ham den natten, på nymånedagen i den første måneden, og sa til ham: «Jeg er Abrahams Gud, din far. Frykt ikke, for jeg er med deg og skal velsigne deg og gjøre din ætt tallrik som jordens sand for Abrahams, min tjeners skyld.»
23 Og han bygde der et alter, det som Abraham, hans far, først hadde bygd, og han påkalte Herrens navn og ofret til Abrahams, sin fars Gud.
24 Og de gravde en brønn og fant levende vann.
25 Isaks tjenere gravde en ny brønn, men fant ikke vann. De gikk og fortalte Isak at de ikke hadde funnet vann. Isak sa: «Jeg har i dag sverget filisterne, og dette er blitt kunngjort for oss.»
26 Og han kalte dette stedet Edsbrønnen, for der hadde han sverget Abimelek og Ahussat, sin venn, og Pikol, gudsmannen, sin hær.
27 Den dagen forsto Isak at han under tvang hadde sverget dem å slutte fred med dem.
28 Den dagen forbannet Isak filisterne og sa: «Forbannet være filisterne til vredens og harmens dag blant alle folkeslag! Måtte Gud gjøre dem til spott og forbannelse og til vrede og harme i hendene på synderne, hedningene, og i hendene på kittimene.»
29 Og den som slipper unna fiendens og kittimenes sverd, må det rettferdige folket rykke ut under himmelen ved dom! For de skal være mine barns fiender og uvenner i alle slektsledd på jorden.
30 Og ingen rest skal bli igjen av dem, og ingen som skal bli frelst på dommens vredesdag. Hele filisternes ætt skal bli tilintetgjort, opprykket og utstøtt fra jorden. Det skal ikke lenger bli igjen noe navn eller ætt for disse kaftorene på jorden.
31 For om han enn stiger opp til himmelen, skal han derfra bli styrtet ned, og om han enn gjør seg sterk på jorden, skal han derfra bli trukket ut, og om han enn gjemmer seg blant folkeslagene, skal han derfra bli opprykket med roten. Og om han enn stiger ned i dødsriket, skal også der hans fordømmelse være stor, og heller ikke der skal han ha fred.
32 Og dersom han går i fangenskap, skal de drepe ham på veien ved hendene til dem som står etter hans liv. Han skal ikke få noe navn eller ætt igjen på hele jorden. For han skal fare bort til evig forbannelse.
33 Og slik er det skrevet og inngravert om ham på de himmelske tavler, å gjøre med ham på dommens dag, slik at han kan bli opprykket fra jorden.

KAPITTEL 25

1 I det andre året i denne uken, i dette jubelåret, kalte Rebekka Jakob, sin sønn, og hun sa til ham: «Min sønn, ta deg ikke en hustru av Kanaans døtre, slik som Esau, din bror, som tok seg to hustruer av Kanaans døtre, og de har gjort min sjel bitter med alle sine urene gjerninger. For alle deres gjerninger er utukt og lyst, og det er ingen rettferdighet hos dem, for (deres gjerninger) er onde.»
2 Og jeg, min sønn, elsker deg overmåte høyt, og mitt hjerte og min hengivenhet velsigner deg hver time på dagen og hver nattevakt.
3 Og nå, min sønn, lytt til min røst og gjør din mors vilje. Ta deg ikke en hustru av dette landets døtre, men bare av min fars hus og av min fars slekt. Du skal ta deg en hustru av min fars hus, og Gud den Høyeste skal velsigne deg, og dine barn skal bli en rettferdig slekt og en hellig ætt.
4 Og så talte Jakob til Rebekka, sin mor, og sa til henne: «Se, mor, jeg er ni uker gammel, og jeg verken kjenner eller har rørt noen kvinne, og jeg har heller ikke forlovet

meg med noen, og jeg har ikke engang tenkt på å ta meg en kone av Kanaans døtre.»
5 For jeg husker, mor, Abrahams, vår fars, ord, for han befalte meg ikke å ta en hustru av Kanaans døtre, men å ta meg en hustru av min fars hus' ætt og av min slekt.
6 Jeg har hørt før at Laban, din bror, har fått døtre, og jeg har bestemt meg for å ta en kone blant dem.
7 Og derfor har jeg voktet meg i min ånd mot å synde eller bli fordervet på alle mine veier i alle mine livs dager. For Abraham, min far, ga meg mange befalinger om lyst og utukt.
8 Og til tross for alt han har befalt meg, har broren min i disse to og tjue årene kjempet med meg og ofte talt til meg og sagt: «Min bror, ta en søster av mine to koner til hustru!» Men jeg nekter å gjøre som han har gjort.
9 Jeg sverger for deg, mor, at jeg i alle mine levedager ikke skal ta meg en kone blant Kanaans døtre, og jeg skal ikke gjøre det onde slik som min bror har gjort.
10 Frykt ikke, mor; vær sikker på at jeg skal gjøre din vilje og vandre i rettskaffenhet, og ikke forderve mine veier for alltid.
11 Og da løftet hun ansiktet mot himmelen og rakte ut fingrene på hendene sine, og åpnet munnen og priste den høyeste Gud, som hadde skapt himmelen og jorden, og hun takket og priste ham.
12 Og hun sa: «Lovet være Herren Gud, og måtte hans hellige navn være lovet fra evighet til evighet, som har gitt meg Jakob som en ren sønn og en hellig ætt. For han er din, og din skal hans ætt være for alltid og gjennom alle generasjoner til evig tid.»
13 Velsign ham, Herre, og legg rettferdighetens velsignelse i min munn, så jeg kan velsigne ham.
14 Og i den stund, da rettferdighetens ånd kom ned i hennes munn, la hun begge hendene sine på Jakobs hode og sa:
15 Lovet være du, rettferdighetens Herre og Gud i all evighet, og måtte han velsigne deg over alle menneskenes generasjoner. Måtte han gi deg, min sønn, rettferdighetens vei, og åpenbare rettferdighet for din ætt.
16 Og måtte han gjøre dine sønner mange mens du lever, og måtte de oppstå i like stor grad som årets måneder. Og måtte sønnene deres bli mange og større enn himmelens stjerner, og deres tall bli større enn havets sand.
17 Og måtte han gi dem dette gode landet – slik han sa at han ville gi det til Abraham og hans ætt etter ham for alltid – og måtte de beholde det som eiendom for alltid.
18 Og måtte jeg se deg (født) velsignede barn i mitt liv, min sønn, og måtte hele din ætt være en velsignet og hellig ætt.
19 Og slik som du har styrket din mors ånd mens hun levde, skal hennes mors liv som fødte deg velsigne deg slik, [Min hengivenhet] og mine bryster velsigne deg og min munn og min tunge priser deg høyt.
20 Bli til og spre deg over jorden, og måtte din ætt være fullkommen i himmelens og jordens glede for evig; og måtte din ætt fryde seg, og måtte den ha fred på den store fredens dag.
21 Måtte ditt navn og din ætt vare i all evighet, og måtte Gud den Høyeste være deres Gud, og måtte rettferdighetens Gud bo hos dem, og måtte hans helligdom bygges ved dem i all evighet.
22 Velsignet være den som velsigner deg, og alt kjød som forbanner deg falskt, må det være forbannet.
23 Og hun kysset ham og sa til ham: «Måtte verdens Herre elske deg slik din mors hjerte og hennes hengivenhet fryder seg over deg og velsigne deg.» Og hun sluttet å velsigne.

KAPITTEL 26

1 I det sjuende året av denne uken kalte Isak Esau, sin eldste sønn, og sa til ham: «Jeg er gammel, min sønn, og se, mine øyne er sløve til å se, og jeg vet ikke når jeg skal dø.»
2 Ta nå jaktvåpenene dine, koggeret ditt og buen din, og gå ut på marken og jakt og fang meg (viltkjøtt), min sønn, og lag meg en velsmakende rett, slik som min sjel elsker, og bring den til meg, så jeg kan spise, og så min sjel kan velsigne deg før jeg dør.
3 Men Rebekka hørte Isak snakke med Esau.
4 Tidlig dro Esau ut på marken for å jakte og fange og bringe det hjem til faren sin.
5 Rebekka kalte på Jakob, sønnen sin, og sa til ham: «Se, jeg hørte Isak, din far, si til Esau, din bror: «Lete etter meg og lag meg en velsmakende rett, og bring den til meg som
6 Jeg kan spise og velsigne deg for Herrens åsyn før jeg dør.» Og nå, min sønn, adlyd min røst i det jeg befaler deg: Gå til flokken din og hent meg to gode geitekilling, så skal jeg lage en velsmakende rett av dem for din far, slik som han elsker. Du skal bringe den til din far, så han kan spise og velsigne deg for Herrens åsyn før han dør, og så du kan bli velsignet.
7 Og Jakob sa til Rebekka, moren sin: «Mor, jeg skal ikke nekte ham noe av det som faren min vil spise og som han vil ha behag i. Bare at jeg frykter, mor, at han vil gjenkjenne stemmen min og få lyst til å røre ved meg.»
8 Du vet at jeg er glatt, og Esau, min bror, er hårete. Jeg skal vise meg for hans øyne som en ugjerningsmann og gjøre en gjerning han ikke har befalt meg. Da skal han bli vred på meg, og jeg skal føre over meg en forbannelse og ikke en velsignelse.
9 Og Rebekka, hans mor, sa til ham: «Din forbannelse være over meg, min sønn, bare hør på meg.»
10 Jakob lyttet til Rebekkas, mor sin, og gikk og hentet to gode og fete geitekilling og brakte dem til moren sin. Moren lagde en velsmakende rett til dem, slik som han likte.
11 Rebekka tok Esaus, sin eldste sønns, fine klær, som hun hadde med seg i huset, og hun kledde Jakob, sin yngste sønn, med dem. Hun la skinnene av kjeene på hendene hans og på den synlige delen av halsen hans.
12 Og hun ga kjøttet og brødet som hun hadde laget til, i hånden til sønnen sin, Jakob.
13 Jakob gikk inn til sin far og sa: «Jeg er din sønn. Jeg har gjort som du ba meg om. Stå opp, sett deg og spis av det jeg har fanget, far, så din sjel kan velsigne meg.»
14 Og Isak sa til sønnen sin: «Hvordan fant du det så raskt, min sønn?»
15 «Og Jakob sa: «Fordi Herren din Gud lot meg finne.»
16 Isak sa til ham: «Kom nærmere, så jeg kan kjenne på deg, min sønn, om du er min sønn Esau eller ikke.»
17 Jakob gikk bort til Isak, sin far, og han kjente på ham og sa: «Stemmen er Jakobs stemme, men hendene er Esaus hender.»

18 og han kjente ham ikke, fordi det var en dispensasjon fra himmelen som skulle ta bort hans sanseevne, og Isak kjente ham ikke, for hendene hans var hårete som hans bror Esaus, så han velsignet ham.
19 Og han sa: «Er du min sønn Esau?» Og han svarte: «Jeg er din sønn.» Og han sa: «Bring det hit til meg, så jeg kan spise av det du har fanget, min sønn, så min sjel kan velsigne deg.»
20 Og han kom med det til ham, og han spiste, og han kom med vin til ham, og han drakk.
21 Og Isak, hans far, sa til ham: «Kom nærmere og kyss meg, min sønn.»
22 Så kom han bort og kysset ham. Han kjente lukten av klærne hans. Han velsignet ham og sa: «Se, lukten av min sønn er som lukten av en mark som Herren har velsignet.»
23 Herren gi deg av himmelens dugg og av jordens dugg og rikelig med korn og olje. Folkeslag skal tjene deg, og folkeslag skal bøye seg for deg.
24 Vær herre over dine brødre, og la din mors sønner bøye seg for deg. Og måtte alle de velsignelser som Herren har velsignet meg med og velsignet Abraham, min far, bli gitt til deg og din ætt for evig! Forbannet være den som forbanner deg, og velsignet være den som velsigner deg.
25 Så snart Isak hadde velsignet sin sønn Jakob, og Jakob hadde gått bort fra sin far Isak, gjemte han seg, og Esau, hans bror, kom hjem fra jakten.
26 Han lagde også en velsmakende rett og brakte den til sin far. Han sa til sin far: «La min far reise seg og spise av mitt vilt, så din sjel kan velsigne meg.»
27 Isak, hans far, sa til ham: «Hvem er du?» Og han sa til ham: «Jeg er din førstefødte, din sønn Esau. Jeg har gjort som du har befalt meg.»
28 Isak ble meget forferdet og sa: «Hvem er han som har jaktet og fanget og brakt det til meg, og jeg har spist av alt før du kom, og har velsignet ham? Han skal være velsignet og hele hans ætt for evig.»
29 Da Esau hørte sin far Isaks ord, ropte han med et høyt og bittert skrik og sa til sin far: «Velsign meg også, far!»
30 Og han sa til ham: «Din bror kom med list og har tatt din velsignelse.» Og han sa: «Nå vet jeg hvorfor han heter Jakob. Se, han har fortrengt meg to ganger. Han har tatt min førstefødselsrett, og nå har han tatt min velsignelse.»
31 Og han sa: «Har du ikke gjemt en velsignelse til meg, far?» Isak svarte og sa til Esau: «Se, jeg har satt ham til din herre, og alle hans brødre har jeg gitt ham til tjenere, og med rikelig korn, vin og olje har jeg styrket ham. Hva skal jeg nå gjøre for deg, min sønn?»
32 Esau sa til Isak, sin far: «Har du bare én velsignelse, far? Velsign meg også, far!»
33 Esau gråt høyt. Isak svarte ham: «Se, langt fra jordens dugg skal din bolig være, og langt fra himmelens dugg ovenfra.»
34 Og ved ditt sverd skal du leve, og du skal tjene din bror. Og det skal skje når du blir stor og rister hans åk av din nakke, da skal du begå en fullstendig synd til døden, og din ætt skal bli opprykket fra under himmelen.
35 Esau truet Jakob på grunn av den velsignelsen som faren hans hadde gitt ham. Han sa i sitt hjerte: «Måtte sorgens dager over min far komme, så jeg kan drepe min bror Jakob!»

KAPITTEL 27

1 I en drøm ble Rebekka fortalt Esaus, hennes eldste sønns, ord. Rebekka sendte bud og kalte til seg Jakob, sin yngste sønn.
2 og sa til ham: «Se, Esau, din bror, skal ta hevn på deg og drepe deg.»
3 Så nå, min sønn, hør på meg, og reis deg opp og flykt til Laban, min bror, til Haran, og bli hos ham noen dager til din brors vrede har lagt seg, og han har lagt sin vrede fra deg og glemt alt du har gjort. Da vil jeg sende bud og hente deg derfra.
4 Og Jakob sa: «Jeg er ikke redd. Hvis han vil drepe meg, skal jeg drepe ham.»
5 Men hun sa til ham: «La meg ikke miste begge sønnene mine på én dag.»
6 Jakob sa til Rebekka, moren sin: «Du vet at faren min er blitt gammel og ikke ser, for øynene hans er blitt sløve. Hvis jeg forlater ham, vil det være ondt i hans øyne. For da forlater jeg ham og drar bort fra deg. Da blir faren min sint og forbanner meg. Jeg vil ikke dra. Bare når han sender meg, vil jeg dra.»
7 Rebekka sa til Jakob: «Jeg skal gå inn og snakke med ham, så skal han sende deg bort.»
8 Rebekka gikk inn og sa til Isak: «Jeg avskyr livet mitt på grunn av Hets to døtre, som Esau har tatt til hustruer. Og hvis Jakob tar seg en hustru blant landets døtre som disse, hva skal jeg da leve lenger? Kanaans døtre er jo onde.»
9 Isak kalte Jakob til seg og velsignet ham. Han formante ham og sa til ham: «Ta deg ikke en kone av noen av Kanaans døtre.
10 Stå opp og dra til Mesopotamia, til Betuels, din mors fars, hus, og skaff deg en kone derfra blant Labans, din mors brors, døtre.
11 Måtte Gud den allmektige velsigne deg og gjøre deg tallrik og rikelig, så du kan bli til en mengde folkeslag. Han må gi deg min far Abrahams velsignelser, til deg og din ætt etter deg, så du kan arve det landet du bor i som fremmed og hele det landet Gud ga Abraham! Gå, min sønn, i fred.
12 Isak sendte Jakob bort, og han dro til Mesopotamia, til Laban, sønn av Betuel, syreren, bror til Rebekka, Jakobs mor.
13 Etter at Jakob hadde reist seg for å dra til Mesopotamia, ble Rebekkas ånd bedrøvet etter sønnen hennes, og hun gråt.
14 Og Isak sa til Rebekka: «Min søster, gråt ikke over Jakob, min sønn! For han går bort i fred, og i fred skal han vende tilbake.»
15 Den høyeste Gud skal bevare ham fra alt ondt og være med ham, for han skal ikke forlate ham alle hans dager.
16 For jeg vet at hans veier skal lykkes i alle ting, hvor enn han går, inntil han vender tilbake til oss i fred, og vi ser ham i fred.
17 Frykt ikke for ham, min søster, for han går den rette vei, og han er en fullkommen mann. Han er trofast og skal ikke gå til grunne. Gråt ikke.
18 Og Isak trøstet Rebekka for hennes sønn Jakob og velsignet ham.
19 Og Jakob dro fra Edsbrønnen for å dra til Haran i det første året av den andre uken i det førti-fire jubelåret. Han kom til Luz i fjellene, det er Betel, på nymånedagen i den

første måneden i denne uken. [21:15] Han kom til stedet om kvelden og snudde fra veien vest for veien den natten. Og han sov der, for solen var gått ned.
20 Så tok han en av steinene fra det stedet og la den under treet ved hodet sitt. Han var på reise alene og sov.
21 Og han drømte den natten: Og se, en stige var reist på jorden, og toppen av den nådde til himmelen. Og se, Herrens engler steg opp og ned på den, og se, Herren sto på den.
22 Og han talte til Jakob og sa: «Jeg er Herren, Abrahams Gud, din far, og Isaks Gud. Landet du sover på, vil jeg gi deg og din ætt etter deg.»
23 Din ætt skal bli som jordens støv, og du skal bli talrik mot vest og øst, mot nord og sør, og i deg og i din ætt skal alle folkeslagenes slekter velsignes.
24 Og se, jeg vil være med deg og bevare deg hvor enn du går, og jeg vil føre deg tilbake til dette landet i fred. For jeg vil ikke forlate deg før jeg har gjort alt det jeg har sagt deg.
25 Da Jakob våknet av søvnen, sa han: «Sannelig, dette stedet er Herrens hus, og jeg visste det ikke.» Han ble redd og sa: «Fryktelig er dette stedet, som ikke er noe annet enn Guds hus, og dette er himmelens port.»
26 Tidlig om morgenen sto Jakob opp og tok steinen som han hadde lagt under hodet sitt, og satte den opp som en minnesmerke, og helte olje på toppen av den. Og han kalte stedet Betel, men i begynnelsen het stedet Lus.
27 Jakob avla et løfte til Herren og sa: «Hvis Herren er med meg og bevarer meg på denne veien jeg går, og gir meg brød å ete og klær å ta på meg, så jeg kommer tilbake til min fars hus i fred, da skal Herren være min Gud, og denne steinen som jeg har reist som en minnesmerke på dette stedet, skal være Herrens hus, og av alt du gir meg, skal jeg gi tiende til deg, min Gud.»

KAPITTEL 28

1 Så dro han av sted og kom til Østens land, til Laban, Rebekkas bror, og han var med ham og tjente ham i én uke for Rakel, datteren hans.
2 Og i det første året av den tredje uken [kl. 21:22] sa han til ham: «Gi meg min kone, som jeg har tjent deg for i sju år.» Og Laban sa til Jakob: «Jeg vil gi deg din kone.»
3 Laban holdt et gjestebud og tok sin eldste datter Lea og ga henne til Jakob til hustru. Han ga henne også Silpa, sin tjenestepike, som tjenestepike. Jakob visste det ikke, for han trodde hun var Rakel.
4 Så gikk han inn til henne, og se, hun var Lea. Jakob ble vred på Laban og sa til ham: «Hvorfor har du gjort dette mot meg? Tjente jeg deg ikke for Rakel og ikke for Lea? Hvorfor har du gjort meg urett?»
5 Ta din datter, så vil jeg gå, for du har gjort ondt mot meg.» For Jakob elsket Rakel mer enn Lea, for Leas øyne var svake, men hennes skikkelse var svært vakker. Men Rakel hadde vakre øyne og en vakker og svært vakker skikkelse.
6 Laban sa til Jakob: «Det er ikke slik i vårt land å gi den yngste før den eldste.» Og det er ikke rett å gjøre dette; for slik er det foreskrevet og skrevet i de himmelske tavler at ingen skal gi sin yngste datter før den eldste; men den eldste gir først, og etter henne den yngste – og den mannen som gjør det, blir pålagt skyld i himmelen, og ingen er rettferdig som gjør dette, for denne gjerningen er ond i Herrens øyne.
7 Og befal Israels barn at de ikke gjør dette. De må verken ta eller gi den yngste før de har gitt den eldste, for det er svært ondt.
8 Laban sa til Jakob: «La de sju dagene av denne festdagen gå, så skal jeg gi deg Rakel, så du kan tjene meg i sju år til, så du kan vokte sauene mine slik du gjorde i forrige uke.»
9 Den dagen Leas fest var omme, ga Laban Rakel til Jakob, så han skulle tjene ham i sju år til. Rakel fikk også Bilha, Silpas søster, som tjenestepike.
10 Så tjente han enda sju år for Rakel, for Lea var blitt gitt til ham for ingenting.
11 Og Herren åpnet Leas morsliv, og hun ble med barn og fødte Jakob en sønn, og han kalte ham Ruben, på den fjortende dagen i den niende måneden, i det første året av den tredje uken. [2122 AM]
12 Men Rakels morsliv var lukket, for Herren så at Lea var hatet og Rakel elsket.
13 Og Jakob gikk inn til Lea igjen, og hun ble med barn og fødte Jakob en annen sønn. Han kalte ham Simeon på den tjueførste dagen i den tiende måneden, i det tredje året i denne uken. [2124 AM]
14 Så gikk Jakob inn til Lea igjen, og hun ble med barn og fødte ham en tredje sønn. Han kalte ham Levi ved nymånen i den første måneden i det sjette året i denne uken. [2127 AM]
15 Og Jakob gikk inn til henne igjen, og hun ble med barn og fødte ham en fjerde sønn. Han kalte ham Juda på den femtende dagen i den tredje måneden, i det første året i den fjerde uken. [2129 AM]
16 Og på grunn av alt dette misunnet Rakel Lea, fordi hun ikke fødte barn, og hun sa til Jakob: «Gi meg barn.» Og Jakob sa: «Har jeg holdt tilbake fruktene av ditt liv fra deg? Har jeg forlatt deg?»
17 Da Rakel så at Lea hadde født Jakob fire sønner: Ruben, Simeon, Levi og Juda, sa hun til ham: «Gå inn til Bilha, min tjenestekvinne, så skal hun bli med barn og føde meg en sønn.» (Og hun ga ham Bilha, sin tjenestekvinne, til hustru.)
18 Og han gikk inn til henne, og hun ble med barn og fødte ham en sønn. Han kalte ham Dan på den niende dagen i den sjette måneden, i det sjette året i den tredje uken. [2127 AM]
19 Jakob gikk inn til Bilha for andre gang, og hun ble med barn og fødte Jakob en sønn til. Rakel kalte ham Naftali på den femte dagen i den sjuende måneden, i det andre året i den fjerde uken. [2130 AM]
20 Da Lea så at hun var blitt ufruktbar og ikke fødte barn, misunnet hun Rakel og ga også sin tjenestepike Silpa til Jakob til hustru. Hun ble med barn og fødte en sønn. Lea kalte ham Gad på den tolvte dagen i den åttende måneden, i det tredje året i den fjerde uken. [2131 AM]
21 Så gikk han inn til henne igjen, og hun ble med barn og fødte ham en annen sønn. Lea kalte ham Aser på den andre dagen i den ellevte måneden, i det femte året av den fjerde uken. [2133 AM]
22 Jakob gikk inn til Lea, og hun ble med barn og fødte en sønn. Hun kalte ham Issakar på den fjerde dagen i den femte måneden, i det fjerde året i den fjerde uken. [2132 AM] Og hun ga ham til en barnepike.

23 Og Jakob gikk inn til henne igjen, og hun ble med barn og fødte to (barn), en sønn og en datter. Hun kalte sønnen Sebulon og datteren Dina på den sjuende dagen i den sjuende måneden, i det sjette året i den fjerde uken. [2134 AM]
24 Herren var nådig mot Rakel og åpnet hennes morsliv, og hun ble med barn og fødte en sønn. Hun kalte ham Josef ved nymånen i den fjerde måneden, i det sjette året i denne fjerde uken. [2134 AM]
25 Og i den tid Josef ble født, sa Jakob til Laban: «Gi meg mine koner og sønner, så jeg kan dra til min far Isak, og la meg bygge meg et hus. For jeg har fullført de årene jeg har tjent deg for dine to døtre, og jeg vil dra til min fars hus.»
26 Laban sa til Jakob: «Bli hos meg for å få din lønn, og vokt småfeet mitt for meg igjen, og ta imot din lønn.»
27 Og de ble enige om at han skulle gi ham lønnen for lammene og kjeene som var født svarte, flekkete og hvite. Dette skulle være hans lønn.
28 Og alle fårene fikk flekkete, flekkete og svarte, med forskjellige merker, og de fikk igjen lam som dem selv. Alle som var flekkete, tilhørte Jakob, og de som ikke var det, tilhørte Laban.
29 Og Jakobs eiendom vokste overmåte mye, og han fikk okser og sauer og esler og kameler og tjenere og tjenestepiker.
30 Laban og sønnene hans misunnet Jakob, og Laban tok tilbake sauene sine fra ham, og han så på ham med onde hensikter.

KAPITTEL 29

1 Da Rakel hadde født Josef, gikk Laban avsted for å klippe sauene sine. For de var tre dagsreiser unna ham.
2 Jakob så at Laban skulle klippe sauene sine, og han kalte på Lea og Rakel og sa vennlig til dem at de skulle bli med ham til Kanaans land.
3 For han fortalte dem hvordan han hadde sett alt i en drøm, ja, alt det han hadde sagt til ham om at han skulle vende tilbake til sin fars hus. Og de sa: «Hvert sted du går, vil vi gå med deg.»
4 Og Jakob priste Isaks Gud, sin far, og Abrahams Gud, sin fars far. Han reiste seg og dro opp på sine koner og sine barn. Han tok alle sine eiendeler og krysset elven og kom til Gileads land. Men Jakob skjulte sitt for Laban og fortalte ham det ikke.
5 Og i det sjuende året av den fjerde uken vendte Jakob seg mot Gilead i den tjueførste måneden. [2135 AM] Og Laban forfulgte ham og innhentet Jakob på Gilead-fjellet i den tredje måneden, i den trettende.
6 Herren lot ham ikke skade Jakob, for han viste seg for ham i en drøm om natten. Og Laban talte til Jakob.
7 Og på den femtende av disse dagene holdt Jakob en fest for Laban og for alle som kom med ham. Den dagen sverget Jakob overfor Laban, og Laban også overfor Jakob, at ingen av dem skulle krysse over Gilead-fjellet til den andre med onde hensikter.
8 Og han laget en haug der som vitne; derfor kalles stedet Vitnehaugen etter denne haugen.
9 Men før kalte de Gileads land for refaittenes land; for det var refaittenes land, og refaittene ble født (der), kjemper som var ti, ni, åtte til sju alen høye.
10 Deres bosted var fra Ammons barns land til Hermon-fjellet, og kongesetene deres var Karnajim og Astarot og Edrei og Misur og Beon.
11 Og Herren utslettet dem på grunn av deres onde gjerninger; for de var svært ondsinnede, og amorittene bodde i deres sted, onde og syndige, og det finnes ikke noe folk i dag som har gjort alt det de synder, og de har ikke lenger et langt liv på jorden.
12 Jakob sendte Laban bort, og han dro til Mesopotamia, Østens land, og Jakob vendte tilbake til Gileads land.
13 Og han gikk over Jabbok i den niende måneden, på den ellevte. Og på den dagen kom Esau, hans bror, til ham, og han forsonet seg med ham og dro fra ham til landet Se'ir, men Jakob bodde i telt.
14 Og i det første året av den femte uken i dette jubelåret [2136 AM] krysset han Jordan og bodde på den andre siden av Jordan. Han gjettet sauene sine fra dyngehavet til Betsan og til Dotan og til Akrabbim-skogen.
15 Og han sendte til sin far Isak alt han eide: klær, mat, kjøtt og drikke, melk, smør, ost og dadler fra dalen.
16 Og til sin mor Rebekka fire ganger i året, mellom månedene, mellom pløying og innhøsting, mellom høst og regntid og mellom vinter og vår, til Abrahams tårn.
17 For Isak hadde vendt tilbake fra Edsbrønnen og var gått opp til sin far Abrahams tårn, og han bodde der atskilt fra sin sønn Esau.
18 For i den tid da Jakob dro til Mesopotamia, tok Esau seg Mahalat, Ismaels datter, til hustru. Han samlet alle sin fars og sine koners flokker og dro opp på Se'ir-fjellet og slo seg ned. Han lot Isak, sin far, være alene ved Edsbrønnen.
19 Isak steg opp fra Edsbrønnen og bosatte seg i Abrahams, sin fars, tårn på Hebrons fjell.
20 Og dit sendte Jakob alt han sendte til sin far og sin mor fra tid til annen, alt de trengte, og de velsignet Jakob av hele sitt hjerte og av hele sin sjel.

KAPITTEL 30

1 Og i det første året av den sjette uken [21:43] dro han opp til Salem, øst for Sikem, i fred, i den fjerde måneden.
2 Og dit førte de Dina, Jakobs datter, inn i huset til Sikem, sønn av hevitten Hamor, landets fyrste, og han lå med henne og vanhelliget henne, og hun var en liten pike, tolv år gammel.
3 Og han tryglet sin far og hennes brødre om å gi ham henne til hustru. Og Jakob og sønnene hans ble rasende på grunn av mennene i Sikem, fordi de hadde vanhelliget Dina, deres søster, og de talte til dem med onde hensikter og handlet svikfullt mot dem og narret dem.
4 Simeon og Levi kom uventet til Sikem og fullbyrdet dom over alle mennene i Sikem. De drepte alle mennene de fant der, og de lot ikke en eneste bli igjen der. De drepte alle med pinsler fordi de hadde vanæret søsteren deres, Dina.
5 Og la det ikke lenger skje at en Israels datter blir uren, for himmelen har bestemt dom mot dem at de skal utrydde alle mennene i Sikemi med sverd fordi de hadde skapt skam i Israel.
6 Og Herren overga dem i Jakobs sønners hender, så de kunne utrydde dem med sverd og fullbyrde dom over dem, og for at det ikke igjen skulle skje i Israel at en jomfru av Israel skulle bli uren.

7 Og hvis noen i Israel ønsker å gi sin datter eller søster til en mann av hedningenes ætt, skal han visselig dø, og de skal steine ham med steiner, for han har gjort skam i Israel. Kvinnen skal brennes med ild, fordi hun har vanæret sin fars hus' navn, og hun skal utryddes fra Israel.
8 Og ingen ekteskapsbryterske eller urenhet må finnes i Israel i alle jordens slekts dager. For Israel er hellig for Herren, og enhver som har gjort det uren, skal visselig dø. De skal steine ham.
9 For slik er det forordnet og skrevet på de himmelske tavler angående hele Israels ætt: Den som vanhelliger det, skal visselig dø, og han skal steines.
10 Og på denne loven er det ingen grense for antall dager, og ingen ettergivelse, og ingen soning. Men den mann som har vanhelliget sin datter, skal utryddes blant hele Israel, fordi han har gitt av sin ætt til Molok og handlet ugudelig og vanhelliget den.
11 Og du, Moses, befal Israels barn og forman dem til ikke å gi sine døtre til hedningene, og ikke å ta noen av hedningenes døtre til sønner, for dette er en vederstyggelighet for Herren.
12 Derfor har jeg skrevet ned for deg i lovens ord alle Sikemittenes gjerninger, det de gjorde mot Dina, og hvordan Jakobs sønner sa: «Vi vil ikke gi datteren vår til en mann som er uomskåret; for det ville være en skam for oss.»
13 Og det er en skam for Israel, for dem som lever, og for dem som tar døtre til ekteskap; for dette er urent og en vederstyggelighet for Israel.
14 Og Israel skal ikke være fri fra denne urenheten hvis det har en kone av døtre av hedninger, eller har gitt noen av døtrene sine til en mann som er av noen av hedningene.
15 For det skal komme pest på pest og forbannelse på forbannelse, og all dom og pest og forbannelse skal komme over ham. Dersom han gjør dette, eller skjuler sine øyne for dem som gjør urenhet, eller dem som vanhelliger Herrens helligdom, eller dem som vanhelliger hans hellige navn, (da) skal hele folket bli dømt for all denne mannens urenhet og vanhelligelse.
16 Det skal ikke gjøres noen forskjell på folk, og ingen skal motta frukt, offergaver, brennoffer, fett og vellukt fra hans hånd, så han kan ta imot det. Slik skal det gå med enhver mann eller kvinne i Israel som vanhelliger helligdommen.
17 Derfor har jeg befalt deg og sagt: «Vitnesbyrd for Israel: Se hvordan det gikk Sikemittene og sønnene deres: hvordan de ble overgitt i hendene på to av Jakobs sønner, og de drepte dem under tortur, og det ble (regnet) for dem som rettferdighet, og det er skrevet ned for dem som rettferdighet.»
18 Og Levis ætt ble utvalgt til prestedømmet og til å være levitter, så de kunne tjene for Herren, slik som vi, alltid, og for at Levi og hans sønner kunne bli velsignet for evig; for han var ivrig etter å utføre rettferdighet og dom og hevn over alle dem som reiste seg mot Israel.
19 Og slik skriver de inn velsignelse og rettferdighet for alles Gud som et vitnesbyrd til hans gunst på de himmelske tavler:
20 Og vi husker den rettferdighet som mannen oppfylte i løpet av sitt liv, til alle tider av året; inntil tusen generasjoner skal de skrive det ned, og det skal komme til ham og hans etterkommere etter ham, og han er blitt skrevet ned på de himmelske tavler som en venn og en rettferdig mann.
21 Hele denne beretningen har jeg skrevet for deg, og jeg har befalt deg å si til Israels barn at de ikke skal begå synd eller overtre forordningene eller bryte pakten som er forordnet for dem, (men) at de skal oppfylle den og bli registrert som venner.
22 Men dersom de overtreder og gjør urent på alle måter, skal de bli skrevet inn på de himmelske tavler som motstandere, og de skal bli utslettet av livets bok, og de skal bli skrevet inn i boken over dem som skal bli utslettet og sammen med dem som skal bli opprykket fra jorden.
23 Og den dagen Jakobs sønner drepte Sikem, ble det skrevet en skrift i himmelen til deres fordel at de hadde utøvd rettferdighet og rettskaffenhet og hevn over synderne, og den ble skrevet til velsignelse.
24 Så førte de Dina, søsteren sin, ut av Sikems hus og tok alt som var i Sikem som fange: sauene deres, storfene deres, eselene deres, all rikdommen deres og alle flokkene deres. De brakte alt sammen til Jakob, faren sin.
25 Og han hånet dem fordi de hadde drept byen med sverdet, for han fryktet dem som bodde i landet, kanaanittene og perisittene.
26 Og frykt for Herren kom over alle byene rundt Sikem, og de reiste seg ikke for å forfølge Jakobs sønner; for redsel var falt over dem.

KAPITTEL 31

1 På nymånedagen talte Jakob til alle i sitt hus og sa: «Rense dere og skifte klær! La oss stå opp og dra opp til Betel. Der avla jeg et løfte til ham den dagen jeg flyktet fra min bror Esau. For han har vært med meg og ført meg inn i dette landet i fred. Dere skal også fjerne de fremmede gudene som er blant dere.»
2 Og de ga fra seg de fremmede gudene og det som var i ørene deres og som var på halsen deres, og avgudene som Rakel stjal fra Laban, sin far, ga hun helt og holdent til Jakob. Og han brente dem og knuste dem og ødela dem, og gjemte dem under en eik som er i Sikems land.
3 På nymånedagen i den sjuende måneden dro han opp til Betel. Han bygde et alter på det stedet der han hadde sovet, og reiste en minnesmerke der. Han sendte bud til sin far Isak om å komme til ham for å ofre, og til sin mor Rebekka.
4 Og Isak sa: «La sønnen min Jakob komme, så jeg kan se ham før jeg dør.»
5 Jakob dro til sin far Isak og til sin mor Rebekka, til sin far Abrahams hus, og han tok med seg to av sønnene sine, Levi og Juda, og han kom til sin far Isak og sin mor Rebekka.
6 Og Rebekka kom ut fra tårnet og bort til tårnet for å kysse Jakob og omfavne ham. For hennes ånd var blitt frisk da hun hørte: «Se, din sønn Jakob er kommet.» Og hun kysset ham.
7 Hun så hans to sønner, og hun kjente dem igjen, og hun sa til ham: «Er dette dine sønner, min sønn?» Hun omfavnet dem og kysset dem, og velsignet dem og sa: «I dere skal Abrahams ætt bli berømt, og dere skal bli en velsignelse på jorden.»
8 Jakob gikk inn til Isak, sin far, på kammerset der han lå, og hans to sønner var med ham. Han tok sin fars hånd og

bøyde seg ned og kysset ham. Isak klamret seg til Jakobs, sin sønns, hals og gråt ved hans hals.
9 Mørket forlot Isaks øyne, og han så Jakobs to sønner, Levi og Juda, og han sa: «Er dette dine sønner, min sønn? For de er som deg.»
10 Og han sa til ham at de virkelig var hans sønner: «Og du har sannelig sett at de virkelig er mine sønner.»
11 Så kom de bort til ham, og han snudde seg og kysset dem og omfavnet dem begge.
12 Og profetens ånd kom ned i hans munn, og han tok Levi ved sin høyre hånd og Juda ved sin venstre.
13 Og han vendte seg først til Levi og begynte å velsigne ham først, og sa til ham: Måtte alles Gud, Herren over alle tidsaldre, velsigne deg og dine barn gjennom alle tidsaldre.
14 Og måtte Herren gi deg og din ætt storhet og stor ære, og la deg og din ætt, blant alt kjød, komme nær Ham for å tjene i Hans helligdom som Åsynets engler og som de hellige. (Akkurat som) de, skal dine sønners ætt være til ære, storhet og hellighet, og måtte Han gjøre dem store i all evighet.
15 Og de skal være dommere og fyrster og høvdinger for all Jakobs sønners ætt. De skal tale Herrens ord i rettferdighet, og de skal dømme alle hans dommer i rettferdighet. Og de skal forkynne mine veier for Jakob og mine stier for Israel. Herrens velsignelse skal gis i deres munn for å velsigne all den elskedes ætt.
16 Din mor har kalt deg Levi, og med rette har hun kalt deg navnet. Du skal holde deg til Herren og være alle Jakobs sønners likesinnede. Hans bord skal være ditt, og du og dine sønner skal ete av det. Måtte ditt bord være fullt fra slekt til slekt, og din mat ikke svikter i alle slekter.
17 Og la alle som hater deg falle ned for deg, og la alle dine motstandere bli utryddet og omkomme. Og velsignet være den som velsigner deg, og forbannet være hvert folk som forbanner deg.
18 Og til Juda sa han: «Måtte Herren gi deg styrke og kraft til å tråkke ned alle som hater deg! En fyrste skal du være, du og en av dine sønner, over Jakobs sønner. Måtte ditt navn og dine sønners navn gå ut og gå gjennom hvert land og hver region. Da skal hedningene frykte for ditt ansikt, og alle nasjonene skal skjelve.»
19 I deg skal Jakobs hjelp være, og i deg skal Israels frelse finnes.
20 Og når du sitter på din rettferdighets ærestrone, skal det være stor fred for all den elskedes sønners ætt. Velsignet være den som velsigner deg, og alle som hater deg og plager deg og forbanner deg, skal bli opprykket og utryddet fra jorden og bli forbannet.
21 Og han snudde seg, kysset ham igjen og omfavnet ham, og han gledet seg storlig, for han hadde virkelig sett sin sønn Jakobs sønner.
22 Og han gikk ut fra mellom føttene hans og falt ned og bøyde seg for ham, og han velsignet dem og hvilte der hos Isak, sin far, den natten, og de spiste og drakk med glede.
23 Og han lot Jakobs to sønner sove, den ene på sin høyre side og den andre på sin venstre, og det ble regnet ham til rettferdighet.
24 Og Jakob fortalte sin far alt om natten, hvor stor barmhjertighet Herren hadde vist ham, og hvor godt han hadde latt ham lykkes på alle hans veier, og hvor godt han hadde beskyttet ham mot alt ondt.
25 Og Isak priste sin far Abrahams Gud, som ikke hadde trukket sin miskunn og sin rettferdighet tilbake fra sin tjener Isaks sønner.
26 Om morgenen fortalte Jakob sin far Isak det løftet han hadde avlagt til Herren, og synet han hadde sett, og at han hadde bygget et alter, og at alt var klart til å ofre for Herrens åsyn, slik han hadde avlagt, og at han var kommet for å sette ham på et esel.
27 Isak sa til sin sønn Jakob: «Jeg kan ikke gå med deg, for jeg er gammel og kan ikke holde ut veien. Gå i fred, min sønn! For jeg er hundre og sekstifem år gammel i dag. Jeg kan ikke lenger reise. Sett din mor på et esel, så hun kan dra med deg.»
28 Og jeg vet, min sønn, at du er kommet for min skyld, og måtte denne dagen være velsignet fordi du har sett meg i live, og jeg har også sett deg, min sønn.
29 Måtte du ha fremgang og oppfylle det løftet du har avlagt, og utsett ikke løftet ditt! For du skal bli stilt til regnskap for løftet. Skynd deg derfor nå med å oppfylle det, og måtte han som har skapt alle ting, ham du har avlagt løftet til, være til behag.
30 Og han sa til Rebekka: «Gå med din sønn Jakob.» Og Rebekka dro med sin sønn Jakob, og Debora med henne, og de kom til Betel.
31 Jakob husket bønnen som faren hans hadde velsignet ham og hans to sønner, Levi og Juda, med. Han gledet seg og priste sine fedres Gud, Abraham og Isak.
32 Og han sa: «Nå vet jeg at jeg har et evig håp, og mine sønner også, for alles Gud.» Og slik er det forordnet for de to, og de skriver det ned som et evig vitnesbyrd for dem på de himmelske tavler hvordan Isak velsignet dem.

KAPITTEL 32

1 Og han ble den natten i Betel, og Levi drømte at de hadde ordinert og gjort ham til prest for Den høyeste Gud, ham og hans sønner til evig tid. Og han våknet av søvnen og priste Herren.
2 Tidlig om morgenen, den fjortende i denne måneden, sto Jakob opp og ga tiende av alt som kom med ham, både av menn og buskap, både av gull og alle kar og klesplagg, ja, han ga tiende av alt.
3 I de dager ble Rakel gravid med sønnen Benjamin. Jakob telte sønnene sine fra ham og oppover, og Levi falt ned til Herrens del. Hans far kledde ham i presteklær og fylte hans hender.
4 Og på den femtende dagen i denne måneden bar han frem fjorten okser av storfeet, tjueåtte værer, førtini sauer, sju lam og tjueen geitekillinger som brennoffer på offeralteret, et velbehagelig offer til en velbehagelig duft for Gud.
5 Dette var hans offergave, som følge av løftet han hadde avlagt om å gi tiende, med deres fruktofre og deres drikkofre.
6 Og da ilden hadde fortært det, brente han røkelse på ilden over ilden og som takkoffer to okser og fire værer og fire sauer, fire geitebukker og to årsgamle sauer og to geitekillinger. Og slik gjorde han hver dag i sju dager.
7 Og han og alle sønnene hans og mennene hans spiste (dette) med glede der i sju dager, og de velsignet og takket Herren, som hadde frelst ham fra all hans trengsel og gitt ham sitt løfte.

8 Og han tok tiende av alle de rene dyrene og ofret brennoffer, men de urene dyrene ga han ikke til sin sønn Levi, og han ga ham alle menneskenes sjeler.
9 Levi utførte presteembetet i Betel foran sin far Jakob fremfor sine ti brødre. Han var prest der. Jakob ga sitt løfte. Slik ga han tiende til Herren og helliget den, og den ble hellig for ham.
10 Og av denne grunn er det foreskrevet på de himmelske tavler som en lov for tiende, at man igjen skal spise tiende for Herren fra år til år, på det stedet hvor det er valgt ut at hans navn skal bo, og for denne loven er det ingen grense for antall dager for alltid.
11 Denne forskriften er skrevet for at den skal oppfylles fra år til år ved å spise den andre tienden for Herrens åsyn på det stedet den er valgt ut, og ingenting skal bli igjen av den fra dette året til det følgende året.
12 For i sitt år skal såkornet spises inntil årets såkorns innsamlingsdager, og vinen inntil vinens dager, og oljen inntil sin sesongs dager.
13 Alt som blir igjen av det og blir gammelt, skal regnes som urent. Det skal brennes opp med ild, for det er urent.
14 Og slik skal de spise det sammen i helligdommen, og de skal ikke la det bli gammelt.
15 Og all tiende av okser og sauer skal være hellig for Herren og tilhøre hans prester, og de skal spise den for hans åsyn fra år til år. For slik er det forordnet og inngravert på de himmelske tavler om tienden.
16 Og natten etter, på den tjueandre dagen i denne måneden, bestemte Jakob seg for å bygge dette stedet og omgi forgården med en mur og hellige den og gjøre den hellig for alltid, for seg selv og sine barn etter seg.
17 Og Herren åpenbarte seg for ham om natten og velsignet ham og sa til ham: «Ditt navn skal ikke være Jakob, men de skal gi deg navnet Israel.»
18 Og han sa igjen til ham: «Jeg er Herren, som skapte himmelen og jorden, og jeg vil gjøre deg tallrik og overmåte tallrik, og konger skal utgå fra deg, og de skal dømme overalt hvor menneskenes fot har trådt.»
19 Og jeg vil gi din ætt hele jorden som er under himmelen, og de skal dømme alle folkeslagene etter sine lyster, og deretter skal de få eie hele jorden og arve den for evig.
20 Og da han hadde talt ferdig med ham, steg han opp fra ham. Og Jakob så til han var steget opp til himmelen.
21 Og han så i et nattlig syn, og se, en engel steg ned fra himmelen med sju tavler i hendene sine, og han ga dem til Jakob, og han leste dem og visste alt som sto skrevet på dem, alt som skulle ramme ham og hans sønner gjennom alle tidsaldre.
22 Og han viste ham alt som var skrevet på tavlene, og sa til ham: «Bygg ikke dette stedet, og gjør det ikke til en evig helligdom, og bo ikke her, for dette er ikke stedet. Gå til Abrahams, din fars, hus og bo hos Isak, din far, til din fars dødsdag.»
23 For i Egypt skal du dø i fred, og i dette landet skal du bli begravet med ære i dine fedres grav sammen med Abraham og Isak.
24 Frykt ikke, for slik som du har sett og lest det, slik skal det bli. Skriv ned alt slik du har sett og lest.
25 Og Jakob sa: «Herre, hvordan kan jeg huske alt jeg har lest og sett?» Og han sa til ham: «Jeg vil minne deg om alt.»
26 Og han gikk opp fra ham, og han våknet av søvnen sin, og han husket alt han hadde lest og sett, og han skrev ned alle ordene han hadde lest og sett.
27 Og han feiret der enda en dag, og han ofret på den i likhet med alt han ofret på de tidligere dagene, og kalte den «Tillegg», for denne dagen var lagt til, og de tidligere dagene kalte han «Høytiden».
28 Og slik ble det åpenbart at det skulle skje, og det er skrevet på de himmelske tavler. Derfor ble det åpenbart for ham at han skulle feire den og legge den til festens syv dager.
29 Og navnet ble kalt «Tillegg», fordi det ble registrert blant festdagene, i henhold til antallet dager i året.
30 Og om natten, den tjuetredje dagen i denne måneden, døde Debora, Rebekkas barnepike, og de begravde henne nedenfor byen, under eiken ved elven. Og han kalte dette stedet «Deboras elv», og eiken «Deboras sørgeeik».
31 Rebekka dro og vendte tilbake til huset sitt, til sin far Isak. Jakob sendte henne værer, sauer og geiter, så hun skulle lage et måltid for hans far, slik som han ønsket.
32 Og han fulgte etter moren sin til han kom til Kabratan-landet, og han bodde der.
33 Og Rakel fødte en sønn om natten, og hun kalte ham «Min sorgs sønn», for hun led under fødselen av ham. Men faren hans kalte ham Benjamin, på den ellevte dagen i den åttende måneden, i den første dagen i den sjette uken av dette jubelåret. [2143 AM]
34 Og Rakel døde der, og hun ble gravlagt i Efrats land, det er Betlehem. Og Jakob bygde en minnesmerke på Rakels grav, på veien over graven hennes.

KAPITTEL 33

1 Jakob dro og slo seg ned sør for Magdala'ef. Han dro til sin far Isak, han og hans kone Lea, ved nymånedagen i den tiende måneden.
2 Ruben så Bilha, Rakels tjenestepike, sin fars medhustru, bade i vann på et hemmelig sted, og han elsket henne.
3 Og han gjemte seg om natten, og han gikk inn i Bilhas hus [om natten], og han fant henne sovende alene på en seng i huset sitt.
4 Så lå han hos henne, og hun våknet og så at Ruben lå hos henne i sengen. Hun avdekket kanten av teppet sitt og grep tak i ham og ropte, og da hun oppdaget at det var Ruben.
5 Og hun skammet seg over ham og slapp hånden sin fra ham, og han flyktet.
6 Og hun sørget dypt over dette, og fortalte det ikke til noen.
7 Da Jakob kom tilbake og oppsøkte henne, sa hun til ham: «Jeg er ikke ren for din skyld, for jeg har gjort meg uren. Ruben har gjort meg uren og ligger hos meg om natten, og jeg sov. Han oppdaget det ikke før han tok av meg fliken og lå hos meg.»
8 Jakob ble svært vred på Ruben fordi han hadde ligget med Bilha, fordi han hadde avdekket farens kjortelopp.
9 Og Jakob kom ikke lenger nær henne fordi Ruben hadde vanhelliget henne. Og enhver mann som avdekker sin fars kjortel, hans gjerning er overmåte ond, for han er en vederstyggelighet for Herren.
10 Derfor er det skrevet og forordnet på de himmelske tavler at en mann ikke skal ligge med sin fars kone, og ikke

skal avdekke sin fars kjortel, for dette er urent. De skal visselig dø sammen, mannen som ligger med sin fars kone, og kvinnen også, for de har gjort urenhet på jorden.
11 Og ingenting skal være urent for vår Gud i det folket han har utvalgt seg til eiendom.
12 Og igjen står det skrevet for andre gang: «Forbannet være den som ligger med sin fars hustru, for han har avdekket sin fars skam.» Og alle Herrens hellige sa: «Så la det være, så la det være.»
13 Og du, Moses, befal Israels barn at de skal holde dette ordet; for det (innebærer) dødsstraff; og det er urent, og det finnes ingen soning for evig til å sone for den mannen som har gjort dette, men han skal drepes og drepes og steines med steiner og utryddes blant vår Guds folk.
14 For ingen som gjør slikt i Israel har lov til å leve en eneste dag på jorden, for han er en vederstyggelighet og uren.
15 Og la dem ikke si: Ruben fikk liv og tilgivelse etter at han hadde ligget med sin fars medhustru, og det samme gjorde hun, selv om hun hadde en mann, og hennes mann Jakob, hans far, fortsatt levde.
16 For inntil da var det ikke blitt åpenbart noen fullstendig forskrift, dom og lov for alle, men i dine dager er det blitt åpenbart som en lov om høytider og dager, en evig lov for evige slekter.
17 Og for denne loven er det ingen fullbyrdelse av dager, og ingen soning for den, men begge må utryddes blant folket. På den dagen de begikk den, skal de drepe dem.
18 Og du, Moses, skriv det ned for Israel, så de kan holde det og gjøre etter disse ordene og ikke begå en synd som fører til døden. For Herren vår Gud er dommer, han som ikke gjør forskjell på folk og ikke tar imot gaver.
19 Og si til dem disse paktens ord, så de kan høre og holde dem og være på vakt med hensyn til dem, så de ikke blir ødelagt og utryddet av landet. For urenhet, en vederstyggelighet, en besmittelse og en forurensning er alle de som gjør det på jorden for vår Guds åsyn.
20 Og det finnes ingen større synd enn den utukt de begår på jorden. For Israel er et hellig folk for Herren sin Gud, et arvfolk, et prestefolk og en kongelig nasjon til eiendom. Slik urenhet skal ikke forekomme blant det hellige folk.
21 Og i det tredje året av denne sjette uken [21:45] dro Jakob og alle sønnene hans og bodde i Abrahams hus, nær Isak, hans far, og Rebekka, hans mor.
22 Og dette var navnene på Jakobs sønner: Ruben, den førstefødte, Simeon, Levi, Juda, Issakar, Sebulon, Leas sønner, og Rakels sønner, Josef og Benjamin, og Bilhas sønner, Dan og Naftalis sønner, og Silpas sønner, Gad og Asjer, og Dina, datter av Leas, Jakobs eneste datter.
23 Og de kom og bøyde seg for Isak og Rebekka, og da de så dem, velsignet de Jakob og alle sønnene hans. Isak gledet seg overlykkelig, for han så sønnene til Jakob, sin yngste sønn, og han velsignet dem.

KAPITTEL 34

1 Og i det sjette året av denne uken i dette førti-fire jubelåret [2148 AM] sendte Jakob sønnene sine for å gjete sauene sine, og tjenerne sine med dem til beitemarkene i Sikem.
2 De sju amorittenes konger samlet seg mot dem for å drepe dem. De gjemte seg under trærne og tok buskapen deres som bytte.
3 Jakob, Levi, Juda og Josef var i huset hos Isak, sin far, for hans ånd var bedrøvet, og de kunne ikke forlate ham. Benjamin var den yngste, og derfor ble han hos sin far.
4 Og der kom kongen(e) av Taphu og kongen(e) av Aresa og kongen(e) av Seragan og kongen(e) av Selo og kongen(e) av Gaas og kongen av Betoron og kongen av Maanisakir og alle de som bor i disse fjellene (og) som bor i skogene i Kanaans land.
5 Og de kunngjorde dette for Jakob og sa: «Se, amorittenes konger har omringet dine sønner og plyndret buskapen deres.»
6 Så brøt han opp fra huset sitt, han og sine tre sønner og alle sin fars tjenere og sine egne tjenere, og han dro mot dem med seks tusen mann som bar sverd.
7 Og han drepte dem på Sikems beitemarker og forfulgte dem som flyktet, og han drepte dem med sverdets egg. Han drepte Aresa og Taphu og Saregan og Selo og Amanisakir og Ga[ga]as, og han tok tilbake buskapen sin.
8 Og han vant over dem og påla dem tributt, så de skulle betale ham tributt, fem frukter av landet deres, og han bygde Robel og Tamnatares.
9 Så vendte han tilbake i fred og sluttet fred med dem, og de ble hans tjenere, helt til den dagen han og sønnene hans dro ned til Egypt.
10 Og i det sjuende året av denne uken [21:49] sendte han Josef fra huset sitt til Sikems land for å høre hvordan det sto til med brødrene sine, og han fant dem i Dotans land.
11 De var troløse mot ham og la en sammensvergelse mot ham for å drepe ham. Men de ombestemte seg og solgte ham til ismaelittiske kjøpmenn, og de førte ham ned til Egypt. De solgte ham til Potifar, faraos hoffmann, kokkesjefen og presten i byen Elew.
12 Jakobs sønner slaktet et kje og dyppet Josefs kappe i blodet og sendte den til Jakob, deres far, på den tiende dagen i den sjuende måneden.
13 Og han sørget hele natten, for de hadde brakt det til ham om kvelden, og han ble feberaktig av sorg over sin død, og han sa: «Et ondt dyr har fortært Josef.» Og alle i hans hus sørget med ham den dagen, og de sørget og sørget med ham hele dagen.
14 Sønnene hans og datteren hans reiste seg for å trøste ham, men han nektet å la seg trøste for sønnens skyld.
15 Den dagen hørte Bilha at Josef var død, og hun døde i sorg over ham. Hun bodde i Qafraatef, og Dina, datteren hans, døde også etter at Josef var død.
16 Og det kom disse tre sørgeperiodene over Israel i én måned. Og de begravde Bilha rett overfor Rakels grav, og også Dina, datteren hans, begravde de der.
17 Og han sørget over Josef i ett år, og han holdt ikke opp. For han sa: «La meg fare ned i graven i sorg over sønnen min!»
18 Derfor er det foreskrevet for Israels barn at de skal plage seg den tiende dagen i den sjuende måneden – den dagen da nyheten som fikk ham til å gråte over Josef kom til hans far Jakob – at de skulle gjøre soning for seg selv med et kje den tiende dagen i den sjuende måneden, én gang i året, for sine synder; for de hadde bedrøvet sin fars hengivenhet for sin sønn Josef.

19 Og denne dagen er forordnet til at de skal sørge over sine synder og over alle sine overtredelser og alle sine feiltrinn, slik at de kan rense seg selv på den dagen én gang i året.
20 Og etter at Josef døde, tok Jakobs sønner seg koner. Rubens kone het Ada, og Simeons kone het Adlbaa, en kanaaneisk mann, og Levis kone het Melka, en av Arams døtre, av Terahs sønners ætt, og Judas kone het Betasuel, en kanaaneisk mann, og Issakars kone het Hesaka, og Sebulons kone het Niiman, og Dans kone het Egla, og Naftalis kone het Rasuu fra Mesopotamia, og Gads kone het Maka, og Asers kone het Ijona, og Josefs kone het Asenat, en egypter, og Benjamins kone het Ijasaka.
21 Og Simeon angret og tok seg en annen kone fra Mesopotamia, som sine brødre.

KAPITTEL 35

1 I det første året av den første uken i det førtifemte jubelåret [2157 AM] kalte Rebekka Jakob, sønnen sin, til seg og befalte ham angående sin far og sin bror at han skulle hedre dem alle sitt livs dager.
2 Jakob sa: «Jeg vil gjøre alt slik du har befalt meg. For dette skal bli til ære og storhet for meg og til rettferdighet for Herren, så jeg skal ære dem.»
3 Og også du, mor, vet fra den tid jeg ble født og til denne dag, alle mine gjerninger og alt som er i mitt hjerte, at jeg alltid tenker godt om alt.
4 Og hvordan skulle jeg la være å gjøre det du har befalt meg, å ære min far og min bror!
5 Si meg, mor, hvilken fordervelse du har sett hos meg, så skal jeg vende meg bort fra den, og nåde skal være over meg.
6 Og hun sa til ham: «Min sønn, jeg har ikke sett noen urettferdig gjerning hos deg i alle mine dager, bare rettskaffenhet. Likevel vil jeg si deg sannheten, min sønn: Jeg skal dø i år, og jeg skal ikke leve i dette året av mitt liv. For jeg har i en drøm sett min dødsdag at jeg ikke skulle leve lenger enn hundre og femtifem år. Og se, jeg har fullført alle mine livsdager som jeg skal leve.»
7 Og Jakob lo av sin mors ord, for moren hans hadde sagt til ham at hun skulle dø. Hun satt rett overfor ham, i besittelse av sin styrke, og hun var ikke svak i sin styrke. For hun gikk inn og ut og så, og tennene hennes var sterke, og ingen plage hadde rammet henne alle hennes livs dager.
8 Og Jakob sa til henne: «Velsignet er jeg, mor, om mine dager nærmer seg dine levedager, og min styrke forblir hos meg slik som din styrke, og du ikke skal dø, for du spøker fåfengt med meg om din død.»
9 Hun gikk inn til Isak og sa til ham: «Én bønn ber jeg deg: La Esau sverge at han ikke skal skade Jakob eller forfølge ham med fiendskap. For du vet at Esaus tanker er forvrengte fra ungdommen av, og at det ikke er noe godt i ham. For etter din død ønsker han å drepe ham.
10 Og du vet alt han har gjort fra den dagen Jakob, broren hans, dro til Haran og helt til denne dag. Han har forlatt oss av hele sitt hjerte og gjort ondt mot oss. Han har tatt dine småfe og ført bort alt du eide foran deg.
11 Og da vi tryglet og ba ham om det som var vårt, handlet han som en mann som forbarmet seg over oss.
12 Og han er bitter mot deg fordi du velsignet Jakob, din fullkomne og rettskafne sønn; for det er ikke noe ondt i ham, bare godhet, og siden han kom fra Haran og til denne dag har han ikke frarøvet oss noe, for han bringer oss alltid alt til sin tid, og gleder seg av hele sitt hjerte når vi tar imot fra hans hender og han velsigner oss, og har ikke skilt seg fra oss siden han kom fra Haran og til denne dag, og han forblir hos oss stadig hjemme og ærer oss.
13 Og Isak sa til henne: «Jeg vet også hva Jakob gjør, han som er med oss, at han ærer oss av hele sitt hjerte. Men jeg elsket Esau tidligere mer enn Jakob, fordi han var den førstefødte. Men nå elsker jeg Jakob mer enn Esau, for han har gjort mange onde gjerninger, og det er ingen rettferdighet i ham, for alle hans veier er urettferdighet og vold, [og det er ingen rettferdighet rundt ham.]
14 Og nå er mitt hjerte urolig på grunn av alle hans gjerninger, og verken han eller hans ætt skal bli frelst, for det er de som skal utryddes fra jorden og som skal rykkes opp under himmelen, for han har forlatt Abrahams Gud og fulgt sine koner og deres urenhet og deres villfarelse, han og hans barn.
15 Og du skal be meg om å få ham til å sverge at han ikke vil drepe Jakob, broren sin; selv om han sverger, vil han ikke holde sin ed, og han vil ikke gjøre godt, men bare ondt.
16 Men hvis han vil drepe Jakob, broren sin, skal han bli gitt i Jakobs hender, og han skal ikke unnslippe fra hans hender, [for han skal komme i hans hender.]
17 Frykt ikke for Jakob! For Jakobs vokter er stor og mektig og æret og prist mer enn Esaus vokter.
18 Rebekka sendte bud og kalte på Esau, og han kom til henne. Hun sa til ham: «Jeg har en bønn til deg, min sønn, og lov å gjøre den, min sønn.»
19 Og han sa: «Jeg skal gjøre alt det du sier til meg, og jeg skal ikke avvise din bønn.»
20 Og hun sa til ham: «Jeg ber deg om at den dagen jeg dør, vil du ta meg inn og begrave meg nær Sara, din fars mor, og at du og Jakob vil elske hverandre og at ingen av dem vil ha ondt mot den andre, men bare gjensidig kjærlighet, og (slik) vil dere ha fremgang, mine sønner, og bli æret midt i landet, og ingen fiende vil glede seg over dere, og dere vil være en velsignelse og en barmhjertighet i øynene til alle dem som elsker dere.»
21 Og han sa: «Jeg skal gjøre alt det du har sagt til meg, og jeg skal begrave deg den dagen du dør, nær Sara, min fars mor, slik du har ønsket at hennes ben skulle være nær dine ben.»
22 Og Jakob, min bror, skal jeg også elske over alt kjød, for jeg har ingen bror på hele jorden uten ham alene. Og dette er ingen stor fortjeneste for meg om jeg elsker ham, for han er min bror, og vi ble sådd sammen i ditt legeme, og sammen kom vi ut av ditt liv, og hvis jeg ikke elsker min bror, hvem skal jeg da elske?
23 Og jeg selv ber deg om å formane Jakob angående meg og mine sønner, for jeg vet at han visselig skal være konge over meg og mine sønner, for den dagen min far velsignet ham, gjorde han ham til den høyere og meg til den lavere.
24 Og jeg sverger til deg at jeg skal elske ham og ikke ønske ham ondt alle mine levedager, bare godt.
25 Og han svor henne ed angående hele denne saken. Og hun kalte Jakob inn foran Esau og ga ham befaling i samsvar med de ordene hun hadde talt til Esau.

26 Og han sa: «Jeg skal gjøre det du vil. Tro meg at intet ondt skal komme fra meg eller fra mine sønner mot Esau, og jeg skal være den fremste i ingenting uten bare i kjærlighet.»
27 Og de spiste og drakk, hun og sønnene hennes den natten, og hun døde, tre jubelår og én uke og ett år gammel, den natten. Og hennes to sønner, Esau og Jakob, begravde henne i den dobbelte hulen nær Sara, deres fars mor.

KAPITTEL 36

1 Og i det sjette året i denne uken [2162 AM] kalte Isak sine to sønner Esau og Jakob, og de kom til ham, og han sa til dem: «Mine sønner, jeg går mine fedres vei, til det evige hus hvor mine fedre er.»
2 Begrav meg derfor nær Abraham, min far, i den doble hulen på hetitten Efrons mark, hvor Abraham kjøpte en grav for å begrave ham i. I graven jeg gravde ut for meg selv, der skal du begrave meg.
3 Og dette befaler jeg dere, mine sønner, at dere skal øve rettferdighet og oppriktighet på jorden, så Herren kan la komme over dere alt det Herren har sagt at han vil gjøre med Abraham og hans ætt.
4 Og elsk hverandre, mine sønner, deres brødre som en mann som elsker sin egen sjel, og la hver enkelt søke det som kan gagne sin bror, og handle sammen på jorden; og la dem elske hverandre som sine egne sjeler.
5 Og når det gjelder avgudene, befaler og formaner jeg dere til å forkaste dem og hate dem, og ikke elske dem, for de er fulle av bedrag for dem som tilber dem og for dem som bøyer seg for dem.
6 Mine sønner, husk Herren, Abrahams Gud, deres far, og hvordan også jeg tilba ham og tjente ham i rettferdighet og i glede, så han kunne gjøre dere tallrike og øke deres ætt som himmelens stjerner i mengde, og grunnfeste dere på jorden som rettferdighetens plante som ikke skal bli opprydd fra slekt til slekt for evig.
7 Og nå skal jeg la dere sverge en stor ed – for det finnes ingen større ed enn den, ved navnet det herlige og ærede og store og strålende og fantastiske og mektige, som skapte himmelen og jorden og alle ting til sammen – at dere skal frykte Ham og tilbe Ham.
8 Og at hver av dem skal elske sin bror med hengivenhet og rettferdighet, og at ingen av dem skal ønske ondt mot sin bror fra nå av og til evig tid, alle deres livs dager, slik at dere kan lykkes i alle deres gjerninger og ikke bli ødelagt.
9 Og dersom noen av dere tenker ut ondt mot sin bror, skal dere vite at fra nå av skal enhver som tenker ut ondt mot sin bror falle i hans hånd, og han skal bli rykket opp av de levendes land, og hans ætt skal bli utryddet fra under himmelen.
10 Men på dagen med uro, forbannelse, harme og vrede, med flammende, fortærende ild, slik som han brente Sodoma, skal han brenne hans land og hans by og alt som er hans, og han skal bli utslettet av menneskenes barns tuktbok og ikke bli skrevet inn i livets bok, men i den som er bestemt til ødeleggelse, og han skal gå bort til evig forbannelse, slik at deres fordømmelse alltid kan fornyes i hat og i forbannelse og i vrede og i pine og i harme og i plager og i sykdom for alltid.
11 Jeg sier og vitner for dere, mine sønner, om den dommen som skal ramme den mannen som vil skade sin bror.
12 Og han delte alle sine eiendeler mellom de to på den dagen, og han ga den største delen til den førstefødte, og tårnet og alt som var rundt det, og alt Abraham eide ved Edsbrønnen.
13 Og han sa: «Denne større delen vil jeg gi til den førstefødte.»
14 Esau sa: «Jeg har solgt til Jakob og gitt min førstefødselsrett til Jakob. La den bli gitt til ham, og jeg har ikke et eneste ord å si om den, for den er hans.»
15 Og Isak sa: «Måtte en velsignelse hvile over dere, mine sønner, og over deres ætt i dag, for dere har gitt meg hvile, og mitt hjerte sørger ikke over førstefødselsretten, så du ikke skal gjøre noe ondt på grunn av den.»
16 Måtte Gud den høyeste velsigne den mann som gjør rettferdighet, ham og hans ætt til evig tid.
17 Og han avsluttet med å befale dem og velsigne dem, og de spiste og drakk sammen foran ham, og han gledet seg fordi det var ett sinn mellom dem, og de gikk bort fra ham og hvilte den dagen og sov.
18 Og Isak sov inn i sin seng den dagen i glede. Han sov inn den evige søvn og døde hundre og åtti år gammel. Han var tjuefem uker og fem år gammel, og hans to sønner, Esau og Jakob, begravde ham.
19 Esau dro til Edoms land, til Se'ir-fjellene, og slo seg ned der.
20 Og Jakob bodde i Hebrons fjell, i tårnet i det landet der hans far Abraham hadde oppholdt seg som utlending, og han tilba Herren av hele sitt hjerte og i henhold til de synlige budene, slik som han hadde fordelt dagene for sine slektsledd.
21 Og Lea, hans kone, døde i det fjerde året av den andre uken i det førtifemte jubelåret, [2167 AM] og han begravde henne i den doble hulen ved siden av Rebekka, hans mor, til venstre for graven til Sara, hans farmor.
22 Alle sønnene hennes og hans sønner kom for å sørge over sin kone Lea og trøste ham med henne. For han sørget over henne, fordi han elsket henne høyt etter at hennes søster Rakel var død.
23 For hun var fullkommen og rettskaffen i alle sine veier og æret Jakob, og alle de dager hun levde hos ham, hørte han ikke et hardt ord fra hennes munn. For hun var mild og fredelig, rettskaffen og ærefull.
24 Og han husket alle de gjerningene hun hadde gjort i sitt liv, og han sørget over henne dypt, for han elsket henne av hele sitt hjerte og av hele sin sjel.

KAPITTEL 37

1 Den dagen Isak, Jakobs og Esaus far, døde, hørte Esaus sønner at Isak hadde gitt den eldstes del til sin yngste sønn Jakob, og de ble svært sinte.
2 De kivet med faren sin og sa: «Hvorfor har faren din gitt Jakob den eldstes del og forbigått deg, enda du er den eldste og Jakob den yngste?»
3 Og han sa til dem: «Fordi jeg solgte min førstefødselsrett til Jakob for en liten porsjon linser, og den dagen min far sendte meg for å jakte og fange og bringe ham noe han kunne spise og velsigne meg, kom han med list og brakte

min far mat og drikke, og min far velsignet ham og satte meg under sin hånd.»
4 Og nå har vår far fått oss til å sverge, meg og ham, at vi ikke skal legge onde planer mot hans bror, og at vi skal holde oss i kjærlighet og fred med hver sin bror og ikke gjøre våre veier fordervede.
5 Og de sa til ham: «Vi skal ikke høre på deg om å slutte fred med ham, for vår styrke er større enn hans styrke, og vi er mektigere enn ham. Vi skal gå mot ham og drepe ham og ødelegge ham og sønnene hans. Og hvis du ikke vil dra med oss, skal vi også gjøre deg vondt.»
6 Og nå, hør på oss! La oss sende bud til Aram, Filistea, Moab og Ammon, og la oss velge ut utvalgte menn som er ivrige til kamp, og la oss gå mot ham og kjempe mot ham, og la oss utrydde ham fra jorden før han blir sterk.
7 Og faren deres sa til dem: «Ikke dra, og ikke føre krig mot ham, for at dere ikke skal falle for ham.»
8 Og de sa til ham: «Dette er også nøyaktig din fremgangsmåte fra din ungdom og frem til denne dag, og du bøyer din nakke under hans åk.»
9 Vi skal ikke høre på disse ordene.' Og de sendte bud til Aram og til Aduram til sin fars venn, og de leide med seg tusen krigere, utvalgte krigsmenn.
10 Og tusen utvalgte menn kom til dem fra Moab og fra Ammons barn, de som var leiet, og fra Filistea tusen utvalgte krigsmenn og fra Edom og fra horittene tusen utvalgte krigere og fra kittenes krigere.
11 Og de sa til sin far: «Gå med dem og led dem, ellers dreper vi deg.»
12 Og han ble fylt med vrede og harme da han så at sønnene hans tvang ham til å gå foran dem for å lede dem mot Jakob, broren hans.
13 Men siden husket han alt det onde som hadde skjult seg i hans hjerte mot sin bror Jakob, og han husket ikke den eden han hadde sverget sin far og sin mor om at han ikke skulle legge ut noe ondt mot sin bror Jakob i alle sine dager.
14 Og til tross for alt dette, visste ikke Jakob at de kom mot ham til kamp, og han sørget over Lea, sin kone, helt til de nærmet seg tårnet med fire tusen krigere og utvalgte krigsmenn.
15 Mennene i Hebron sendte bud til ham og sa: «Se, din bror har kommet mot deg for å kjempe mot deg, med fire tusen mann utkledd med sverd, og de bærer skjold og våpen.» For de elsket Jakob mer enn Esau. Så fortalte de ham det, for Jakob var en mer gavmild og barmhjertig mann enn Esau.
16 Men Jakob ville ikke tro før de kom helt nær tårnet.
17 Så lukket han tårnets porter, og han stilte seg på festningsmurene og talte til sin bror Esau og sa: «Edel er den trøsten du har kommet med for å trøste meg over min kone som er død. Er dette den eden du sverget til din far og igjen til din mor før de døde? Du har brutt eden, og i det øyeblikket du sverget til din far, ble du dømt.»
18 Esau svarte ham: «Hverken menneskenes barn eller jordens dyr har noen rettferdighetsed, en ed som de har sverget for evig. Men hver dag legger de onde planer mot hverandre, og hvordan de kan drepe sin motstander og fiende.»
19 Og du skal hate meg og mine barn for alltid. Og det er ikke mulig å holde brorskapet med deg.
20 Hør disse ordene som jeg forkynner for deg: Dersom villsvinet kan skifte skinn og gjøre busten myk som ull, eller dersom det kan få horn til å spire frem på hodet som hornene på en hjort eller en sau, da vil jeg holde brorskapsbåndet med deg, og dersom brystene skilte seg fra moren sin, for du har ikke vært en bror for meg.
21 Og hvis ulvene slutter fred med lammene, så de ikke fortærer eller gjør dem vold, og hvis deres hjerter er rettet mot dem for det gode, da skal det være fred i mitt hjerte med deg.
22 Og dersom løven blir oksens venn og slutter fred med ham, og dersom han er bundet under ett åk med ham og pløyer med ham, da vil jeg slutte fred med deg.
23 Og når ravnen blir hvit som ravnen, da skal du vite at jeg har elsket deg, og jeg skal slutte fred med deg. Du skal bli drevet opp med roten, og dine sønner skal bli drevet opp med roten, og det skal ikke være noen fred for deg.
24 Og da Jakob så at han var (så) ondsinnet mot ham av hele sitt hjerte og av hele sin sjel at han ville drepe ham, og at han var kommet springende som villsvinet som kommer på spydet som gjennomborer og dreper det, og ikke rygger tilbake for det,
25 Så sa han til sine egne og tjenerne sine at de skulle angripe ham og alle hans følgesvenner.

KAPITTEL 38

1 Etter dette talte Juda til Jakob, sin far, og sa til ham: «Spenn buen din, far, og send ut pilene dine og kast ned motstanderen og drep fienden. Måtte du ha makten, for vi skal ikke drepe din bror, for han er som deg, og han er som deg. La oss gi ham (denne) æren.»
2 Så spente Jakob buen sin og sendte ut pilen og traff Esau, broren sin (på høyre bryst) og drepte ham.
3 Og igjen sendte han ut en pil og traff arameeren Adoran i venstre bryst, og drev ham bakover og drepte ham.
4 Så dro Jakobs sønner ut, de og tjenerne deres, og de delte seg i flokker på tårnets fire sider.
5 Juda gikk foran, og Naftali og Gad med ham, og femti tjenere med ham på sørsiden av tårnet. De drepte alle de fant foran seg, og ikke én av dem slapp unna.
6 Levi, Dan og Aser gikk ut på østsiden av tårnet, og femti menn med dem, og de drepte Moabs og Ammons krigere.
7 Ruben, Issakar og Sebulon gikk ut på nordsiden av tårnet, og femti mann med dem, og de drepte filisternes krigere.
8 Simeon, Benjamin og Enok, Rubens sønn, dro ut på vestsiden av tårnet, og femti menn med dem, og de drepte fire hundre menn, tapre krigere, av Edom og av horittene. Seks hundre flyktet, og fire av Esaus sønner flyktet med dem og lot sin far ligge drept, slik som han hadde falt på høyden i Aduram.
9 Jakobs sønner forfulgte dem til Se'ir-fjellene. Jakob begravde broren sin på høyden i Aduram, og vendte tilbake til sitt hus.
10 Jakobs sønner presset hardt på Esaus sønner i Se'ir-fjellene og bøyde nakken, så de ble Jakobs sønners træler.
11 Og de sendte bud til sin far (for å spørre) om de skulle slutte fred med dem eller drepe dem.
12 Og Jakob sendte bud til sønnene sine om at de skulle slutte fred, og de sluttet fred med dem og la trelldommens

åk på dem, slik at de betalte tributt til Jakob og sønnene hans for alltid.
13 Og de fortsatte å betale tributt til Jakob helt til den dagen han dro ned til Egypt.
14 Og Edoms sønner har ikke blitt fri fra det åket med slaveri som Jakobs tolv sønner hadde pålagt dem, helt til denne dag.
15 Og dette er kongene som regjerte i Edom før det regjerte noen konge over Israels barn [frem til denne dag] i Edoms land.
16 Balak, Beors sønn, regjerte i Edom, og byen hans het Danaba.
17 Så døde Balak, og Jobab, sønn av Sera fra Boser, ble konge etter ham.
18 Så døde Jobab, og Asam fra Teman-landet ble konge etter ham.
19 Da Asam døde, ble Adat, sønn av Barad, konge etter ham, som hadde drept Midjanittene på Moabs mark. Byen hans het Avit.
20 Og Adath døde, og Salman fra Amaseqa regjerte i hans sted.
21 Salman døde, og Saul fra Ra'abot (ved) elven regjerte i hans sted.
22 Så døde Saul, og Ba'elunan, Akbors sønn, ble konge etter ham.
23 Ba'elunan, Akbors sønn, døde, og Adat ble konge i hans sted. Hans kone het Maitabith, datter av Matarat, datter av Metabedza'ab.
24 Dette er kongene som regjerte i Edoms land.

KAPITTEL 39

1 Jakob bodde i det landet hvor sin far hadde bodd som utlending, i Kanaans land. Dette er Jakobs slektshistorie.
2 Josef var sytten år gammel da de tok ham med ned til Egypt, og Potifar, en evnukk hos farao, kokkens overmann, kjøpte ham.
3 Og han satte Josef over hele sitt hus, og Herrens velsignelse kom over egypterens hus for Josefs skyld, og Herren lot ham lykkes i alt han gjorde.
4 Og egypteren overlot alt i Josefs hender, for han så at Herren var med ham, og at Herren lot ham lykkes i alt han gjorde.
5 Josefs utseende var vakkert. Hans herres kone så opp og så Josef. Hun elsket ham og ba ham innstendig om å ligge med henne.
6 Men han ga ikke sin sjel til side, og han husket Herren og de ordene som Jakob, hans far, pleide å lese fra Abrahams ord, at ingen mann skulle drive hor med en kvinne som har en mann, at dødsstraffen er forordnet for ham i himmelen for Den Høyeste Gud, og synden skal bli registrert mot ham i de evige bøker for alltid for Herren.
7 Josef husket disse ordene og nektet å ligge med henne.
8 Hun tryglet ham i et år, men han nektet og ville ikke høre.
9 Men hun omfavnet ham og holdt ham fast inne i huset for å tvinge ham til å ligge med henne, og hun lukket dørene til huset og holdt ham fast. Men han lot kappen sin ligge i hennes hender, brøt seg gjennom døren og flyktet ut fra hennes åsyn.
10 Kvinnen så at han ikke ville ligge med henne, og hun baktalte ham foran hans herre og sa: «Din hebraiske tjener, som du elsker, prøvde å tvinge meg til å ligge med meg. Men da jeg hevet stemmen min, flyktet han og lot kappen sin ligge i mine hender mens jeg holdt ham, og han brøt opp døren.»
11 Egypteren så Josefs kappe og den ødelagte døren og hørte sin kones ord. Han kastet Josef i fengsel, på det stedet der fangene som kongen hadde holdt fengslet, satt.
12 Og han var der i fengselet, og Herren lot Josef finne velvilje hos fengselssjefen og vise ham medfølelse, for han så at Herren var med ham, og at Herren lot alt han gjorde lykkes.
13 Og han overlot alt i hans hender, og fengselssjefen visste ingenting om hva som var med ham, for Josef gjorde alt, og Herren fullendte det.
14 Og han ble der i to år. Og i de dager ble Farao, kongen i Egypt, vred på sine to hoffmenn, på overmunnskjenken og på overbakeren, og han satte dem i varetekt i overkokkens hus, i fengselet der Josef satt holdt.
15 Og sjefen for fengselsvaktene utpekte Josef til å tjene dem, og han tjente foran dem.
16 Og de drømte begge en drøm, den øverste munnskjenken og den øverste bakeren, og de fortalte den til Josef.
17 Og slik som han tolket det for dem, slik gikk det med dem. Farao satte overmunnskjenken tilbake i embetet sitt, og bakeren drepte han, slik Josef hadde tolket det for dem.
18 Men overmunnskjenken glemte Josef i fengselet, enda han hadde fortalt ham hva som skulle skje med ham, og han husket ikke å fortelle farao hva Josef hadde fortalt ham, for han glemte det.

KAPITTEL 40

1 I de dager drømte Farao to drømmer på én natt om en hungersnød som skulle bli over hele landet. Da våknet han av søvnen og kalte til seg alle drømmetyderne som var i Egypt, og spåmennene, og fortalte dem sine to drømmer. Men de kunne ikke forklare dem.
2 Og da husket overmunnskjoldet Josef og talte om ham til kongen, og han førte ham ut av fengselet, og han drømte sine to drømmer foran ham.
3 Og han sa til Farao at hans to drømmer var én, og han sa til ham: «Sju år skal komme (i hvilke det skal være) overflod over hele Egypt, og deretter sju år med hungersnød, en hungersnød som det aldri har vært i hele landet.»
4 La nå farao utnevne tilsynsmenn over hele Egypt, og la dem lagre mat i hver by i løpet av overflodsårene. Så skal det være mat til de sju hungersårene, og landet skal ikke gå til grunne av hungersnøden, for den skal bli svært hard.
5 Herren lot Josef finne nåde og barmhjertighet hos farao, og farao sa til tjenerne sine: «Vi skal ikke finne en så vis og klok mann som denne mannen, for Herrens ånd er med ham.»
6 Og han utnevnte ham til den nest største i hele sitt rike og ga ham makt over hele Egypt, og han lot ham kjøre i Faraos andre vogn.
7 Og han kledde ham i byssusklær og satte en gullkjede om halsen hans. (en herold) ropte ut foran ham: «El El wa Abirer!» Han satte en ring på hånden hans og satte ham til

hersker over hele sitt hus. Han gjorde ham stor og sa til ham: «Bare på tronen skal jeg være større enn deg.»
8 Josef hersket over hele Egypt, og alle faraos fyrster og alle hans tjenere og alle som gjorde kongens arbeid, elsket ham. For han vandret i rettskaffenhet. Han var uten stolthet og arroganse. Han gjorde ikke forskjell på folk og tok ikke imot gaver. Han dømte rettskaffent hele folket i landet.
9 Og Egypts land var i fred for Farao på grunn av Josef, for Herren var med ham og ga ham nåde og barmhjertighet i alle hans generasjoner, foran alle som kjente ham og de som hørte om ham. Faraos rike var velordnet, og det var ingen Satan og ingen ond person (i det).
10 Kongen kalte Josef Sefantifans og ga Josef til hustru datteren til Potifar, datteren til presten i Heliopolis, kokkens overprest.
11 Og den dagen Josef sto for farao, var han tretti år gammel.
12 I det året døde Isak. Og det skjedde, slik Josef hadde sagt i tydningen av sine to drømmer, slik han hadde sagt det: Det var sju år med overflod over hele Egypt, og Egypt ga rikelig avling, ett mål (produserte) atten hundre mål.
13 Og Josef samlet mat i hver by, helt til de var mette av korn, helt til de ikke lenger kunne telle og måle mengden korn.

KAPITTEL 41

1 Og i det førtifemte jubelåret, i den andre uken, (og) i det andre året, [2165 AM] tok Juda Er til kone for sin førstefødte, en av Arams døtre, som het Tamar.
2 Men han hatet henne og lå ikke med henne, fordi moren hans var av Kanaans døtre, og han ville ta seg en kone av sin mors slektninger, men Juda, hans far, ville ikke tillate ham det.
3 Og denne Er, Judas førstefødte, var ond, og Herren drepte ham.
4 Juda sa til sin bror Onan: «Gå inn til din brors kone og gjør svogerplikten mot henne, og oppreis avkom for din bror.»
5 Onan visste at avkommet ikke ville bli hans, men bare hans brors. Han gikk derfor inn i brorens hus og sådde sæden på jorden. Men han var ond i Herrens øyne, og han drepte ham.
6 Juda sa til Tamar, sin svigerdatter: «Bli enke i din fars hus til min sønn Sela blir voksen. Da skal jeg gi deg til ham til hustru.»
7 Og han vokste opp, men Bedsuel, Judas kone, lot ikke sønnen Sjelah gifte seg med henne. Og Bedsuel, Judas kone, døde [2168 AM] i det femte året av denne uken.
8 I det sjette året dro Juda opp for å klippe sauene sine i Timna. [2169 AM] Og de fortalte Tamar: «Se, din svigerfar drar opp til Timna for å klippe sauene sine.»
9 Hun tok av seg enkeklærne sine, la på seg et slør og pyntet seg. Så satte hun seg i porten som grenser til Timna.
10 Mens Juda gikk videre, fant han henne og trodde hun var en skjøge, og han sa til henne: «La meg komme inn til deg!» Og hun sa til ham: «Kom inn!» Og han gikk inn.
11 Hun sa til ham: «Gi meg lønnen min.» Han svarte henne: «Jeg har ikke noe annet i hånden min enn ringen som er på fingeren min, halskjedet mitt og staven som er i hånden min.»
12 Hun sa til ham: «Gi meg dem til du sender meg lønnen min.» Han sa til henne: «Jeg sender deg et geitekilling.» Han ga dem til henne og gikk inn til henne, og hun ble med barn ved ham.
13 Og Juda gikk til sauene sine, og hun dro til sin fars hus.
14 Juda sendte en geitekilling med sin gjeter, en adullamitt, men han fant henne ikke. Han spurte folket på stedet: «Hvor er skjøgen som var her?» De svarte ham: «Det er ingen skjøge her blant oss.»
15 Så kom han tilbake og fortalte ham det og sa at han ikke hadde funnet henne. «Jeg spurte folket på stedet, og de sa til meg: Det er ingen skjøge her.»
16 Og han sa: «La henne beholde dem, for at vi ikke skal bli til spott.» Da hun hadde gått tre måneder, ble det tydelig at hun var med barn, og de fortalte Juda: «Se, Tamar, din svigerdatter, er med barn ved hor.»
17 Juda gikk til sin fars hus og sa til sin far og sine brødre: «Før henne ut, så skal de brenne henne, for hun har gjort en urenhet i Israel.»
18 Og da de førte henne ut for å brenne henne, sendte hun ringen, halskjedet og staven til svigerfaren sin og sa: «Gjenn hvem dette er, for av ham er jeg blitt med barn.»
19 Juda erkjente det og sa: «Tamar er rettferdigere enn jeg.»
20 Og la dem derfor ikke brenne henne!» Og derfor ble hun ikke gitt til Sela, og han kom ikke mer nær henne.
21 Og deretter fødte hun to sønner, Peres [2170 AM] og Serah, i det sjuende året av denne andre uken.
22 Og da var de sju fruktbare årene fullført, som Josef hadde talt til farao om.
23 Og Juda erkjente at den gjerningen han hadde gjort var ond, for han hadde ligget med sin svigerdatter, og han anså det for hatefullt i sine øyne, og han erkjente at han hadde syndet og gått vill, for han hadde avdekket sønnens flike. Og han begynte å klage og bønnfalle Herren for sin overtredelse.
24 Og vi fortalte ham i en drøm at det var ham tilgitt fordi han ba inderlig og sørget, og ikke gjorde det igjen.
25 Og han fikk tilgivelse fordi han vendte seg bort fra sin synd og sin uvitenhet, for han overtrådte storlig mot vår Gud; og enhver som handler slik, enhver som ligger med sin svigermor, skal brennes med ild, så han kan brenne i den, for det er urenhet og besmittelse over dem, med ild skal de brenne dem.
26 Og du skal befale Israels barn at det ikke skal være urenhet blant dem, for enhver som ligger med sin svigerdatter eller svigermor, har gjort urenhet. De skal brenne med ild mannen som har ligget med henne, og likeså kvinnen, og han skal vende vrede og straff bort fra Israel.
27 Og til Juda sa vi at hans to sønner ikke hadde ligget med henne, og at hans ætt derfor ble etablert for en annen generasjon og ikke ville bli utryddet med roten.
28 For med et enfoldig blikk hadde han gått og søkt straff, nemlig at Juda hadde søkt å brenne henne opp med ild, i samsvar med Abrahams dom, som han hadde gitt sine sønner.

KAPITTEL 42

1 Og i det første året av den tredje uken i det førtifemte jubelåret begynte hungersnøden å komme over landet, og regnet nektet å bli gitt til jorden, for ingenting falt.
2 Jorden ble ufruktbar, men det var mat i Egypt. Josef hadde samlet inn landets korn i de sju overflodsårene og bevart det.
3 Egypterne kom til Josef for å få mat. Han åpnet lagerhusene der det første årets korn var, og solgte det til folket i landet for gull.
4 Hungersnøden var svært stor i Kanaans land. Jakob hørte at det var mat i Egypt, og han sendte sine ti sønner for å skaffe ham mat i Egypt. Men Benjamin sendte han ikke, og Jakobs ti sønner kom til Egypt blant dem som dro dit.
5 Josef kjente dem igjen, men de kjente ikke igjen ham. Han talte til dem og spurte dem ut. Han sa til dem: «Er dere ikke spioner, og har dere ikke kommet for å utforske landets veier?» Og han satte dem i varetekt.
6 Og etter det slapp han dem fri igjen, og holdt Simeon alene tilbake og sendte sine ni brødre av sted.
7 Og han fylte sekkene deres med korn, og han la gullet deres i sekkene deres, og de visste ikke av det.
8 Og han befalte dem å hente sin yngre bror, for de hadde fortalt ham at faren deres og den yngre broren deres levde.
9 Så dro de opp fra Egypt og kom til Kanaans land. De fortalte sin far alt som hadde hendt dem, og hvordan landets herre hadde talt hardt til dem og holdt Simeon på vent inntil de skulle hente Benjamin.
10 Og Jakob sa: «Dere har berøvet meg mine barn! Josef er ikke mer, og Simeon er heller ikke mer, og dere skal ta Benjamin. Eders ondskap er kommet over meg.»
11 «Og han sa: «Sønnen min skal ikke dra ned med dere, for han kan bli syk. Moren deres har født to sønner, og den ene har dødd, og også denne skal dere ta fra meg. Hvis han fikk feber på veien, ville dere ha ført min alderdom til døden med sorg.»
12 For han så at pengene deres var kommet tilbake til hver mann i sekken hans, og derfor fryktet han å sende ham.
13 Og hungersnøden økte og ble voldsom i Kanaans land og i alle land unntatt i Egypt. For mange av egypternes barn hadde lagret såkorn til mat fra den tiden de så Josef samle såkorn og legge det i lagerhus og lagre det for hungersnødens år.
14 Og egypterne livnærte seg av det i det første året av hungersnøden.
15 Men da Israel så at hungersnøden var svært hard i landet, og at det ikke fantes noen utfrielse, sa han til sønnene sine: «Dra tilbake og skaff oss mat, så vi ikke dør.»
16 Og de sa: «Vi skal ikke dra. Hvis ikke vår yngste bror blir med oss, skal vi ikke dra.»
17 Og Israel så at hvis han ikke sendte ham med dem, ville de alle omkomme på grunn av hungersnød
18 Ruben sa: «Gi ham i min hånd, og hvis jeg ikke bringer ham tilbake til deg, så drep mine to sønner i stedet for hans sjel.»
19 Og han sa til ham: «Han skal ikke gå med deg.» Juda kom bort og sa: «Send ham med meg, og hvis jeg ikke bringer ham tilbake til deg, skal jeg bære skylden for deg alle mine levedager.»
20 Og han sendte ham med dem i det andre året i denne uken, på den første dagen i måneden. De kom til Egypt med alle som hadde reist, og de hadde gaver i hendene sine: stakte, mandler, terebintnøtter og ren honning.
21 Så gikk de og stilte seg foran Josef. Han så sin bror Benjamin. Han kjente ham igjen og sa til dem: «Er dette deres yngste bror?» De sa til ham: «Det er ham.» Han sa: «Måtte Herren være deg nådig, min sønn!»
22 Og han sendte ham hjem til seg, og han førte Simeon ut til dem, og han laget et festmåltid for dem, og de bar frem for ham gaven de hadde med seg.
23 Og de spiste foran ham, og han ga dem alle en porsjon, men Benjamins porsjon var sju ganger større enn noen av deres.
24 Og de spiste og drakk, og de sto opp og ble værende hos eslene sine.
25 Og Josef la ut en plan for å få vite hva de tenkte om hvorvidt fredstankene rådde blant dem, og han sa til forvalteren som var over huset hans: «Fyll alle sekkene deres med mat, og legg pengene deres tilbake i karene deres. Legg også begeret mitt, sølvbegeret som jeg drikker av, i den yngstes sekk og send dem av sted.»

KAPITTEL 43

1 Og han gjorde som Josef hadde sagt til ham, og fylte alle sekkene deres med mat og la pengene deres i sekkene deres, og begeret la han i Benjamins sekk.
2 Tidlig om morgenen dro de av sted, og da de hadde gått derfra, sa Josef til husvokteren sin: «Forfølge dem, løp og grip dem og si: Dere har gjengjeldt meg med ondt. Dere har stjålet sølvbegeret som min herre drikker av.» Og bring deres yngste bror tilbake til meg, og hent ham raskt før jeg går ut til dommersetet mitt.»
3 Og han løp etter dem og sa til dem i samsvar med disse ordene.
4 Og de sa til ham: «Gud forby at dine tjenere gjør dette og stjeler noe som helst redskap fra din herres hus, og pengene som vi fant i sekkene våre første gang, tok vi dine tjenere med tilbake fra Kanaans land.»
5 Hvordan skulle vi da kunne stjele noe redskap? Se, her er vi og sekkene våre. Vi skal lete etter dem. Hvor du enn finner begeret i sekken til noen av oss, skal han bli drept. Vi og eselene våre skal tjene din herre.
6 Og han sa til dem: «Ikke slik. Bare den mannen jeg finner hos skal jeg ta til tjener, og dere skal vende tilbake i fred til deres hus.»
7 Og mens han lette i kistene deres, fra den eldste til den yngste, ble den funnet i Benjamins sekk.
8 Så rev de klærne sine i stykker, lastet eselene sine og vendte tilbake til byen og kom til Josefs hus, og de bøyde seg alle ned med ansiktet mot jorden for ham.
9 Og Josef sa til dem: «Dere har gjort noe ondt.» Og de sa: «Hva skal vi si, og hvordan skal vi forsvare oss? Vår herre har avslørt sine tjeneres overtredelse. Se, vi er vår herres tjenere, og våre esler også.»
10 «Og Josef sa til dem: «Jeg frykter også Herren. Gå hjem til dere, og la broren deres være min tjener, for dere har gjort det som er ondt. Vet dere ikke at en mann har lyst på sitt beger, slik jeg har på dette begeret? Og likevel har dere stjålet det fra meg.»
11 Juda sa: «Herre, la din tjener få si et ord til min herres øre: Din tjeners mor fødte vår far to brødre. Den ene gikk

bort og var borte og ble ikke funnet, og han er alene igjen etter sin mor. Din tjener, vår far, elsker ham, og hans liv er også knyttet til denne (guttens) liv.»
12 Når vi drar til din tjener, vår far, og gutten ikke er med oss, skal han dø, og vi skal sørge over vår far til døden.
13 La meg, din tjener, bli i guttens sted som tjener for min herre, og la gutten dra med sine brødre. For jeg har gitt ham sikkerhet hos din tjener, vår far. Hvis jeg ikke bringer ham tilbake, skal din tjener få skylden mot vår far for alltid.
14 Og Josef så at de alle var like gode som hverandre, og han kunne ikke holde seg tilbake, og han fortalte dem at han var Josef.
15 Og han talte med dem på hebraisk, falt dem om halsen og gråt.
16 Men de kjente ham ikke igjen og begynte å gråte. Og han sa til dem: «Gråt ikke over meg, men skynd dere og bring min far til meg! Så ser dere at det er min munn som taler, og min bror Benjamins øyne ser.»
17 For se, dette er det andre året med hungersnød, og det er fortsatt fem år uten innhøsting eller frukt på trærne eller pløying.
18 Kom raskt ned, dere og deres husstander, så dere ikke omkommer av hungersnød, og sørg ikke over deres eiendeler! For Herren sendte meg foran dere for å sette ting i orden, så mange mennesker kunne leve.
19 Og fortell min far at jeg fortsatt lever, og se, dere ser at Herren har gjort meg til en far for Farao og til hersker over hans hus og over hele Egypt.
20 Og fortell min far om all min herlighet og all den rikdom og herlighet som Herren har gitt meg.
21 Og etter faraos befaling ga han dem vogner og proviant til veien, og han ga dem alle fargerike klær og sølv.
22 Og til faren deres sendte han klær og sølv og ti esler som bar korn, og så lot han dem dra.
23 Så dro de opp og fortalte faren sin at Josef levde, og at han målte ut korn til alle folkeslag på jorden, og at han var hersker over hele Egypt.
24 Faren deres trodde det ikke, for han var helt ute av seg. Men da han så vognene Josef hadde sendt, ble han livlig igjen, og han sa: «Det er nok for meg om Josef lever. Jeg vil dra ned og se ham før jeg dør.»

KAPITTEL 44

1 Israel dro fra Haran, fra sitt hjem, på nymånedagen i den tredje måneden. Han dro veien til Edsbrønnen. Den sjuende dagen i denne måneden ofret han et offer til sin far Isaks Gud.
2 Jakob husket drømmen han hadde hatt i Betel, og han fryktet for å dra ned til Egypt.
3 Og mens han tenkte på å sende bud til Josef om å komme til ham, og at han ikke ville dra ned, ble han der i sju dager, om han kanskje kunne få se et syn om han skulle bli eller dra ned.
4 Og han feiret innhøstingsfesten for førstegrøden med gammelt korn, for i hele Kanaans land var det ikke en håndfull såkorn [i landet], for hungersnøden var over alle dyr og kveg og fugler, og også over menneskene.
5 Og på den sekstende åpenbarte Herren seg for ham og sa til ham: «Jakob, Jakob!» Og han sa: «Her er jeg.» Og han sa til ham: «Jeg er dine fedres Gud, Abrahams og Isaks Gud. Frykt ikke for å dra ned til Egypt, for der vil jeg gjøre deg til et stort folk. Jeg vil dra ned med deg, og jeg vil føre deg opp (igjen), og i dette landet skal du bli begravet, og Josef skal legge hendene på dine øyne.»
6 Frykt ikke, dra ned til Egypt.
7 Sønnene hans og sønnesønnene hans reiste seg og lastet faren sin og eiendelene sine på vogner.
8 Og Israel reiste seg opp fra Edsbrønnen den sekstende dagen i den tredje måneden, og han dro til Egypt.
9 Israel sendte Juda foran seg til sønnen Josef for å undersøke landet Gosen. Josef hadde sagt til brødrene sine at de skulle komme og bo der, slik at de kunne være i nærheten av ham.
10 Og dette var det vakreste (landet) i Egypt, og det lå nær ham, både for dem alle og for buskapen.
11 Og dette er navnene på Jakobs sønner som dro til Egypt med Jakob, sin far.
12 Ruben, Israels førstefødte; og dette er navnene på hans sønner: Enok, Pallu, Hesron og Karmi – fem.
13 Simeon og sønnene hans; og dette er navnene på sønnene hans: Jemuel og Jamin og Ohad og Jakin og Sohar og Saul, sønn av den sefatiske kvinnen – sju i alt.
14 Levi og sønnene hans; og dette er navnene på sønnene hans: Gerson, Kehat og Merari – fire.
15 Juda og sønnene hans; og dette er navnene på sønnene hans: Sela, Peres og Serah – fire.
16 Issakar og sønnene hans; og dette er navnene på sønnene hans: Tola, Pua, Jasub og Simron – fem.
17 Sebulon og sønnene hans; og dette er navnene på sønnene hans: Sered, Elon og Jahleel – fire.
18 Og dette er Jakobs sønner og deres sønner som Lea fødte ham i Mesopotamia, seks, og deres én søster, Dina, og alle Leas sønner og deres sønner, som dro med Jakob, sin far, til Egypt, var tjueni, og Jakob, deres far, var med dem, de var tretti.
19 og sønnene til Silpa, Leas tjenestepike, Jakobs kone, som fødte Jakob Gad og Assur.
20 Og dette er navnene på sønnene deres som dro med ham til Egypt. Gads sønner: Sifjon og Haggi og Suni og Esbon og Eri og Areli og Arodi – åtte.
21 Asers sønner var Jimna, Jisva, Jisvi, Beria og Serah. Deres søster var seks.
22 Alle sjelene var fjorten, og Leas sjeler var fire og førti.
23 Rakels, Jakobs kones, sønner var Josef og Benjamin.
24 Josef fikk tre sønner i Egypt før faren hans kom til Egypt: Manasse og Efraim – tre. Asenat, datter av Potifar, presten i Heliopolis, fødte ham.
25 Benjamins sønner var Bela, Beker, Asjbel, Gera, Naaman, Ehi, Ros, Muppim, Huppim og Ard-elleve.
26 Rakel hadde i alt fjorten sjeler.
27 Sønnene til Bilha, Rakels tjenestepike, Jakobs kone, som hun fødte Jakob, var Dan og Naftali.
28 Og dette er navnene på sønnene deres som dro med dem til Egypt. Dans sønner var Hushim, Samon, Asudi, Ijaka og Salomo – seks i alt.
29 Og de døde i det året de kom til Egypt, og Dan Hushim var alene igjen.
30 Og dette er navnene på Naftalis sønner: Jahsiel, Guni, Jeser, Sallum og Iv.
31 Og Iv, som ble født etter hungersnøden, døde i Egypt.
32 Rakel hadde i alt seks og tyve sjeler.

33 Alle Jakobs sjeler som kom til Egypt, var sytti sjeler. Dette var hans barn og hans barnebarn, sytti i alt. Men fem døde i Egypt før Josef, og de hadde ingen barn.
34 Og i Kanaans land døde to av Judas sønner, Er og Onan, og de hadde ingen barn. Israels barn begravde dem som omkom, og de ble regnet blant de sytti hedningefolkene.

KAPITTEL 45

1 Israel dro til Egypt, til landet Gosen, på nymånedagen i den fjerde måneden [2172 AM] i det andre året av den tredje uken i det førtifemte jubelåret.
2 Josef dro for å møte sin far Jakob til landet Gosen, og han falt om sin fars hals og gråt.
3 Israel sa til Josef: «La meg nå dø siden jeg har sett deg. Måtte Herren, Israels Gud, velsignet være Abrahams Gud og Isaks Gud, som ikke har holdt sin barmhjertighet og sin nåde tilbake fra sin tjener Jakob.»
4 Det er nok for meg at jeg har sett ditt ansikt mens jeg ennu lever. Ja, sant er det synet jeg så i Betel. Lovet være Herren min Gud fra evighet til evighet, og lovet være hans navn.
5 Og Josef og brødrene hans spiste brød foran sin far og drakk vin, og Jakob frydet seg med overmåte stor glede fordi han så Josef spise med brødrene sine og drikke foran ham, og han priste Skaperen av alle ting som hadde bevart ham og bevart hans tolv sønner for ham.
6 Josef hadde gitt sin far og sine brødre som gave retten til å bo i landet Gosen og i Ramses og hele det omkringliggende området, som han hersket over for Farao. Israel og hans sønner bodde i landet Gosen, den beste delen av Egypt, og Israel var ett hundre og tretti år gammel da han kom til Egypt.
7 Og Josef forsørget sin far og sine brødre og også eiendelene deres med brød så mye som det rakk dem i de sju hungersårene.
8 Og Egypts land led under hungersnøden, og Josef fikk hele Egypts land til farao for mat, og han fikk folket og buskapen deres og alt annet til eiendom for farao.
9 Så var hungersårene til ende, og Josef ga folket i landet såkorn og mat til såing i det åttende året, for elven hadde fylt hele Egypt.
10 For i de sju hungersårene hadde den (ikke) flommet over og hadde bare vannet noen få steder langs elvebredden, men nå flommet den over, og egypterne sådde landet, og det bar mye korn det året.
11 Og dette var det første året i [2178 AM] den fjerde uken av det førtifemte jubelåret.
12 Josef tok en femtedel av kornet fra innhøstingen til kongen og lot fire deler bli igjen til mat og såkorn for dem. Josef gjorde dette til en forskrift for Egypt, som er den dag i dag.
13 Israel levde i Egypt i sytten år. Han levde i tre jubelår, hundre og førtisju år. Så døde han i det fjerde året i den femte uken av det femte jubelåret.
14 Og Israel velsignet sønnene sine før han døde, og fortalte dem alt som skulle hende dem i Egypt, og han kunngjorde for dem hva som skulle komme over dem i de siste dager, og han velsignet dem og ga Josef to deler i landet.
15 Og han la seg til hvile hos sine fedre, og han ble gravlagt i hulen i Kanaans land, nær Abraham, sin far, i den graven han hadde gravd for seg selv i hulen i Hebrons land.
16 Og han ga alle bøkene sine og fedrenes bøker til sin sønn Levi, for at han skulle bevare dem og fornye dem for sine barn, helt til denne dag.

KAPITTEL 46

1 Og det skjedde at etter at Jakob døde, ble Israels barn mange i Egypt, og de ble en stor nasjon, og de var én i hjertet, slik at bror elsket bror og hver mann hjalp sin bror. De ble rikelig mange og mange, ti [2242 AM] årsuker, alle Josefs levedager.
2 Og det var ingen Satan eller noe ondt i alle de dager Josef levde etter sin far Jakob. For alle egypterne æret Israels barn alle dager Josef levde.
3 Og Josef døde, hundre og ti år gammel. Han levde sytten år i Kanaans land, og i ti år var han tjener, tre år i fengsel, og i åtti år var han under kongen og hersket over hele Egypt.
4 Og han døde og alle hans brødre og hele den generasjonen.
5 Og før han døde, befalte han Israels barn at de skulle bære hans knokler med seg når de dro ut av Egypt.
6 Og han lot dem sverge angående hans bein, for han visste at egypterne ikke ville føre ham ut og begrave ham i Kanaans land igjen. For Makamaron, Kanaans konge, mens han bodde i Assyria, kjempet i dalen mot Egypts konge og drepte ham der, og forfulgte egypterne til Ermons porter.
7 Men han kunne ikke komme inn, for en annen, en ny konge, var blitt konge i Egypt, og han var sterkere enn ham. Han vendte tilbake til Kanaans land, og Egypts porter ble lukket, og ingen dro ut og ingen kom inn i Egypt.
8 Og Josef døde i det førtisjette jubelåret, i den sjette uken, i det andre året, og de begravde ham i Egypt, og alle hans brødre døde etter ham.
9 Og kongen av Egypt dro ut i krig mot kongen av Kanaan [2263 AM] i det førtisjuende jubelåret, i den andre uken i det andre året, og Israels barn førte frem alle Jakobs barns knokler unntatt Josefs knokler, og de begravde dem på marken i den doble hulen i fjellet.
10 Og de fleste (av dem) vendte tilbake til Egypt, men noen få av dem ble igjen i Hebron-fjellene, og Amram, din far, ble igjen hos dem.
11 Og Kanaans konge seiret over Egypts konge, og han lukket Egypts porter.
12 Og han la ut en ond plan mot Israels barn for å plage dem, og han sa til Egypts folk: «Se, Israels barns folk har blitt flere og flere enn oss.
13 Kom, la oss handle klokt mot dem før de blir for mange, og la oss plage dem med slaveri før krigen kommer over oss og før også de kjemper mot oss. Ellers vil de slutte seg til våre fiender og dra ut av vårt land. For deres hjerter og ansikter er vendt mot Kanaans land.
14 Og han satte slavefogder over dem til å plage dem med slaveri, og de bygde sterke byer for Farao, Pitom og Ra'amses, og de bygde opp igjen alle murene og alle festningsverkene som hadde falt i Egypts byer.

15 Og de tvang dem til å tjene med hardt arbeid, og jo mer de handlet ondt mot dem, desto mer ble de mange og desto flere.
16 Og egypternes folk avskyet Israels barn.

KAPITTEL 47

1 Og i den sjuende uken, i det sjuende året, i det førtisjuende jubelåret, dro din far ut [2303 AM] fra Kanaans land, og du ble født i den fjerde uken, i det sjette året, i det førtisjuende jubelåret [2330 AM]. Dette var trengselens tid for Israels barn.
2 Og farao, kongen i Egypt, ga dem en befaling om at de skulle kaste alle guttebarn som var født, i elven.
3 Og de kastet dem inn i sju måneder, helt til den dagen du ble født
4 Din mor gjemte deg i tre måneder, og de fortalte om henne. Hun laget en ark til deg og dekket den med tjære og asfalt. Hun satte den i steinene ved elvebredden. Der satte hun deg i sju dager. Din mor kom om natten og ammet deg, og om dagen voktet Mirjam, din søster, deg mot fuglene.
5 Og i de dager kom Tharmut, faraos datter, for å bade i elven, og hun hørte din røst gråte, og hun ba sine jomfruer om å føre deg frem, og de førte deg til henne.
6 Og hun tok deg ut av arken, og hun hadde medlidenhet med deg.
7 Søsteren din sa til henne: «Skal jeg gå og hente en av de hebraiske kvinnene til deg, så hun kan amme og die dette barnet for deg?»
8 Og hun sa *til henne*: «Gå!» Så gikk hun og kalte på din mor Jokebed, og hun ga henne lønn, og hun pleiet deg.
9 Og senere, da du var blitt voksen, førte de deg til faraos datter, og du ble hennes sønn. Amram, din far, lærte deg å skrive. Etter at du hadde vært her i tre uker, førte de deg til kongsgården.
10 Og du var tre uker i år ved hoffet, inntil den tid [2351-] da du gikk ut fra det kongelige hoff og så en egypter slå din venn, som var [2372 AM] av Israels barn, og du drepte ham og gjemte ham i sanden.
11 Og på den andre dagen kranglet du og to av Israels barn med hverandre, og du sa til ham som gjorde urett: «Hvorfor slår du din bror?»
12 Han ble sint og harmfull og sa: «Hvem har satt deg til fyrste og dommer over oss? Tenker du å drepe meg slik du drepte egypteren i går?» Og du fryktet og flyktet på grunn av disse ordene.

KAPITTEL 48

1 I det sjette året av den tredje uken i det førti-niende jubelåret dro du ut og bodde i Midjans land i fem uker og ett år. Og du vendte tilbake til Egypt i den andre uken i det andre året av det femtiende jubelåret.
2 Og du vet selv hva Han talte til deg på Sinai-fjellet [2410 AM], og hva fyrste Mastêmâ ønsket å gjøre med deg da du vendte tilbake til Egypt <på veien da du møtte ham på overnattingsstedet>.
3 Forsøkte han ikke av all sin makt å drepe deg og utfri egypterne fra din hånd da han så at du var sendt for å fullbyrde dom og hevn over egypterne?
4 Og jeg frelste deg fra hans hånd, og du gjorde de tegn og undere som du ble sendt for å gjøre i Egypt mot Farao og mot hele hans hus og mot hans tjenere og hans folk.
5 Og Herren tok en stor hevn over dem for Israels skyld, og slo dem med blod og frosker, lus og fluer og ondartede byller som brøt ut i bladene; og deres buskap med døden; og med haglsteiner, og dermed ødela Han alt som vokste for dem; og med gresshopper som fortærte resten som var blitt igjen av haglet og av mørket; og ved døden av de førstefødte blant mennesker og dyr, og over alle deres avguder tok Herren hevn og brente dem med ild.
6 Alt ble sendt gjennom din hånd, slik at du skulle kunngjøre (disse tingene) før de ble gjort, og du talte med kongen i Egypt foran alle hans tjenere og foran hans folk.
7 Alt skjedde etter dine ord; ti store og forferdelige straffedommer kom over Egypt, for at du skulle fullbyrde hevn over det for Israel.
8 Og Herren gjorde alt for Israels skyld og i samsvar med sin pakt, som han hadde inngått med Abraham, at han skulle ta hevn over dem, slik de hadde ført dem i slaveri med makt.
9 Og prins Mastêmâ reiste seg mot deg og forsøkte å kaste deg i Faraos hender, og han hjalp de egyptiske trollmennene,
10 Og de reiste seg og utførte de onde gjerningene foran deg, som vi riktignok tillot dem å utføre, men legemidlene tillot vi ikke at deres hender utførte.
11 Og Herren slo dem med ondartede magesår, så de ikke kunne holde stand. For vi utslettet dem, så de ikke kunne gjøre et eneste tegn.
12 Og til tross for alle disse tegnene og undrene ble ikke prins Mastêmâ til skamme, for han tok mot og ropte til egypterne at de skulle forfølge deg med alle egypternes krefter, med deres vogner og med deres hester og med alle hærene til Egypts folk.
13 Og jeg stilte meg mellom egypterne og Israel, og vi utfridde Israel fra hans hånd og fra hans folks hånd, og Herren førte dem midt gjennom havet som om det var tørt land.
14 Og alle de folkene som han hadde ført for å forfølge Israel, dem kastet Herren vår Gud midt ut i havet, ned i avgrunnens dyp under Israels barn, slik som Egypts folk hadde kastet sine barn i elven. Han tok hevn over 1 000 000 av dem, og 1 000 sterke og energiske menn ble drept på grunn av ett diebarn av ditt folks barn som de hadde kastet i elven.
15 Og på den fjortende dagen og på den femtende og på den sekstende og på den syttende og på den attende ble prins Mastêmâ bundet og fengslet bak Israels barn, slik at han ikke kunne anklage dem.
16 Og den nittende slapp vi dem løs, så de kunne hjelpe egypterne og forfølge Israels barn.
17 Og han forherdet deres hjerter og gjorde dem gjenstridige, og Herren vår Gud uttenkte planen for å slå egypterne og kaste dem i havet.
18 Og på den fjortende bandt vi ham, for at han ikke skulle anklage Israels barn den dagen de ba egypterne om kar og klær, kar av sølv, kar av gull og kar av bronse, for å plyndre egypterne i gjengjeld for slaveriet de hadde tvunget dem til å tjene i.
19 Og vi førte ikke Israels barn tomhendt ut av Egypt.

KAPITTEL 49

1 Husk det budet Herren ga deg angående påsken: Du skal feire den til rett tid, den fjortende dagen i den første måneden. Du skal slakte den før kvelden, og de skal spise den om natten, den femtende om kvelden, etter solnedgang.
2 For i denne natten – begynnelsen av høytiden og begynnelsen av gleden – spiste dere påske i Egypt, da alle Mastêmâs makter var blitt sluppet løs til å drepe alle førstefødte i Egypts land, fra Faraos førstefødte til den fangne tjenestepikens førstefødte i møllen, og til buskapen.
3 Og dette er tegnet som Herren ga dem: I hvert hus hvor de så blodet av et årsgammelt lam på dørbjelkene, i det huset skulle de ikke gå inn for å slakte, men gå forbi det, for at alle de som var i huset skulle bli frelst, fordi blodets tegn var på dørbjelkene.
4 Og Herrens krefter gjorde alt slik Herren befalte dem, og de gikk forbi alle Israels barn, og pesten kom ikke over dem så at noen av dem ble drept, verken av kveg, mennesker eller hunder.
5 Pesten var svært alvorlig i Egypt, og det fantes ikke noe hus i Egypt hvor det ikke var en død, og hvor det var gråt og klage.
6 Og hele Israel spiste påskelammets kjøtt og drakk vinen, og de lovet, velsignet og takket Herren, sine fedres Gud, og de var klare til å dra ut fra Egypts åk og fra det onde trelldommen.
7 Og husk denne dagen alle ditt livs dager, og hold den fra år til år alle ditt livs dager, én gang i året, på sin dag, i samsvar med all loven, og utsett den ikke fra dag til dag eller fra måned til måned.
8 For det er en evig forordning, og inngravert på de himmelske tavler for alle Israels barn, at de skal holde den hvert år på den fastsatte dagen én gang i året, gjennom alle sine generasjoner; og det er ingen grense for antall dager, for dette er forordnet for evig.
9 Og den mann som er fri for urenhet og ikke kommer for å feire den på den fastsatte dagen, så han kan bringe et velbehagelig offer for Herrens åsyn og spise og drikke for Herrens åsyn på den fastsatte dagen, den mannen som er ren og nær ved hånden, skal utryddes. Fordi han ikke ofret Herrens offer til den fastsatte tiden, skal han bære skylden på seg.
10 La Israels barn komme og holde påske på den fastsatte tiden, på den fjortende dagen i den første måneden, mellom kveldene, fra den tredje delen av dagen til den tredje delen av natten. For to deler av dagen er gitt til lyset og en tredjedel til kvelden.
11 Dette er det Herren befalte deg at du skulle holde det mellom kveldene.
12 Og det er ikke tillatt å slakte det i noen periode med lys, men i perioden som grenser mot kvelden, og la dem spise det ved kveldstid, til den tredje delen av natten, og det som er igjen av alt kjøttet fra den tredje delen av natten og utover, la dem brenne det med ild.
13 De skal ikke koke den i vann, og de skal ikke spise den rå, men steke den over ild. De skal spise den med flid. Hodet med innvollene og føttene skal de steke over ild, og de skal ikke bryte noe bein på den. For blant Israels barn skal ikke noe bein knuses.
14 Derfor befalte Herren Israels barn å holde påske på den fastsatte dagen, og de skal ikke bryte et bein på den. For det er en høytidsdag og en befalt dag, og det kan ikke overgås fra dag til dag og fra måned til måned, men på den fastsatte høytidsdagen skal den holdes.
15 Og du skal befale Israels barn å holde påske i alle sine dager, hvert år, én gang i året på den fastsatte tiden, og den skal komme som en minnefeiring som behager Herren. Ingen plage skal ramme dem, så de ikke slakter eller slår ihjel i det året de feirer påske i sin tid, i enhver henseende etter hans befaling.
16 De skal ikke spise det utenfor Herrens helligdom, men foran Herrens helligdom. Hele Israels menighet skal feire det til den fastsatte tiden.
17 Og enhver mann som har kommet på den dagen, skal spise det i deres Guds helligdom for Herrens åsyn, fra tjue år og oppover. For slik er det skrevet og foreskrevet at de skal spise det i Herrens helligdom.
18 Når Israels barn kommer inn i det landet de skal ta i eie, Kanaans land, og reiser Herrens tabernakel midt i landet i en av sine stammer, inntil Herrens helligdom er bygget i landet, da skal de komme og feire påske midt i Herrens tabernakel og slakte det for Herrens åsyn år etter år.
19 Og når huset er bygget i Herrens navn i deres arveland, skal de dra dit og slakte påskelammet om kvelden, ved solnedgang, den tredje halvdelen av dagen.
20 Og de skal ofre blodet på alterets terskelen og legge fettet på ilden som er på alteret, og de skal ete kjøttet stekt over ild i forgården til huset som er helliget i Herrens navn.
21 De skal ikke feire påske i sine byer eller noe annet sted enn foran Herrens tabernakel eller foran hans hus, hvor hans navn har bodd. De skal ikke fare vill fra Herren.
22 Og du, Moses, befal Israels barn å holde påskeforskriftene, slik det ble befalt deg. Kunngjør for dem hvert år og på den dagen det var, og for de usyrede brøds høytid, at de skal ete usyret brød i sju dager, (og) at de skal holde dens høytid, og at de skal bringe et offer hver dag i løpet av disse sju gledesdagene for Herren på deres Guds alter.
23 For dere feiret denne høytiden med hast da dere dro ut av Egypt, helt til dere kom inn i Sur-ørkenen. For dere fullførte den ved havets bredd.

KAPITTEL 50

1 Etter denne loven kunngjorde jeg for deg sabbatsdagene i Sin-ørkenen, som ligger mellom Elim og Sinai.
2 Jeg fortalte deg om landets sabbater på Sinai-fjellet, og jeg fortalte deg om jubelårene i sabbatårene. Men året for det har jeg ikke fortalt deg før dere kommer inn i det landet dere skal ta i eie.
3 Og landet skal også holde sine sabbater mens de bor i det, og de skal kjenne jubelåret.
4 Derfor har jeg fastsatt for deg årsukene og årene og jubelårene: det er førti-ni jubelår fra Adams dager og frem til denne dag, [2410 AM] og én uke og to år: og det er ennå førti år igjen (bokst. 'fjerne') for å lære Herrens [2450 AM] bud, inntil de drar over til Kanaans land og krysser Jordan mot vest.
5 Og jubelårene skal gå forbi, inntil Israel er renset fra all skyld for utukt og urenhet og urenhet og synd og feil, og

bor med tillit i hele landet, og det skal ikke mer være noen Satan eller noen ond, og landet skal være rent fra den tid og til evig tid.
6 Og se, budet angående sabbatene – jeg har skrevet dem ned for deg – og alle forskriftene i dets lover.
7 Seks dager skal du arbeide, men på den sjuende dagen er sabbat for Herren din Gud. Da skal dere ikke gjøre noe arbeid, verken dere eller deres sønner, deres tjenere eller deres tjenestepiker eller alt deres buskap og den fremmede som er hos dere.
8 Og den mannen som gjør noe arbeid på den dagen, skal dø. Den som vanhelliger den dagen, den som ligger med sin kone, eller den som sier at han vil gjøre noe på den, at han vil legge ut på en reise på den for å kjøpe eller selge. Og den som på den sjette dagen henter vann som han ikke har gjort i stand for seg selv, og den som tar opp en byrde for å bære den ut av teltet sitt eller ut av huset sitt, skal dø.
9 Dere skal ikke gjøre noe arbeid på sabbatsdagen, bortsett fra det dere har forberedt for dere selv på den sjette dagen: Dere skal spise og drikke og hvile og holde sabbaten fra alt arbeid på den dagen. Dere skal også prise Herren deres Gud, som har gitt dere en festdag og en hellig dag. Denne dagen skal være en hellig riksdag for hele Israel blant deres dager for evig.
10 For stor er den ære Herren har gitt Israel, at de skal spise og drikke og bli mette på denne høytidsdagen og hvile på den fra alt arbeid som hører menneskenes barns arbeid til, unntatt å brenne røkelse og bringe offergaver og slaktoffer for Herren i dager og på sabbater.
11 Bare dette arbeidet skal gjøres på sabbatdagene i Herrens, din Guds, helligdom, så de kan sone for Israel med stadige offer, dag etter dag, til et minne som behager Herren, og så han alltid kan ta imot dem, dag etter dag, slik som du har blitt befalt.
12 Og enhver mann som gjør noe arbeid der, eller drar på reise, eller dyrker sin gård, enten i sitt hus eller et annet sted, og enhver som tenner et bål, eller rir på et dyr, eller reiser med skip på havet, og enhver som slår eller dreper noe, eller slakter et dyr eller en fugl, eller enhver som fanger et dyr eller en fugl eller en fisk, eller enhver som faster eller fører krig på sabbatene,
13 Den som gjør noe av dette på sabbaten, skal dø. Israels barn skal holde sabbaten i samsvar med budene angående landets sabbater, slik det står skrevet på tavlene som han ga i mine hender, slik at jeg skulle skrive ned for deg lovene om årstidene og årstidene etter inndelingen av deres dager. Hermed er beretningen om inndelingen av dagene fullført.